

ДАНИЕЛ СТИЙЛ ПОБЕДИТЕЛИ

Превод от английски: Цветана Генчева, 2014

chitanka.info

*На любимите ми деца, Биатрикс, Тревър, Тод, Ник,
Саманта, Виктория, Ванеса, Макс и Зара.*

Дано сте благословени завинаги с щастие и късмет.

*Дано имате сили, кураж и упорство да станете
победители!*

С цялата ми обич, мама

*Онова, което благославя един, благославя
всички.*

Мери Бейкър Еди

1

Когато будилникът звънна в снежното януарско утро в Скуо Вали, Лили Томас още спеше. Отвори очи за секунда и видя гъстия сняг, който се сипеше около къщата, наета от баща ѝ. За секунди ѝ се прииска да се обърне и да заспи отново. Някъде отдалече долиташе тътен на взривен динамит, чиято цел бе да предотврати лавинната опасност, и щом погледна навън, веднага разбра какъв ще бъде денят. Заради виелицата не се виждаше почти нищо и тя знаеше, че дори в момента достъпът до планината да е разрешен, много скоро няма да бъде. Обаче обичаше предизвикателството да кара ски в гъстия сняг. Щеше да ѝ се отрази добре, а и не искаше да изпусне нито един ден с любимия си инструктор, Джейсън Йи.

Всяка година през коледната ваканция идваше тук с баща си. Празнуваха Рождество у дома, в Денвър, летяха за Сан Франциско, където баща ѝ гостуваше на приятели и гледаше да посвърши малко работа, главно с фирми от Силициевата долина, които се занимаваха с венчърен капитал, а след това поемаха с автомобил към Скуо. Лили обичаше както традицията, така и ските. Идваха тук, откакто тя започна да тренира ски спускане като дете. Преди три години, на четиринайсет, спечели бронзов медал на юношеските олимпийски игри. Сега тренираше за следващата зимна олимпиада, която предстоеше догодина. Надяваше се този път да спечели златен медал.

Лили се протегна за последно в топлото удобно легло и стана, за да вземе душ. Погледна през прозореца и видя колко силно вали. В сравнение със снощи сега на земята имаше поне шейсет сантиметра повече сняг. Усмихна се широко и се замисли за утрото, което ѝ предстоеше. Силният сняг може би щеше да ги позабави малко, но Джейсън винаги я караше да дава максималното от себе си и тъкмо затова го харесваше. Много обичаше да кара ски с него, а и той беше много по-забавен от тренъора ѝ в Денвър, който я тренираше за олимпийските игри още от дванайсетгодишна.

Баща ѝ даде идеята да започне да кара ски, а по-късно да се съсредоточи над спускането, когато видя, че ѝ идва отвътре. Той много обичал ските на нейната възраст. Бил самоук, обожавал този спорт и купувал ски, каквито можел да си позволи. След скромно детство в миньорски град в Пенсилвания, в началото на двайсетте той забогатял на стоковата борса, а по-късно инвестирал във високорискови сделки, които му донесли огромна възвръщаемост. Оттогава инвестирал по-консервативно, богатството му беше в безопасност и един ден щеше да остане за Лили. Тя никога не се замисляше над този въпрос, макар да знаеше, че има невероятен късмет. Баща ѝ я учеше на дисциплина и упорит труд и в това отношение Лили много му приличаше. Беше отлична ученичка и талантива спортистка. След година завършваше гимназия и се надяваше да постъпи в колеж от Бръшляновата лига. Междувременно тренирал за олимпиадата всеки ден и нито за миг не се отпускате. Тя бе радостта, смисълът на живота на баща си, откакто майка ѝ почина, когато беше на три. Бил Томас живееше за нея и Лили го обожаваше.

Бил Томас беше завършил държавен колеж в Пенсилвания. Баща му, миньор във въгледобивна мина, бе починал по времето, когато Бил бе тийнейджър. Той познаваше добре бедността и като млад единственото му желание беше да осигури по-добър живот за семейството, което се надяваше да има някой ден. Стипендия за бизнес школата на „Харвард“ промени живота му. Беше използвал магистратурата по бизнес администрация и предприемаческия си усет, за да постигне всичко, за което бе мечтал като момче. Майка му така и не доживя да се порадва на успехите му, а брат му почина на деветнайсет при инцидент в мината. Единствено Бил успя да се спаси в по-добър свят, ала никога не забрави откъде идва и какво е постигнал. Беше изключителен в бизнеса и на петдесет и две мечтите му се бяха сбъднали, сега вече работеше у дома, управляваше инвестициите си и прекарваше цялото си време с дъщеря си. В продължение на четиринайсет години беше за Лили и баща, и майка и бе невероятно горд с нея.

Лили взе душ, облече се и няколко минути по-късно бе на масата за закуска в клин за ски, термоблуза, боса. Дългата ѝ тъмна коса беше все още мокра след душа. Баща ѝ пиеше кафе. Вдигна поглед към нея и се усмихна.

— Мислех, че ще поспиш. Навън е кофти ден. — В мига, в който го каза, двамата чуха поредния взрив с динамит. Лифтовете нямаше да работят, но Лили бе сигурна, че съвсем скоро ще ги пуснат, макар и съвсем за малко.

— Не искам да изпускам нито ден — рече тя, поръси овесената каша с кафявата захар, която той беше поръчал от обслужване по стаите в близък хотел, откъдето им доставяха храна и камериерки за къщата, която наемаха всяка година. — Много обичам да тренирам с Джейсън, татко — добави, когато той вдигна капака, за да ѝ покаже останалото, което ѝ беше поръчал за закуска — бъркани яйца, бекон и пълнозърнести препечи филийки. — Не мога да изям всичко това — намръщи се тя.

Лили беше слаба и атлетична, в изключително добра форма, красива като майка си, със същите лавандуловосини очи, тъмна коса и сметанова кожа, широка усмивка, която винаги откликваше на неговата. Бил беше рус и изглеждаше млад за годините си. Така и не се ожени повторно, нямаше и желание, поне докато Лили живееше у дома. През последните две години излизаше с една и съща жена. Пени бе отдадена на кариерата си, никога не се беше омъжвала, нямаше деца и като пиар пътуваше непрекъснато, така че никак не се притесняваше от факта, че най-важната жена в живота на Бил е Лили и че през повечето време той се занимава с дъщеря си и не проявява особен интерес към останалите. Двамата с Пени имаха негласно споразумение, което уреждаше и двамата. Когато се намираха в един град и имаха време, прекарваха вечерта заедно, иначе водеха отделен живот. Никой не искаше от другия повече от онова, което получаваше. Освен това се забавляваха, когато бяха заедно.

Пени беше красива, с червена коса, полагаше огромни усилия, за да поддържа великолепно тяло, което бе „пипнала“ тук и там. На Бил му беше приятно, когато тя го придружаваше. Беше по-млада от него, но не чак толкова, че да се чувства неловко, когато бяха заедно.

Дори успяха на два пъти да попътуват заедно, обикновено до курорти, които тя представяше, така че с един куршум уцелваха два заека. Той никога не ѝ предложи съвместно бъдеще и нямаше подобно намерение, а тя бе независима жена, която не очакваше подобно нещо нито от него, нито от друг. Беше на четирийсет и две, Лили я харесваше и съзнаваше, че Пени не е заплаха за нея. Баща ѝ рядко я

включваше в срещите си — времето, отделено за семейството, прекарваха сами, както и на тази ваканция. Докато бяха в Скуо, Пени беше на откриването на нов курорт на остров Сейнт Барт. Бил никога не я беше канил в Скуо Вали по време на ежегодното им пътуване. Предпочиташе да прекара времето тук с дъщеря си — тя беше толкова заета с училище и приятели, със спортните си изяви и тренировки, с извънкласни занимания, когато бяха у дома. Изпитваше ужас, когато си помислеше, че момичето му ще замине в колеж, и се опитваше да я убеди да се запише да учи близо до Денвър, въпреки че Лили си бе наумила да учи в Бръшляновата лига на Източното крайбрежие и имаше достатъчно висок успех, за да успее.

— Сигурна ли си, че искаш да излезеш? — попита той, след като тя хапна от яйцата и гризна парченце бекон.

— Вероятно ще затворят достъпа до планината рано. Искам да се спусна колкото е възможно повече пъти преди това — обясни тя и стана, за да се дооблече.

— Ако времето се влоши още повече, да се прибереш — напомни ѝ той. Възхищаваше се на упоритостта ѝ, на дисциплината ѝ, но не искаше тя да поема рискове в това ужасно време. Знаеше обаче, че е разумно момиче.

— Знам, татко — отправи му тя слънчева усмивка през рамо. — Не се тревожи, всичко ще бъде наред. Джейсън познава планината по-добре от всеки друг. — Това бе една от причините, поради които Бил го нае преди години. Държеше Лили да се забавлява, но също така да бъде в безопасност. Беше изгубил майка ѝ и не искаше да изгуби и нея. Съпругата му бе шофирала прекалено бързо през нощта, беше попаднала на заледен участък в Денвър и бе загинала на двайсет и пет, като го остави вдовец с тригодишно дете. Той бдеше над Лили, сякаш бе от стъкло.

Момичето се върна след десет минути, облякло пуловер върху термоблузата, клин за ски и апрески, в ръка стискаше яке с емблемата на олимпийския отбор и каската. Всяка вечер оставяше ските, ботушите и щеките в шкафче в полите на планината и сега трябваше да се качи на автобуса, за да отиде при Джейсън. Облече ски якето и вдигна ципа. Бил седеше пред компютъра и проверяваше стоковия пазар, но вдигна очи към нея и се усмихна.

— Много си готина — усмихна се широко той. Якето с емблемата на олимпийския отбор и каската издаваха, че е голяма работа, освен това бяха символ за постигнат успех на всяка писта. — Да се върнеш, ако времето стане по-лошо — напомни ѝ пак и на излизане тя се наведе, за да го целуне по косата.

— Добре — отвърна весело и помахна с ръкавиците от вратата, а след това забърза, за да се спусне колкото е възможно повече пъти, преди да ограничат достъпа до планината. И двамата бяха сигурни, че това ще стане около обяд.

Бил остана да я наблюдава през прозореца и видя как се качва в автобуса към базата. Лили не го забеляза и той усети как сърцето му се свива. Беше толкова красива, толкова млада, приличаше безкрайно много на покойната си майка, сякаш бяха сестри. Все още му беше мъчно за съпругата му. Ако беше жива, сега щеше да е на трийсет и девет, което му се струваше невъзможно. В представите му тя щеше да си остане млада завинаги, не по-голяма от седемнайсетгодишната Лили. Стори му се, че снегът става още по-силен, знаеше, че връхът на планината ще бъде забулен в мъгла. Единствено най-запалените скиори като Лили щяха да се осмелят да излязат днес. Тя може и да приличаше на майка си, но притежаваше упоритостта и решителността на баща си. Поради това Бил беше сигурен, че уменията ѝ и постоянните тренировки ще ѝ спечелят медал на следващата олимпиада.

Докато се возеше в автобуса, Лили извади телефона и пушна есемес на гаджето си Джеръми и на най-добрата си приятелка Вероника. И двамата бяха в олимпийския отбор с нея и същия ден тренираха в Денвър. Не ѝ оставаше време да се сприятелява с хора, които не са в отбора, а и двете с Вероника се познаваха още от детската градина. Джеръми върна с бърз есемес „Обичам те“. Вероника не отговори и Лили реши, че все още спи.

Лили и Джейсън се видяха при шкафчетата, както се бяха разбрали. Той беше облякъл яке с емблемата на ски училището и бе застанал до олимпийското ѝ оборудване. Приличаха на истински професионалисти, докато слагаха ските и ботушите, прибираха останалото в шкафчетата. После стиснаха щеките и се отправиха към лифта. И двамата бяха с очила, за да се предпазят от силния сняг. Джейсън я погледна с широка усмивка, докато показваха пропуските

си на човека в седалковия лифт и той кимна. Още трима чакаха пред тях. Лифтът беше пуснат преди няколко минути. Други двама бяха вече във въздуха, когато Лили вдигна поглед. Беше истинско удоволствие да излезеш в подобен ден, а и тя обичаше предизвикателството да се спуска, когато вали сняг. Джейсън ѝ се възхищаваше за куража — нищо не бе в състояние да я спре.

— Трябва да си или напълно луда, за да излезеш в такъв ден — разсмя се той, — или много млада, или и двете. Няма още дълго да пускат нагоре. — Те обаче знаеха, че е безопасно, след като лифтът работи, в противен случай щяха да го спрат. Единствено най-опитните щяха да се осмелят да се качат в планината, а те двамата бяха истински професионалисти. Той беше забележителен скиор, също и тя. На нейната възраст Джейсън беше печелил национален шампионат, освен това бе превъзходен инструктор. Лили винаги научаваше по нещо ново от него, извън наученото от треньора в Денвър, който беше много строг.

— Значи съм луда — отвърна щастливо тя. — И татко мисли, че сме луди. — За пореден път чуха гърмеж на динамит тъкмо когато Лили се качваше на първата седалка, а Джейсън зачака следващата. Тя усети познатата тръпка, когато седалката я вдигна във въздуха и можеше да гледа отвисоко дърветата и недокоснатия сняг. По склоновете все още не се мяркаше нито един скиор и докато пътуваха към върха, Лили веднага разбра, че достъпът до тази част от планината вече е ограничен. Вятърът брулеше лицето ѝ, тя обаче се наслаждаваше на спокойствието и тишината, докато седалковият лифт тихо жужеше нагоре, след това чу нов гърмеж необичайно близо. Сякаш бяха непосредствено до взрива и това я учуди. В същия момент, тъкмо когато приближаваха едно дефиле, забеляза дълга змия, която се стрелна във въздуха като гигантско въже над главите им. Усети как пада стремително. Дори не ѝ остана време да осъзнае, че кабелът, по който пътуваше лифтът, се е скъсал и тя пропада към дълбока дупка в снега. Когато се приземи, около нея имаше единствено белота. Лили затвори очи и заспа дълбоко. Така и не ѝ остана време да се обърне и да погледне Джейсън, докато падаха покрай дърветата. Джейсън се озова в дефилето и издъхна в мига, в който се удари в снега.

2

Бил цяла сутрин разглеждаше цените по Дау Джоунс, след това прочете „Ню Йорк Таймс“ и „Уолстрийт Джърнъл“, които му доставяха от хотела. От време на време поглеждаше през прозореца, забеляза, че снегът е станал по-силен, вече не виждаше очертанията на планината през мъглата. Дори нямаше представа дали седалковият лифт работи, дали все още пускат към пистите. Беше сигурен, че дори да не са ограничили достъпа, ще го направят в най-скоро време. Убеден бе, че Лили е в безопасност с Джейсън, който познаваше планината като собствения си дом, въпреки това се надяваше момичето му да се прибере скоро. Времето беше твърде лошо.

Често я чакаше в базата, за да обядват, и реши и този път да отиде. Беше сигурен, че ще бъде изтощена след няколко спускания в гъстия сняг. Дори на нейната възраст усилието беше огромно, изискваше и сила, и концентрация. Надяваше се да я убеди да похапнат заедно, може би следобеда да поплуват в басейна на хотела, да отидат на масаж, което щеше да се отрази добре поне на него. Тъкмо вадеше якето, беше си сложил шапката и ръкавиците, когато чу сирените в далечината. Погледна часовника си, за да провери дали вече не е обяд, но се оказа едва единайсет и половина, а когато видя хеликоптера да профучава покрай прозореца им, последван от втори, веднага се запита дали някой не се е изгубил в мъглата, дали няма ранени. Чувството бе неприятно, но беше сигурен, че Лили е добре, защото е с Джейсън.

Няколко минути по-късно изкара от паркинга взетия под наем автомобил „Ескалейд“, с който дойдоха от Сан Франциско, и се отправи към полите на планината, а щом пристигна, забеляза няколко линейки, полицейски автомобили и две пожарни, паркирани безразборно, докато ски патрулът тъкмо поемаше в снегомобили и шейни. Усети как го пробужда тревога, докато паркираше. Излезе от колата и забърза към полицая наблизо да разбере какво се е случило. Едва тогава забеляза, че седалковият лифт не работи, което означаваше, че са забранили достъпа до планината. Един от

хеликоптерите избръмча покрай тях и той забеляза, че са се скупчили много спасителни автомобили. Бяха прекалено много за един ранен човек.

— Да не би да е станал инцидент на върха? — обърна се той към полицаия, когато забеляза разтревожените хора наблизко.

Униформеният посочи седалковия лифт и в същия момент Бил забеляза, че въжето виси хлабаво, но в първия момент не разбра защо. Механикът разговаряше с парамедици, служители от ски патрула се бяха скупчили и обсъждаха нещо с мрачни физиономии.

— Кабелът се е скъсал. Все още не знаем какво се е случило. Ски патрулът се качи горе. Тъкмо свалят първите. — Бил усети как се вледенява. Можеше единствено да се моли Лили да е стигнала на върха преди инцидента. — Времето ни спъва. А на върха има и мъгла. — Хеликоптерите потънаха в нея и изчезнаха от погледите на наблюдателите. След това полицаят помоли Бил да се отдръпне. Хората трябваше да чакат зад жълтото ограждение и той му посочи да отстъпи.

— Дъщеря ми е горе — обясни напрегнато Бил, докато ледените снежинки и пронизващият вятър го блъскаха в лицето. Можеше единствено да си представи колко е лошо времето на върха, а щом видя ранените, положени на земята, се почувства още по-зле.

— Тя сама ли е? — попита загрижено полицаият. Пристигнаха нови ванове с парамедици.

— С инструктор от ски училището е. Джейсън Йи. — Полицаят вече бе видял името на Джейсън в списъка с жертвите, но не каза на Бил. — Тя се казва Лили Томас. Облечена е в яке с емблемата на олимпийския отбор, има и каска — обясни Бил, докато едва преглъщаше сълзите на ужас.

— Ще съобщя по радиото на патрула и хеликоптерите — обеща бързо човекът. — Мъглата и дърветата много ни затрудняват. Видимостта е почти нулева. Досега сме свалили само двама. Почакайте зад ограждението, господине... — посочи той отново. — Ще ви кажа какво става веднага след като получа информация.

Бил кимна и застана при групата разтревожени хора, пристигнали, докато той говореше. Двама бяха родители на ски инструктори, имаше и шепа други, които не скриха тревогата си. Повечето бяха спасители, преди малко покрай тях профучаха

снегомобили. Всички инструктори бяха повикани, за да се присъединят към ски патрула и да помогнат в търсенето на ранени. Механикът на лифта не беше сигурен колко човека са се качили, тъй като повечето бяха с пропуски. Знаеше единствено, че за момент лифтът бе забуксувал и веднага след това кабелът беше увиснал, а седалките изпопадаха една след друга. Някой в групата обясни, че чул нещо като пукот, подобен на гръмотевица, по-силен от взривовете, които сега бяха спрели. Бил чуваше как спасителните автомобили пристигат и заглушават крясъците на хората.

Мина час, докато най-накрая една шейна слезе от планината с хора от ски патрула. Бил не се сдържа и се втурна напред, но веднага забеляза, че свалят зашеметено момче, което качиха веднага в една от линейките отзад. Някой каза, че краката му са счупени, но поне беше живо. По-големият му брат също бе свален с шейна, тялото му покрито с брезент. Беше мъртъв. Бяха го извадили от дефилето с въжета. Малкият беше паднал в пряспа и не бе полетял надолу. Докато Бил наблюдаваше, усети, че се вледенява от страх, че го обзема паника. Нямахше новини нито за Джейсън, нито за Лили. Не усети, че сълзите му се стичат по бузите, не го свърташе на едно място и на няколко пъти напомни на полицаите и пожарникарите къде е застанал, че Лили е с яке и каска на олимпийския отбор, за да могат да я идентифицират веднага щом я открият.

Ски патрулът на върха поддържаше непрекъснатата радиовръзка с хората в базата и ги предупреждаваше, когато изпращаше поредния човек, уведомяваше ги за състоянието му. Досега бяха докарали само трима оцелели, до един с хипотермия, двама бяха загинали. Лили не беше нито сред ранените, нито сред мъртвите. Само един се бе отървал без наранявания. Беше измръзнал, но поне на пръв поглед не личеше да има счупени кости, беше паднал в пряспа от ниската част на лифта. Бил се надяваше Лили да е сред късметлиите. Не спираше да мисли за нощта, в която майка ѝ загина, когато от полицията звъннаха у тях. Тя беше отишла да вечеря с приятелка и бе загинала на място, когато колата ѝ попаднала на заледен участък и се ударила в дърво.

Ето че се появи нова шейна, над нея летеше ниско ски патрулът и Бил забеляза познато яке и каска. Втурна се натам тъкмо когато човек от патрула му изрева да стои настрани. Хвърли се вътре тъкмо навреме, за да види лицето ѝ, смъртно бяло, очите затворени. Беше

завита с брезент и термоодеяла, ръкавът на якето прерязан, за да ѝ сложат интравенозна система. Бил не се отдели от шейната, докато парамедиците си подвикваха нещо и я качваха в линейката. Беше в безсъзнание. Той скочи в линейката с нея. Обясни задъхано, че е баща ѝ, и никой не възрази. Вратите се хлопнаха бързо и автомобилът потегли с пълна скорост, докато двама от парамедиците наблюдаваха жизнените ѝ показатели.

Температурата ѝ беше ниска и един от парамедиците му обясни, че това сигурно я е опазило жива въпреки нараняванията. Все още не знаеха какво е състоянието ѝ, но предполагаха, че има нараняване на гръбнака, ако можеха да съдят по позата, в която я бяха открили, просната като парцалена кукла в снега. В линейката беше напрегнато, докато я завиваха с нови термоодеяла и подлагаха електрически възглавници, за да я стоплят. За щастие Лили бе престояла в снега само няколко часа, не беше фатално, но тя все още не беше извън опасност. Кръвното ѝ налягане бе опасно ниско, докато баща ѝ я наблюдаваше съкрушен и нежно галеше ръката ѝ. Тя не трепна, докато следяха жизнените ѝ показатели на мониторите, а линейката пътуваше към болницата с включени сирени. Пристигнаха за минути, а на паркинга чакаше лекарски екип. Лили беше четвъртата жертва на инцидента с лифта, която докарваха.

Вкараха я в травматологията, а Бил подтичваше след тях. Една от сестрите го спря на вратата.

— Налага се да останете в чакалнята, господине — заяви твърдо тя, когато очите му блеснаха гневно към нея. Никой нямаше да го отдели от дъщеря му, докато беше в това състояние. Тя бе по-скоро мъртва, отколкото жива. Когато сестрата го спря, вече режеха дрехите на Лили, докато екип лекари и сестри се занимаваха с нея.

— Това е дъщеря ми — рече мрачно Бил и се опита да се промъкне покрай сестрата. — Ще трябва да ме изведете насила — заяви остро той.

— Може да се уреди — сопна се тя не по-малко решително. — Не можете да влезете.

— Я да видим дали не мога — изсъска той и се промъкна покрай нея през вратите на травматологията. Откри Лили в първата манипулационна, вече гола, мониторите бяха прикачени към всяка нейна част, електрическите одеяла се опитваха да я затоплят. — Как е

тя? — попита дрезгаво лекаря най-близо, но той бе твърде зает, за да отговори, и погледна многозначително един стажант, за да изведе Бил, преди да започне да им пречи. Опитваха се да спасят живота ѝ. Тя беше млада и силна, надяваха се шансовете да се добри, ала нищо не беше сигурно, а и все още не бяха преценили нараняванията ѝ. Трябваше да се преборят с хипотермията и кръвното ѝ налягане. Тя едва дишаше и щяха да я интубират. Тъкмо затова искаха Бил да излезе.

— Не можете да останете — сопна се един от лекарите, когато стажантът го стисна за ръката и го поведе навън. Този път Бил не се съпротивлява, бе поразен от видяното. Лили дори нямаше представа, че той е тук — беше в безсъзнание още откакто я спасиха.

Стажантът го въведе в близка чакалня и Бил седна, пребледнял като платно.

— Добре ли сте? — попита спокойно младежът и той кимна, макар да не беше. Бе ужасен, че Лили може да умре също като майка си. В манипулационната му се стори, че това са последните минути от живота ѝ. — Ще направим всичко по силите си, за да я спасим — увери го стажантът и Бил го погледна, обзет от паника.

— Какво се е случило? Какво е случено? — попита той с разтреперан глас.

— Все още не знаем. Опитваме се да преценим.

— Ами главата? — прошепна задавено Бил.

— Ски патрулът съобщи, че е била с каска, когато са я открили. Повече ни притесняват вратът и гръбнакът.

— Бил кимна тихо и отпусна глава в ръце, а стажантът седна на стол срещу него. — Трябват ни сведения за нея. На колко е?

— Наскоро навърши седемнайсет.

— Някакви алергии?

— Никакви.

— Медицински проблеми? Сърце? Бели дробове? Операции?

— Нищо. Тя е добре... по-точно беше... — отвърна той и очите му се наляха със сълзи.

— Наркотици... нещо, което трябва да знаем? — Бил поклати нещастно глава.

— Кога ще разберете какви са нараняванията? От каква височина е паднала?

— От най-високата част на лифта. За малко не е паднала в дефилето. Инструкторът ѝ не е извадил късмет — обясни мрачно младият лекар.

— Джейсън ли? — Бил остана шокиран. Все още не знаеше за смъртта му.

— Открили са го преди дъщеря ви. Тя е била дълбоко в снега. Единственото хубаво е, че заради това е поддържала ниска температура и нараняванията не са се подули. Това ни дава надежда. Трябва да се връщам — прошепна стажантът. — Повикахме хирург-ортопед да прецени състоянието ѝ. Разполагаме и с неврохирург на повикване, ако се наложи.

— Кои са тези хора? — Бил отново изпадна в паника. — Няма да позволя кой да е да я оперира — разгорещи се той. Беше като лъв, готов да защити малкото си. — Искам да знам кои са. Може ли да повикаме някого?

— Няма нужда. Екипът ни тук е първокласен, най-добрите са. — Стажантът погледна Бил обидено, но бащата никак не се впечатли. Искаше най-добрите лекари за Лили. Ако се наложеше да я оперират, нямаше да допусне някой местен некадърник да оплеска нещата. Намираха се в най-добрата болница в Тахо за травми и ортопедични проблеми, въпреки това той нямаше намерение да позволи, който и да е да оперира детето му.

— Може да не остане време да повикаме друг. Първо трябва да я стабилизираме, да направим рентгенови снимки, да я прегледаме и да я закараме на скенер. В момента колегите се занимават точно с това. Щом разберем нещо, шефът на травматологията ще дойде да поговори с вас. — След тези думи младежът стана, като се опита да не издава нервността си. Бил изглеждаше така, сякаш ще скочи и ще го удуши, ако не му даде правилен отговор или ако не успеят да спасят момичето. Стажантът нямаше никаква представа дали ще могат да я спасят, но положението ѝ не беше никак добро, когато я докараха. Първоначално ски патрулът и парамедиците, които я бяха открили, бяха решили, че е мъртва, и останаха удивени, след като напипаха пулс.

Стажантът излезе и през следващите два часа Бил имаше чувството, че ще полудее. Поколеба се дали да не позвъни на Пени, но усети, че няма желание да разговаря с нея. Двамата се чувстваха добре заедно, но дори след две години не се бяха сблизили. Нямаше

представа на кого да се обади, не помнеше някога през живота си да се е чувствал толкова самотен, не и от онази нощ преди четиринайсет години, когато почина майката на Лили. Нямаше да позволи същото да се случи и с детето му.

Беше готов отново да се вмъкне в манипулационната, когато шефът на травматологията излезе. На Бил му заприлича на колежанче. Придружаваше го висок тъмнокос мъж. Беше с лабораторна престилка, на чийто джоб бе избродирано името му — „Бен Стайнбърг, доктор по медицина“, може би малко по-възрастен от колегата си, в края на трийсетте или началото на четирийсетте. Веднага се представи на Бил като ортопедичен хирург.

— Как е дъщеря ми? — попита тихо Бил, без да крие тревогата и мъката си.

— Опитваме се да я стабилизираме. Първо трябва да качим телесната ѝ температура. Преценяваме нараняванията. Все още е в безсъзнание, което се дължи на хипотермията. Прекарала е в снега няколко часа — обясни той. — Все още не знаем каква е степента на нараняванията. Едната ѝ ръка е счупена, има гръбначна травма и все още не знаем какви ще бъдат последиците. Направихме предварителни рентгенови снимки и скенер на цялото тяло, но не можем да кажем нищо със сигурност. Колегата ми е неврохирург и бих искал тя да дойде и да прецени състоянието на дъщеря ви.

— Какво означава това? Каква е тази гръбначна травма? Парализирана ли е? — Бил приличаше на притиснат в ъгъла бик, докато питаше, и Бен Стайнбърг разбра, че трябва да пипа с кадифени ръкавици. Стажантът го бе предупредил, но той едва сега разбра колко силна е тревогата на Бил. Човекът щеше да изгуби контрол всеки момент. Не можеше да понесе това, което се случва с детето му.

— Все още не можем да кажем, тъкмо затова трябва да повикаме неврохирург, който да прецени състоянието ѝ. Нашият е от най-добрите. Позвъних ѝ преди няколко минути и тя ще пристигне всеки момент. И без това ни трябва още време, за да стабилизираме Лили. Трябва да я затоплим още, да изчакаме кръвното ѝ да се вдигне, ако ще има операция.

— Не съм се съгласявал на никаква операция — напомни му Бил. — Попитах ви дали е парализирана. — И впи поглед в хирурга.

— Трудно е да преценим, докато е в безсъзнание, но дробовете ѝ не работят с пълен капацитет. Трябва да преценим степента на травма, преди да ви дадем сигурен отговор. Самите ние все още нямаме представа.

— Кога ще пристигне неврохирургът? Защо, по дяволите, все още не е дошла? — Той беше крайно нетърпелив за отговори, но най-вече в желанието си да помогне на Лили.

— Ще пристигне след петнайсет до двайсет минути. Току-що ѝ позвъних — отвърна спокойно доктор Стайнбърг. Съчувстваше на Бил, разбираше тревогата му и говореше спокойно, уверено, но нищо не можеше да успокои бащата, освен новината, че дъщеря му е извън опасност. Никой обаче не можеше да му го каже, дори неврохирург. Тя беше претърпяла много сериозен инцидент и никой не знаеше дали ще оцелее.

— Може ли да видя дъщеря си? — попита Бил, в очите му бе събрана мъка и ортопедът кимна. Никак не му се искаше баща ѝ да я види в подобно състояние, но сърце не му даваше да откаже. Може би щеше да му помогне да разбере колко е крехко състоянието ѝ. Тя едва се бе закрепила.

Бил го последва, без да каже и дума повече, към травматологията. Лили беше прехвърлена в реанимацията на отделението, при нея бяха две сестри и лекар, следяха жизнените ѝ показатели, изготвяха неврологична преценка преди пристигането на неврохирурга, който щеше да има нужда от подробна информация. Лили все още бе покрита с няколко електрически одеяла, дългата ѝ тъмна коса бе прибрана под хирургическа шапка, лицето беше съвсем бледо. В устата имаше тръба и машина ѝ помагаше да диша. И на двете ѝ ръце бяха поставени системи, мониторите към крайниците даваха необходимата информация и щяха да подадат сигнал, ако сърцето ѝ спре или тя престане да диша.

Бил се уплаши още повече, щом я видя. Нямаше нито един сантиметър от нея, който да докосне или целуне, можеше единствено да я наблюдава, да докосва с пръст здравата ѝ ръка. Другата беше в гипс. От едната страна на лицето ѝ, върху която беше паднала, започваше да се образува огромна синина. Той остана над нея, заплака тихо и няколко минути по-късно една сестра го изведе от стаята. Нямаше къде да застане, без да им пречи, и макар че много му се

искаше да бъде с дъщеря си, не желаше да спъва работата им. Не се залъгваше за състоянието ѝ. Седна отново в чакалнята, сестрата предложи да му донесе чаша кафе или нещо за ядене. Бил поклати глава и се отпусна на стола, затвори очи. След като я видя, му се стори невъзможно да повярва, че тя ще оживее. За пръв път от четиринайсет години насам той започна да се моли.

3

Джеси Матюс не спря нито за миг през целия следобед. Свободните ѝ дни протичаха все така, но с четири деца бе неизбежно, а и на нея ѝ харесваше. Най-големият ѝ син, Крис беше вече на осемнайсет и много самостоятелен. Имаше шофьорска книжка, кола, но все още се нуждаеше от помощ за всичко. Все още питаше родителите си и за малките, и за големите решения, имаше нужда от помощ със задачите в края на срока, изпразваше хладилника, забравяше да измие чиниите. Джеси переше дрехите му, а той я търсеше за съвети във връзките си. Обичаше да играе баскетбол с баща си, когато имаше време. И двамата му родители бяха заети. Майка му работеше като неврохирург, а баща му, Тим, беше анестезиолог. Смените им обикновено се разминаваха, освен когато имаше спешни случаи, което се случваше често, и тогава и двамата отсъстваха от дома по едно и също време. Крис оставаше с по-малките си братя и сестра си и ги караше, където се налага. През есента заминаваше да учи в колеж и се надяваше да влезе или в университета на Колорадо „Боулдър“, или в университета на Денвър със спортна стипендия от ски отбора. Нямаше търпение да замине. Адам пък, единайсетгодишният му брат, разправяше, че нямал търпение батко му да замине. Понякога околните имаха чувството, че те се карат от деня, в който Адам се беше родил или поне скоро след това, въпреки че разликата им беше седем години.

Хедър беше на петнайсет, второкурсничка в училището на Крис. Двамата се разбираха доста добре, освен когато тя се оплакваше, че той се държи като гадина или прасе или отказва да я закара някъде, защото има среща с гаджето си. Отношенията им бяха станали по-прилични, откакто тя постъпи в гимназия, което бе облекчение за родителите ми.

Шестгодишният Джими беше голямата радост на всички, „изтърсак“, поне според Джеси, пет години по-малък от Адам, но сега и двамата с Тим бяха благодарни, че го има. Беше най-нежното дете,

което Джеси познаваше, и караше всички да се смеят. Обичаше цялото си семейство и им носеше огромна радост. Тим прости на Джеси за четвъртото, неочаквано дете към и без това прекалено голямото им семейство в мига, в който го видя. Никой не можеше да устои на Джими, всички, които го познаваха, го обичаха. Целият му живот бе предопределен от факта, че няма човек, който да не го харесва. Непознати на опашката в супера се влюбваха в него, той се сприятеляваше с всички. Дори клошарите му се усмихваха, когато спираше да ги поздрави и да ги попита как са.

Тим тъкмо се събуждаше, когато Джеси влезе с покупките. Бе използвала деня си, за да свърши сто неща, остави Хедър да пазарува каквото си беше намислила, заведе Адам да го подстрижат, въпреки че той не искаше и беше бесен. Сега я чакаха два коша пране, освен това бе обещала да сготви нещо за вечеря. Двамата с Джими вадеха покупките, когато Тим влезе в кухнята по пижама и се прозя. През нощта бе присъствал на четири операции и се прибра едва в десет сутринта. Сложи кафе и ѝ помогна да прибере покупките в хладилника.

— Май денят ти е бил натоварен — усмихна ѝ се той над главата на Джими. Тази усмивка караше сърцето ѝ да трепка от много години. Бяха се оженили още в медицинската школа, на двайсет и четири. Деветнайсет години по-късно, след четири деца, те бяха все още влюбени и им личеше. Адам извиваше очи и не криеше възмущението си всеки път, когато двамата се целуват, а Крис и Хедър го поглеждаха смутено. На Джими му се струваше смешно и бе показал пред класа снимка на родителите си, когато се целуват. Нямахте нищо непристойно на снимката, но на децата им се бе сторила много смешна, а Джеси дори нямахте представа, че той ги е снимал. Тя и Тим бяха наясно, че се случва много рядко хората да са влюбени след почти двайсет години брак, но за децата им това бе нещо напълно нормално.

— Извинявай, че не ти помогнах — заговори Тим, докато Джеси прибираше празните пликосе, а Джими се качи на горния етаж. — Бях като пребит.

— Няма нищо, имал си тежка нощ. — Личеше му, че е изтощен.

— Беше доста трудничко — призна той, наля си чаша кафе и седна на масата в кухнята. — Имах гадна фрактура с разкъсване на кожата, жена на осемдесет и седем със счупено бедро, перфориран

апендикс, друга жена, която роди близнаци в трийсет и втората седмица. За малко да изпуснем едното, но от неонатологията сътвориха чудо и го спасиха, след това майката направи кръвоизлив и едва овладяхме положението, но спасихме и нея. Да не говорим, че снощи бяхме само двама анестезиолози — други двама са във ваканция, трима са болни, така че нямаше кого да извикаме. Страшна работа беше. — При него често беше така, но Джеси знаеше, че той обича работата си.

— Телефонът ми май нещо не е наред. Успях да изкарам цял ден, без да ми позвънят за спешен случай. Много приятно — усмихна му се тя и се наведе, за да го целуне, а той плъзна ръка около кръста ѝ. Джеси все още беше слаба и стегната, както когато се запознах, дори след като бе родила четири деца. Имаше дълга руса коса, която през повечето време носеше на плитка, и големи сини очи, а лицето ѝ бе обсипано с лунички, които ѝ придаваха детско излъчване.

— Какво си намислила за тези вечер? Има ли шанс да разхвърляме чудовищата при приятелите им и да си откраднем една романтична вечер, без Крис и Адам да се избият, а Хедър да има нужда някой да я откара някъде? — попита Тим с надежда и тя се разсмя.

— Никакъв. Хедър ще ходи на кино с приятели, аз обещах да я закарам. Крис, доколкото знам, има среща. Адам ще спи у Паркър и трябва да го заведем. А на Джими обещах да отидем на боулинг. Ела с нас, ако искаш. От една седмица съм му обещала и сърце не ми дава отново да му откажа.

— Супер — усмихна се мрачно той. — Надявах се да предложиш да отидем на боулинг. — Привлече я в скута си, за да я целуне, и в този момент телефонът ѝ звънна.

— Доктор Матюс — рече тя, отдръпвайки устни от устните на Тим. Това беше официалният ѝ глас, но тя продължи да му се усмихва, а на блекбърито пишеше, че звъни Бен. През последните десет години деляха кабинет. Стана още по времето, когато Тим я убеди да се преместят край езерото Тахо след раждането на Адам. Преди това живееха в Пало Алто и тя тъкмо беше постъпила в болница „Станфорд“, което означаваше, че от нея се иска огромна жертва. Независимо от всичко го направи заради Тим и децата, макар да знаеше, че в Скуо Вали няма да има същите професионални възможности, както в университетската болница „Станфорд“. Важното

бе, че животът тук ѝ харесваше. Тим беше щастлив и животът на децата беше чудесен. Работата ѝ беше интересна. Специалността ѝ бяха спиналните наранявания и всяка година имаше по няколко тежки случая. С Тим бяха учили в „Харвард“ и стажуваха в „Станфорд“. И двамата харесваха здравословния провинциален живот на езерото Тахо. Тим беше най-щастлив на открито, много повече от Джеси, която си признаваше, че градът ѝ липсва малко. От време на време обаче отскачаха за един уикенд до Сан Франциско.

Тим забеляза как тя се намръщи, докато разговаря с Бен. Погледна го, без да Крис изненадата си.

— Чух сирените, но реших, че е станала катастрофа заради лошото време. Бях толкова заета, че цял ден не съм пускала радиото. — След това се вслуша отново и зададе много въпроси. Тим разбра, че става въпрос за нараняване на гръбначен стълб, и веднага му стана ясно, че довечера му предстои да ходи на боулинг с най-малкия си син. Джеси беше много сериозна, когато затвори. Обещала бе да отиде възможно най-бързо. Изправи се и погледна съпруга си. Личеше ѝ, че е шокирана.

— Един от лифтовете се е скъсал днес. Не знам как не съм чула. Няколко смъртни случая, многобройни наранявания. Бен се занимава с момиче на седемнайсет с хипотермия и нараняване на гръбнака. Трябва да отида веднага — обясни виновно тя.

— Разбрах — примири се той, стана и я целуна.

— Ще заведеш ли Джими на боулинг? Обещала съм му. Щях да правя такос за вечеря. Купила съм и замразени пици, ако не ти се готви. Много съжалявам. Мислех си, че ще ми се размине.

— Ще се справя. Ще оперираш ли довечера?

— Май така изглежда. Бен каза, че в момента я стабилизират и все още не са готови с оценка за състоянието ѝ. Ако я стабилизират, оперираме. В противен случай може да се наложи да изчакаме до утре. Положението ѝ не е много добро. Паднала е от най-високата точка на лифта. Инструкторът, с когото е била, е загинал.

— Интересно дали няма да повикат и мен — запита се Тим и погледна часовника си, но нямаше есемеси, затова реши, че някой от другите анестезиолози е поел работата.

— Надявам се да не те потърсят. Тогава Крис ще трябва да закара Хедър и Адам и да се занимава с Джими, а това ще провали срещата

му и той ще се вкисне.

— Ще се постарая да не развалям вечерта му — рече Тим, докато Джеси се качваше на горния етаж, за да се преоблече. Беше в скъсани дънки и стар пуловер. По тона на Бен бе разбрала, че той няма търпение тя да отиде, за да помогне. Пет минути по-късно отново слезе долу, сресана и сплетена, облечена в поло, черни дънки и ботуши, грабна дебелия яке от кукичката в антрето. Имаше по-сериозен вид, отколкото в стария пуловер и скъсаните дънки, и все пак изглеждаше по-млада от жена на четирийсет и три.

— Ще ти звънна веднага щом разбере какво става и дали ще остана цяла нощ. — На излизане целуна Тим и няколко минути по-късно беше в джипа му на път към болницата. Остави му вана си, защото той трябваше да закара децата. Пътищата бяха заледени, затова шофира много внимателно до болницата. Вече мислеше за пациентката, която Бен беше описал, и за хората, ранени в инцидента с лифта. Подобни неща се случваха в ски курортите, въпреки че всички се молят подобно нещастие да не ги сполети. Потръпна и се разтревожи за децата си. И четиримата бяха запалени скиори, най-вече Крис и Адам. Ами ако някой от тях беше на лифта днес? Тя прогони мисълта от ума си, когато автомобилът поднесе и се наложи да го овладее. Беше свикнала да шофира на сняг и лед. Няколко минути по-късно спря на паркинга на болницата, паркира джипа на Тим и влезе в сградата. Отиде до шкафчето си, за да си облече бяла престилка с името на джоба. Пет минути по-късно влезе в травматологията, прегледа Лили и изслуша Бен. Състоянието на момичето беше стабилно, но то продължаваше да е в безсъзнание и Джеси се съгласи с вече поставената диагноза. Предполагаше, че става въпрос за травма на десети торакален прешлен. Ако беше права, значи Лили нямаше да ходи никога повече. Джеси искаше да я оперират същата нощ, за да направят всичко по силите си.

Бен влезе в чакалнята с нея, за да обяснят на баща ѝ. Бил седеше на канапето, облегал глава назад, на възглавниците, протегнал крака. Изглеждаше точно толкова нещастен, колкото се чувстваше. Отвори очи в мига, в който лекарите влязоха, Джеси срещна погледа му и се представи. Бен му каза, че тя е неврохирургът, когото очакват. Бил никак не се зарадва, когато видя колко е млада.

— Няма ли по-старши член на екипа ви? — попита директно той и Джеси остана поразена. Никой досега не ѝ беше задавал този въпрос. Тя обаче разбираше колко е разстроен. Заговори тихо и спокойно.

— Ние сме най-старшите в екипа — посочи тя двамата с Бен. — Практикуваме тук от десет години.

— С какво се занимавахте преди това? — попита той и погледът му я прониза.

— Практикувах в болница „Станфорд“, където бях на стаж.

Бен, изглежда, се обиди, за разлика от Джеси. Децата ѝ бяха на възрастта на Лили, а той беше ерген, нямаше семейство.

— Къде сте учили? — попита Бил, без да откъсва очи, и Джеси усети как Бен настръхва.

— В „Харвард“ — отвърна тихо тя, а Бен избухна:

— Това е нелепо. Доктор Матюс е един от най-уважаваните неврохирурзи в щата. Хората изпращат случаите с травми на гръбнака за консултация с нея. Аз съм учил в университета на Лос Анджелис, а съм стажувал в университетската болница на Сан Франциско. — Беше бесен, че Бил си позволява да разпитва, но Джеси не го винеше. И тя щеше да зададе същите въпроси, ако някой се канеше да оперира едно от децата ѝ.

— Имам син почти на същата възраст като Лили. Разбирам как се чувствате — обясни тя с много съчувствие, но Бил не беше сигурен. Беше твърде уплашен, за да се държи любезно с когото и да било от двамата.

— Откъде да знам, че сте наясно какво правите? — попита я той, но Джеси не трепна.

— Няма откъде. Налага се да ни се доверите. В случая нямаме много голям избор. Искам да оперирам Лили още тази вечер, господин Томас. Ако предпочитате да изчакате до утре, за да ни проверите, ще ви разбера, но за Лили е най-добре да бъде оперирана незабавно. Подутината може да стане още по-лоша, а това ще увреди бъдещите двигателни функции.

— Какво означава това? — присви очи той при тези думи.

— Не знаем колко обширна е травмата. Наранен е гръбначният стълб, но скенерът и рентгенът не ни показват онова, което трябва да разберем за увредата на нервите например. Ако увредата е „пълна“, тя няма да проходи никога повече. — Знаеше, че трябва да бъде

откровена с него. Той имаше вид на човек, който ще припадне всеки момент. — Ако е непълна, имаме шанс. Искрено се надявам да не е пълна, но няма да знам със сигурност, докато не погледна. Ако обаче предпочитате, можем да изчакаме до утре. Аз не бих чакала, но ще се съобразя с желанието ви. — Тя прехвърляше цялата тежест на отговорността на неговите плещи.

— Ако не знаете какво правите, ще я осакатите за цял живот и тя ще остане парализирана. Така ли? — попита гневно той. Най-много се гневеше на съдбата, която бе позволила подобно нещо да се случи, същата съдба, която го бе предала и преди, а сега бе поразила Лили. Очите му плуваха в сълзи, затова Джеси му прости за остро изречените думи. Затова пък Бен едва потискаше желанието си да го разтърси.

— Да предположим, че знам какво правя — продължи спокойно тя.

— Операцията ще застраши ли живота ѝ?

— Тук вече нямаме избор — обясни протичко тя. — Единствената променлива величина е кога. А тя зависи от вас, господин Томас. — Той кимна и прокара ръка през косата си.

— Кълна се, че ако я убиете, аз ще убия вас — заяви той и изглежда, говореше напълно сериозно. Бен се канеше да се намеси, но Джеси спря колегата си с остър поглед. Не се страхуваше от Бил Томас и беше в състояние да се справи сама.

— Разбирам как се чувствате — продължи уверено тя. Гласът ѝ успокояваше, но за Бил вече нямаше спокойствие. Той бе обезумял от страх по малкото си момиченце. — Помислете си. Тук съм. Няма да си тръгна. — Двамата с Бен излязоха от чакалнята и се върнаха при Лили, която все още беше в стабилно състояние, а след това отидоха в кафенето. Джеси имаше чувството, че нощта се очертава прекалено дълга. Искеше да позвъни на Тим, за да провери как се справя, но също така искаше да разбере какво предстои на самата нея.

— Защо позволи на този нещастник да ти говори по този начин? — попита гневно Бен и ѝ подаде чаша кафе. Беше вбесен.

— Той е баща, Бен. Според картоната тя е единственото му дете. Изгубил е съпругата си. Ужасен е, че ще изгуби детето си или че то ще остане парализирано. Може би трябва да си родител, за да разбереш. — Тя отпи от горещото кафе. Бяха единодушни, че в тази болница

правят най-отвратителното кафе на планетата, въпреки това го изпиха — винаги ставаше така.

— Той заплаши да те убие! — натърти настръхналият Бен. — Държи се така, сякаш току-що излизаме от медицинската школа. Май доста го впечатли, когато му каза, че си завършила „Харвард“. Той какво очакваше? Че си взела диплома по интернет ли?

— Човекът е отчаян — рече тя, докато допиваха кафето и се качваха в отделението. Бил ги чакаше пред стаичката на Лили. Промяна в състоянието ѝ нямаше и Джеси не очакваше да има преди операцията. Тя беше единствената надежда на момичето.

— Добре, действайте — изръмжа Бил. — Оперирайте дъщеря ми, но се кълна, че... — Не довърши изречението и Джеси кимна.

— Ще подготвя документите.

— Кога ще оперирате? — попита нервно той. Беше готов да даде живота си за този на Лили още сега.

Джеси вече бе проверила и знаеше, че има свободна операционна. Погледна часовника си.

— Трябва ни време, за да я подготвим. След два часа. Искам да прегледам резултатите от скенера и рентгена и да поговоря с доктор Стайнбърг — обясни тя и погледна Бен, а той кимна.

— Колко време ще отнеме?

— Трудно ми е да кажа. Около осем часа, може би повече. Възможно е да стигнем дори до дванайсет. Зависи какво ще намерим, когато влезем. Процедурата е деликатна. — На Бил не му беше никак приятно, че допуска напълно непознат лекар, без да го е проверил. Бен обаче беше прав, имената „Харвард“ и „Станфорд“ го бяха впечатлили. Надяваше се да е взел правилното решение. Не искаше да рискува, като чака, особено ако това можеше да стане причина за усложнения. Оставяше живота на Лили в ръцете на тази жена. — Ще направим всичко по силите си — увери го отново тя.

— Благодаря — бе единственото, което той прошепна с разтреперан глас и се върна в чакалнята, докато Джеси се приведе заедно с Бен над рентгеновите снимки, а една от сестрите подготвяше документите. Няколко минути по-късно ги занесе на Бил и той ги подписа, докато сълзите се стичаха по бузите му. Сестрата пое клипборда, без да каже и дума.

Джеси пусна есемес на Тим, докато се консултираше с Бен.

„Пациент в тежко състояние. Обезумял от тревога баща. Операция след час. До утре. Обичам те, Дж.“

Отговорът му долетя след минута.

„Успех. Обичам те. Т.“

Тя се усмихна и пъкна телефона си отново в джоба с надеждата Тим да е завел Джими на боулинг, но не искаше да пише отново и да пита. На двамата с Бен им предстоеше дълъг разговор преди операцията. Той щеше да асистира и трябваше да изготвят план, докато екипът им подготвяше Лили за операцията.

Бил седеше в чакалнята с чувството, че преживява кошмар. Отиде да види Лили тъкмо преди да я вкарат в операционната. Наведе се и я целуна по челото, а сълзите му капеха по лицето ѝ. Джеси беше вече на горния етаж и я чакаше. Бил излезе, за да глътне малко свеж въздух. Изправи се на паркинга и заплака. Беше много студено и сълзите опариха очите и бузите му. Няколко минути по-късно едва не се подхлъзва на леда и се върна в болницата. Това бе най-ужасната нощ в живота му. Легна на канапето в чакалнята и затвори очи. Беше буден и мислеше единствено за Лили. Надяваше се неврохирургът да знае какво върши и да оправи нараняванията на Лили. Лежа така през цялата нощ, като се опитваше да ѝ внуши да живее и да проходи отново.

4

Адам, Хедър и Джими бяха у дома за вечеря, когато Крис излезе за срещата си. Спря, за да каже чао на баща си в кухнята, и го завари да слага две замразени пици във фурната. Едната беше попрегоряла. Всички се оплакаха, че пиците са препечени, и се качиха горе, докато и останалата част от вечерята стане готова, а Тим върна пиците във фурната, за да останат топли.

— Приятно прекарване, татко — пошегува се Крис и Тим го погледна с измъчена усмивка.

— Изобщо не е смешно — рече кисело той. — Трябваше да поръчам пица. — След това погледна сериозно сина си. — Да караш внимателно. Навън е адски студ. Пътищата ще бъдат заледени. — Всички имаха зимни гуми, но той винаги се тревожеше, когато синът му излизаше с кола в такова време, а тази нощ температурата беше паднала много. Снегът, навалял през деня, се бе превърнал в лед, но Крис никак не се притесняваше.

— Майката на Беки ще сготви вечеря, ще останем у тях и ще гледаме някой филм. — Тим знаеше, че тя живее на няколко километра, и това донякъде го успокои, въпреки че Крис трябваше да шофира до тях.

— Да внимаваш — предупреди го той и погледна пастата, която вареше. Чу хлопването на входната врата, след това започна да слага вечерята. Беше направил салатата и пет минути по-късно, когато ги повика, трите деца изтрополиха по стълбите и се настаниха на обичайните си места на масата. Джими остана разочарован, когато видя пиците и пастата.

— Мама каза, че ще прави такос — обади се той, докато посягаше към парче пица, а Адам взе половинка за себе си и натрупа паста в чинията си.

— Тя трябваше да отиде на работа — обясни Тим и подаде храната на останалите деца. Те изядоха всичко и той обеща да закара Хедър и Адам веднага след като почистят кухнята. — Двамата с теб

отиваме на боулинг — обърна се Тим към Джими, който се усмихна щастливо на баща си. Имаше доволен вид, когато стана от масата, и всички се качиха на втория етаж, за да се приготвят за излизане. Тогава Тим получи есемеса на Джеси и отговори. Знаеше, че нощта ѝ ще бъде дълга, и се надяваше да не се умори прекалено много. Тя не хапна нищичко, преди да излезе, но животът им често беше такъв. Единият вечно бързаше за работа, повикан по спешност. Вече бяха свикнали, също и децата. Родителските грижи приличаха на щафетно бягане.

Двайсет минути по-късно Тим остави Адам в дома на приятеля му. Беше поканен да спи там, така че нямаше да се връща за него, а Хедър помоли да остане у приятелката си и ето че двамата с Джими щяха да прекарат вечерта сами. Половин час след като излязоха от къщи, бяха в боулинг залата, наеха обувки, а Джими поиска кока-. Тим купи и за двамата, после взе и пуканки и започнаха играта. Той показа на сина си някои от тънкостите на играта. Прекараха добре и си тръгнаха в десет. За Джими бе истински празник да е навън толкова късно. Освен това много обичаше да излиза с баща си.

— Един ден искам да стана лекар като теб, татко — заяви най-неочаквано той, докато се връщаха към колата, и Тим му се усмихна.

— Това е голямо решение — отвърна той, докато отключваше автомобила и настаняваше детето на задната седалка, преди да му сложи предпазния колан. Беше застудяло още повече, докато бяха в боулинг залата, земята беше хлъзгава. Отново започна да се притеснява за Крис и се надяваше да се е прибрал у дома без произшествия. Никак не му беше приятно, че момчето шофира, вечер винаги се тревожеше за него, знаеше, че и Джеси се притеснява. Усмихна се на Джими в огледалото за обратно виждане, запали автомобила и излезе бавно от паркинга. Шофираше предпазливо и двамата с Джими си приказваха. Джими разпитваше баща си за медицинската школа, докато Тим следеше пътя.

— Да си направим безалкохолна бира със сладолед — предложи момчето и Тим отново му се усмихна в огледалото за обратно виждане, докато спираше на кръстовището. Подкара, когато стана зелено, и веднага усети как колата поднася на леда. Внимаваше как кара и не забеляза автомобила, който се носеше към него с висока скорост. Тийнейджърът зад волана поднесе в мига, в който наби спирачки, при което колата му се завъртя. Изгуби контрол и удари Тим, докато

Джими наблюдаваше ужасен от задната седалка. Последва хрущене на смачкан метал, когато техният автомобил се завъртя неудържимо, удари се в знак „Стоп“, а другата кола се заби в дърво. Всичко приключи за броени минути и нощта утихна отново. Мълчанието бе пълно, Тим беше отпуснат напред, а Джими не изрече и дума. Въздушната възглавница се бе отворила и Тим беше потънал в нея. Единственото, което Джими виждаше, беше струйката кръв, която се процеждаше от ухото на баща му.

Момченцето не беше в състояние нито да помръдне, нито да говори, след това чу вой на сирени, полицаи отвориха вратата на колата и го извадиха. Настаниха го в полицейски автомобил, защото навън беше прекалено студено, един го попита дали е добре, докато останалите проверяваха колата им, а след това и другата, която се беше ударила в дървото.

— Мисля, че татко е ранен — рече Джими с изтънял ужасен глас, когато полицаят коленичи на земята, за да поговори с него.

Няколко минути по-късно пристигна линейка и парамедиците го откараха в болница за преглед.

— Мама работи в тази болница — обясни Джими. Вече им беше казал името и адреса си. — Може ли да изчакам татко да дойде с нас? Той е ранен — обърна се малкият към един от парамедиците, докато сълзите се търкаляха по бузите му.

— Ще го доведем, но след малко — обясни парамедикът. — Първо трябва да поговорим с него за случилото се. — Джими кимна. Главата го болеше, беше се ударил странично във вратата, когато другият ги блъсна. Още една линейка изпищя покрай тях, докато пътуваха. И двете коли бяха смазани, а шофьорът и пътникът до него от другия автомобил бяха загинали. Също и Тим Матюс. Докато отвеждаха Джими към болницата, той знаеше единствено, че баща му ще дойде по-късно, а майка му е вече в болницата, на работа. Знаеше, че ще го доведат тук. Беше уплашен, стреснат и бе сигурен, че баща му много скоро ще дойде, а майка му ще ги намери.

Парамедиците от линейката го отнесоха в спешното на носилка. Там дежурният полицаи обясни на главния специализант какво се е случило. Той остана шокиран, когато шофьорът на линейката му съобщи, че Тим Матюс е загинал. Познаваше Тим и Джеси. Не каза и дума пред Джими, когато отиде да поговори с него. Обеща да позвънят

на майка му, за да дойде и да го вземе. Детето имаше леко сътресение, но други наранявания нямаше. Тази вечер Джими беше извадил късмет, за разлика от баща си. Специализантът отиде да вземе номера на Джеси от администрацията, позвъни на мобилния ѝ, но се включи гласова поща. Не искаше да казва твърде много в съобщение, просто остави името си и номера на мобилния и я помоли да му позвъни незабавно. До полунощ тя така и не отговори, затова решиха да прехвърлят Джими в педиатрията, тъй като нямаша по-добро решение.

— Татко ще дойде съвсем скоро — увери ги Джими и специализантът обеща да го събуди веднага щом баща му или майка му дойдат, за да го приберат. След това една от сестрите отведе детето в педиатричното отделение, преоблякоха го в пижама с динозаври и го сложиха да си легне. Все още чакаше баща си, когато най-сетне заспа.

Операцията продължи по-дълго, отколкото Джеси бе предполагала. Премина сравнително добре, макар новините да не бяха добри. Травмата на гръбначния стълб бе засегнала десети торакален прешлен и беше „пълна“, което означаваше, че гръбначният стълб е прекъснат необратимо. Ако беше „непълна“, щеше да има надежда Лили да възвърне усещанията си и отново да използва краката си. Само че падането бе твърде тежко. Джеси възстанови каквото можа, но при „пълна“ травма момичето нямаше да проходи отново.

Бен приключи вместо нея и двамата излязоха от операционната в седем сутринта, единайсет часа след като бяха започнали. Нощта се бе оказала безкрайно дълга, но поне шансовете на Лили за оцеляване бяха добри, ако не броят евентуални постоперативни усложнения. Изведоха я от операционната в реанимацията, където щеше да прекара останалата част от деня, а след това предстоеше да я прехвърлят в интензивното, докато общото ѝ състояние се подобри. Единствената добра новина, която можеха да съобщят на баща ѝ, беше, че травмата не е засегнала други части от гръбначния стълб. Тя нямаше да може да движи краката си, но останалите ѝ функции щяха да си останат непроменени. Диафрагмата и дишането не бяха засегнати. В противен случай животът ѝ щеше да е в опасност. Тя щеше да използва ръцете си и след време щеше да води нормален начин на живот, макар и в инвалидна количка. След подобно страшно падане можеше да е много по-зле и въобще да не оцелее. Джеси се надяваше момичето да се възстанови бързо и безпроблемно след няколко месеца на рехабилитация. Прекалено рано бе да обяснява всичко това на бащата. Засега му беше достатъчно да знае, че дъщеря му е преживяла операцията, а шансовете ѝ за възстановяване са отлични. Благодарение на възрастта и доброто ѝ физическо състояние сърцето ѝ бе понесло операцията добре и я очакваше дълъг живот. Лошото бе, че прекъсването на гръбначния стълб беше фатално. Джеси бе наясно колко трудно ще понесе новината баща ѝ. Сигурно и тя щеше да

реагира по същия начин, ако беше на негово място. Сега ѝ предстоеше да се срещне с него и да му каже.

Бил се беше унесъл, когато двамата с Бен влязоха в чакалнята. Лампите бяха угасени и той беше сам. Една от сестрите му беше дала одеяло и възглавница, но Бил се размърда в мига, в който Джеси докосна рамото му и го погледна със съчувствие. Беше изтощена.

— Господин Томас... — Събуди го внимателно и той се изправи веднага, а по лицето му се изписа ужас.

— Как е тя? — Изпадна в паника, защото не успя да разгадае изражението на Джеси.

— Издържа безпроблемно операцията. В момента е в реанимацията. Днес ще остане там, за да проследим състоянието ѝ. Ако се събуди без усложнения след упойката, още днес ще махнем тръбата за обдишване и ще я оставим да диша сама. Дробовете ѝ не са засегнати. Нараняването е в гръбнака.

— Как са краката ѝ? — Той мина направо на въпроса и Джеси разбра, че трябва да му каже.

— Няма да възстанови функцията им — отвърна тихо тя.

— Какво означава това? — Беше твърде уморен, за да се ядосва, завладян беше единствено от страх. — Ще ходи ли отново? — Друго не искаше да знае. Не можеше да си представи Лили да живее в инвалидна количка, не и красивата му Лили, която щеше да спечели златен медал.

— Според мен няма, не и с травма на десети торакален прешлен. Ще може да използва ръцете си, но прекъсването на гръбначния стълб е пълно, а около него има твърде много нарушения на нервите, за да възстанови напълно функциите си.

— Да не би да ми казвате, че няма да ходи никога повече? Завинаги ли е парализирана?

— Непрекъснато се правят проучвания за нараняванията на гръбнака. В момента не можем да възстановяваме пълните прекъсвания, но това не означава, че един ден няма да е възможно. Тя е много млада и може да се възползва от изследванията. — Това беше заобиколен начин да му разкрие, че в момента медицината не е в състояние да възстанови Лили. Джеси беше направила всичко по силите си. Един ден Лили дори можеше да роди деца, можеше да води пълноценен живот, да има професия, семейство, но щеше да бъде

ограничена в инвалидна количка. Джеси потвърди най-големите му страхове.

— Не ме интересуват изследванията. — Бил стана и се изправи пред нея. — Може ли да се направи нещо, за да ходи? Допълнителни операции? Присаждане на кости? Каквото и да е? — Джеси поклати глава и той издаде звук, който наподобяваше животински, нещо като вой от мъка. Добре поне, че детето му беше живо. Не беше загинало нито по време на инцидента, нито по време на операцията, а подобна опасност съществуваше. Вдигна гневно очи към Джеси. — Не ви вярвам. Вие просто не знаете какво правите. Ще я заведа, където трябва. В Ню Йорк, Бостън, Европа, все трябва да има човек, който е в състояние да оправи гръбнака ѝ.

— Няма такъв човек, господин Томас. Не искам да подхранвам у вас напразни надежди. Тя може да води много добър живот в състоянието, в което се намира. Ще има нужда от рехабилитация, а една от най-добрите рехабилитационни болници е във вашия град. Лили ще се възстанови и ще се приспособи към новия си живот. Не бива да забравяме, че е истинско чудо, че е жива след подобно нараняване.

Той седна отново на канапето и отпусна глава в ръцете си. Стаята се въртеше около него. Съдбата бе постъпила жестоко с нея и тя щеше да е прикована до края на живота си в инвалидна количка. Не можеше да го приеме. Щеше да я заведе където трябва по света, щом се налага. Щеше да направи всичко необходимо, за да намери човек, който да ѝ помогне. Вдигна поглед към Джеси, без да Крис мъката си.

— Няма да позволя това да ѝ се случи. — Джеси знаеше по-добре от всеки друг, че той няма избор, както не бе имал шанс да контролира скъсването на въжето на лифта. Беше се случило и той трябваше да приеме истината. Засега отричаше последствията от инцидента. Тя остана да поговори с него още няколко минути и му обеща да види Лили след няколко часа, веднага щом излезе от упойка. Предложи му да се прибере у дома и да се наспи. Щяха да му позвънят, ако има развитие. Той обаче бе решил да остане. Не искаше да си тръгва, преди да види Лили. След това Джеси и Бен си тръгнаха. Разговорът с него не беше протекъл добре, но тя и не очакваше друго. Подозираше, че ще мине много време, преди да приеме истината.

Джеси включи отново мобилния си, докато излизаха от асансьора и влизаха във фоайето. Нощта беше дълга и тежка, тя беше много концентрирана, а работата бе съсипваща и сега единственото ѝ желание бе да се прибере вкъщи, да вземе душ и да си легне. На път към колата прослуша съобщенията си и се изненада, че има три от специализант в спешното и две от полицията. Сърцето ѝ почти спря, когато се замисли за Крис. Да не би да му се беше случило нещо предишната вечер? Нямаше съобщения от Тим, така че не ставаше въпрос за сина ѝ. Остана силно учудена, когато позвъни на специализанта от спешното и той я попита къде се намира.

— На паркинга. Защо? Току-що излизам от единайсетчасова спинална операция. Да знаете, че не съм в най-добрата си форма, ако искате да прегледам пациент. Да не би да е свързано с вчерашния инцидент на лифта? — Беше готова да прегледа пациент, но в никакъв случай нямаше да може да започне нова операция. Беше напълно изтощена.

Той се поколеба, преди да отговори.

— Снощи синът ви е претърпял катастрофа, доктор Томас — започна той с известно неудобство. Тя се страхуваше тъкмо от това и веднага попита какво е състоянието му.

— Крис? — паникьоса се тя. Той долови ужаса в гласа ѝ.

— Не, Джими.

— Как е възможно? Той беше с баща си. Никой не ми е звънял. — Освен от полицията. Неочаквано паниката се смеси с объркване. — Къде е той? Приет ли е в болница?

— На горния етаж е, в педиатрията. Има леко сътресение.

— Защо тогава го приехте? Къде е баща му?

— Ами... защо не дойдете? — Тя затича към вратата, затвори и се опита да набере Тим. Включи се гласова поща, след това набра номера, оставен в съобщението от полицията. Отговори сержант, тя се представи и обясни защо звъни.

— Снощи се е случило нещо със съпруга и сина ми. Получила съм съобщение от полицията. Току-що го прослушах. Ще ми каже ли някой какво става?

Сержантът се поколеба. Не му се искаше да ѝ казва по телефона, но нямаше друг избор.

— Снощи е станала катастрофа. Колата на съпруга ви е била блъсната от автомобил и е поднесла на леда. Ударила се е в светофар. Синът ви е добре. — Той се стегна, защото не му беше никак приятно да изрече следващите думи. — Моите съболезнования, госпожо Томас. Съпругът ви е загинал при удара. Ходихме до вас, но нямаше никого.

— Бях на работа — рече тя с изтънял глас. — Господи...

— Къде беше Крис? Защо не се беше обадил? — Къде е той? Съпругът ми... къде... — Почувства се напълно дезориентирана, когато влезе в спешното.

— В моргата — отвърна сержантът. Без да мисли, тя затвори телефона. Не можеше да понесе онова, което той току-що каза. Не можеше да е истина. Тим беше у дома с децата. Нямаше къде другаде да е. Каква работа имаше в моргата? Тъкмо тогава специалистът я забеляза и тръгна към нея. Позна я веднага, въпреки че тя не го познаваше — беше най-добрият неврохирург в Скуо. Той ѝ изказа съболезнования, а тя кимна недоумяващо и го остави да я заведе в педиатрията, където Джими беше облечен в дрехите от снощи. Видя веднага синината отстрани на лицето му, там, където се беше ударил във вратата. Прегърна го, притисна го до себе си, благодарна, че не е мъртъв или сериозно наранен, след това го погледна отчаяно.

— Тати забрави да дойде и да ме вземе — рече тихо той. — Една кола ни удари и той си нарани ухото. Кървеше, а мен ме качиха в линейка. — Опита се да ѝ каже всичко наведнъж. — Въздушната възглавница се отвори точно както ти каза, когато ми обясняваше защо не мога да седя на предната седалка. — Тя слушаше и нямаше представа какво да му каже. Татко му не си беше наранил ухото и не бе забравил да го вземе. Той беше в моргата. Все още чуваше думите на сержанта. — Може ли да се приберем? — Тя кимна, неспособна да проговори. Помогна му да си облече палтото, а специалистът от спешното ги изпрати до колата.

— Можете ли да шофирате? — попита я загрижено той и тя отвърна, че може. Наистина можеше. Просто не беше в състояние да мисли. Не разбираше какво се е случило, знаеше, че не е възможно да е истина. Тим си беше вкъщи и правеше закуска на останалите. Настани Джими на задната седалка на колата и се опита да се престори, че всичко е нормално, въпреки че трепереше неудържимо. Щом влязоха в къщата, обзетият от паника Крис затича по стълбите.

— Татко и Джими не се прибраха снощи — извика той, преди да види Джими. — Знаех, че ти си в операция и нямаше как да ти позвъня, а татко не отговаря на мобилния си. — Тогава чак забеляза Джими, застанал зад майка им, и синината на лицето му. — Къде е татко? — попита Крис и двамата, объркан не по-малко от нея. Джеси не отговори и двете момчета я загледаха ужасени.

— Няма го — отвърна уклончиво тя. — Навън е. Ще направя закуска — обеща им, макар да нямаше представа как ще се справи. След това помоли Крис да доведе Хедър и Адам у дома.

— Да не би нещо да се е случило с татко? — попита я той и Джими отговори вместо нея:

— Катастрофирахме. Една кола ни удари. Татко си нарани ухото, потече му кръв, а аз си ударих главата. — Показа му синината и Крис не зададе повече въпроси нито на него, нито на майка си. Излезе от къщата, без да каже и дума, а двацет минути по-късно четирите деца бяха в кухнята и я гледаха в очакване. Крис им беше казал онова, което знаеше, на път към къщи, а то не беше много.

— Татко добре ли е? — бе попитала загрижено Хедър, а Адам беше ядосан, че е трябвало да си тръгне от къщата на приятеля си, преди да закусят, но Крис заяви, че трябва да се приберат веднага, и поне този път Адам не започна да спори с него. Беше усетил, че нещо не е наред, а по-големият му брат изглеждаше уплашен.

Джеси седна на масата при тях. Искаше да им каже, когато са заедно, но сега не знаеше как да започне. Нищо от случилото се нямаше смисъл. Как бе възможно Тим да загине след удар с кола? Джими беше оцелял. Защо той да не може? Не знаеше никакви подробности, но те нямаха значение. Единственото, което имаше значение беше, че Тим е мъртъв. Беше немислимо. Погледна децата си в очите и се разплака.

— Снощи се е случило нещо ужасно. Не знам как е станало. — Погледна Джими и го привлече на скута си. Той се притисна в нея. — Татко е загинал. — Изхлипа думата, а другите три деца я прегърнаха и също се разплакаха. Нямаше смисъл. Не бе възможно да е истина, но се оказваше, че е точно така. Тя все се тревожеше, че Крис шофира късно вечер, но за Тим не се бе замисляла. Беше приела, че той ще бъде винаги до нея. Не бе и предполагала, че нещо може да му се случи. Седяха в кухнята дълго, разплакани, прегърнати.

След това Джеси се обади на Бен и го помоли да я придружи до моргата. От полицията казаха, че трябва да го идентифицира, но Бен го направи вместо нея — тя не искаше да го вижда мъртъв. Искаше да го вижда, да го докосва, но не и да го запомни така. Нямахте да го понесе. Не можеше да повярва, че той няма да се прибере у дома никога повече.

Отидоха в погребалния дом и уредиха необходимото, след това Бен я заведе у дома. Каза ѝ да не мисли за Лили Томас, че той ще се върне в болницата, за да провери състоянието ѝ, и ще я замести. Тя трябваше да остане у дома при децата си. Джеси обаче беше твърде отговорна, за да му позволи, и настоя да отиде в болницата с него. Дължеше го на пациентката и на баща ѝ. Бен обеща да я вземе и в пет тя остави децата си и им каза, че скоро ще се върне. Приятелката на Крис дойде, също и две от приятелките на Хедър. Адам играеше на видеоигра. Не желаше да повярва какво се е случило, а Джими бе заспал в леглото на родителите си. Джеси полежа до него, преди да излезе с Бен.

Когато пристигнаха в болницата, Лили беше преместена от реанимацията в интензивното. Тръбата беше махната, тя бе упоена, но беше будна. Справяше се добре. Баща ѝ беше идвал да я види, а сестрата им каза, че бил отишъл в кафенето, за да си купи нещо за ядене. Джеси провери картоната на Лили и предписа няколко лекарства. Беше доволна от възстановяването на момичето и Бен обеща да го прегледа отново през нощта.

Тъкмо си тръгнаха, когато бащата на Лили слезе от асансьора и ги погледна нещастно. Заговори на Джеси, не на Бен.

— Не вярвам на онова, което ми казахте днес сутринта — заяви твърдо той. — Може да сте достигнала върха на способностите си, но това не означава, че друг по-опитен от вас не може да възстанови стореното. — В първия момент Джеси не отговори, след това кимна. Нямахте нищо против да приключи разговора. Знаеше много добре, че няма лекар, който да е в състояние да възстанови състоянието на Лили, но Бил Томас не бе готов да приеме този факт. С течение на времето щеше да се примири, просто нямахте друг избор. — Ще направя консултации с лекари в Лондон и Ню Йорк. Чух за един неврохирург в Цюрих, специалист по наранявания на гръбначния стълб. Освен това искам да я заведа в „Харвард“.

— Разбирам — кимна Джеси. — И аз бих постъпила като вас. Доктор Стайнбърг ще се върне по-късно, за да я прегледа. — Той забеляза, че Джеси е разсеяна, и реши, че тя се страхува от предстоящите консултации и мнението на другите специалисти.

— Ами вие? Няма ли да се върнете тази вечер? — ядоса се той, а тя се извини.

— За съжаление не мога. Ще се върна утре.

— Не мислите ли, че като неин неврохирург би трябвало да проследите състоянието ѝ и тази вечер? — попита дръпнато и агресивно той.

— Ако възникне проблем, ще дойда — увери го Джеси. — Ще позвъня и ще говоря с някого от специализантите, а доктор Стайнбърг ще дойде веднага, ако има нещо. Според мен тя ще бъде добре. Трябва да остана при децата си. Ще се върна утре, веднага щом мога. — Бил беше побеснял, когато профуча покрай нея, и без да каже и дума повече, тя се качи в асансьора с Бен. Имаше вид на човек, който всеки момент ще припадне. Джеси осъзна, че е допуснала грешка, като е дошла. Въпреки че искаше да види Лили, сега не бе най-подходящият момент, за да се разправя с баща ѝ и да търпи намеците му, че не си е свършила добре работата, че не знае какво прави.

— Трябваше да му кажеш — изсъска Бен през стиснати зъби. Едва се бе въздържал да не разтърси онзи тип и да му каже какво мисли за него. Беше се държал така, сякаш светът е негов, а това беше недопустимо. Беше безобразно груб и несправедлив с Джеси, която искаше единствено да се прибере при децата си и да ги утеши. Щеше ѝ се да си легне и да се наплаче за съпруга, когото обичаше толкова много, а нямаше да види никога повече. Бен я откара у дома, тя му благодари и слезе от колата. Той я изчака да влезе в къщата и после плака през целия път, докато се прибираше. Не можеше да повярва, че Тим го няма, не можеше дори да си представи колко труден ще стане животът на Джеси без него, колко празен. Тя само работеше и прекарваше цялото си свободно време със съпруга си и децата. Двамата нямаха социален живот от години, рядко се виждаха с приятели, бяха само двамата. Тим беше най-добрият ѝ приятел. Сърцето на Бен се свиваше за нея и децата. За всички беше ужасно.

Бил Томас беше кипнал, когато влетя в интензивното, напълно убеден, че Джеси е некомпетентна, а сега се оказваше и че е небрежна,

след като нямаше намерение да прегледа отново Лили през нощта. Поне това можеше да направи. Забеляза сестри със сериозни лица да си говорят шепнешком, докато минаваше покрай тях.

— Лили добре ли е? — Уплаши се, че нещо се е случило и те я обсъждат.

— Добре е — увери го една от тях и веднага забеляза колко е ядосан. Вече им беше казал, че ще се погрижи дъщеря му да проходи отново. — Тъкмо говорехме за доктор Матюс — обясни сестрата, очевидно разстроена.

— Какво за нея? — попита нещастно той. — Тази вечер дори няма намерение да се върне да прегледа Лили. Каза, че трябвало да се прибере при децата си — изсъска той, без да Крис презрението си. — Да вземе да реши дали иска да е лекар или майка. Да си неврохирург не е работа на половин ден.

Сестрата остана шокирана от думите му. Стана й ясно, че той не знае какво се е случило, и прецени, че е най-добре да му каже.

— Снощи съпругът на доктор Матюс е загинал в катастрофа. Той беше анестезиолог тук, много мил човек. Случило се е, докато е оперирала Лили. Разбра днес сутринта, когато си тръгваше. Най-малкият й син също е бил ранен. — Бил, изглежда, се стресна от онова, което тя каза, след това се засрами. Нямахте представа какво да каже.

— Извинете ме... Не знаех... — Спомни си какво й бе казал. Беше убеден в думите си, но не бе подбрал подходящия момент. — Много съжалявам — добави той и отиде да види дъщеря си. Не можеше да си намери място след казаното от сестрата и си припомни как се бе чувствал в нощта, когато майката на Лили загина. Компетентна или не, което той щеше да разбере, сърцето му се сви заради лекарката. Докато наблюдаваше Лили, която спеше спокойно в болничното легло, той за пръв път забрави, че тя няма да проходи отново, и се почувства благодарен, че е жива.

6

Както бе обещала, Джеси се върна да прегледа Лили рано сутринта, след като закуси с децата си. Не можеше да яде, но те похапнаха малко от зърнената закуска, която остави на масата. Не беше спала цяла нощ и ѝ личеше, когато влезе в стаята на Лили в бяла престилка, бледа, с черни кръгове под очите. Усмихна се, щом видя Лили леко упоена, за да не я боли, но будна. Реагираше добре на лекарствата.

— Как си, Лили? — попита тихо Джеси, когато застана до нея. Беше прочела всичко записано в картона ѝ, преди да влезе. Лили бе имала няколко дребни проблема, беше се чувствала некомфортно, но иначе се възстановяваше забележително добре. Беше млада и силна. Още бе рано, за да ѝ кажат какво се е случило в резултат на нараняванията, а и Бил не ѝ беше споменал нищо. Тя имаше нужда от време, за да се възстанови от операцията. Не знаеше, че трябва да ходи на рехабилитация, след като я изпишат, да се научи на съвършено нов начин на живот и да се приспособи към новото си състояние. Джеси нямаше намерение да повдига въпроса известно време, въпреки че бе напълно откровена с баща ѝ. В момента Лили имаше нужда от време, за да се излекува. Лекарката съсредоточи цялата си енергия и дисциплина над пациентката.

— Добре съм — прошепна Лили. Знаеше, че е претърпяла сериозна травма, но все още не беше наясно с истината. — Благодаря ви за всичко, което правите за мен — продължи тя и Джеси остана трогната.

— Това ми е работата. — Прегледа картона за оплаквания от болки, но в момента беше нормално момичето да усеща известен дискомфорт въпреки парализата на долните крайници.

— Кога ще мога да се прибера? — любопитства Лили, което Джеси прие за добър знак.

— Известно време ще останеш тук. Първо трябва да се почувстваш по-добре — заяви твърдо тя. Знаеше, че е типично за

пациенти с наранявания да се чувстват така, сякаш са готови да излязат от болницата и да оставят проблемите си тук. Лили обаче щеше да отнесе проблема със себе си и той да я съпътства цял живот. Онова, което Джеси имаше намерение да ѝ каже, щом прецени, че е готова, бе, че въпреки тежкото гръбначно нараняване тя може да води пълноценен живот във всяко отношение, както много други преди нея. Трябваше някой да ѝ покаже какво да прави, да се остави в опитните ръце на специалистите от рехабилитационния център. Джеси щеше да препоръча тя да остане в болница „Крейг“ в Денвър в продължение на три, дори четири месеца. Знаеше, че това ще бъде тежък удар за Лили и шок за баща ѝ, но Джеси искаше да направи най-доброто. Надяваше се момичето да остане тук месец, ако всичко върви добре.

Прекара с Лили цял час, говориха си, тя наблюдаваше внимателно и когато си тръгна, момичето задряма. Джеси тъкмо си излизаше, когато се натъкна на баща ѝ при асансьора. Той се изненада, когато я видя, в първия момент измърмори нещо, обзет от неудобство, което бе напълно нетипично за него, след това я погледна в очите, които приличаха на две дълбоки езера от болка. Тя съвсем не бе ведра, както край леглото на пациентката, и той забеляза колко е разстроена и бледа.

— Аз... вчера сестрите ми казаха за съпруга ви... моите съболезнования... извинете ме за онова, което казах... бях много разстроен заради Лили. Все още искам да ѝ осигуря всички възможни консултации, след като си тръгнем. Все някой някъде трябва да има отговор, да прилага нова, космическа технология, с чиято помощ тя ще проходи отново. Не можем просто да вдигнем ръце и да я оставим в инвалидна количка до края на живота ѝ. Това ще бъде истинска трагедия за нея — заяви мрачно той, но тонът му бе коренно различен от предишния ден.

— Ще бъде трагедия, ако разглеждаме проблема по този начин — заяви твърдо Джеси. Беше по-силна, отколкото изглеждаше, дори в ужасното положение, в което се намираше. Тя бе изключително компетентен лекар и нуждите на пациентката и нейните интереси стояха на първо място в съзнанието ѝ. — Не е нужно животът ѝ да се превръща в трагедия, господин Томас. — Искаше и бащата да го разбере, не само Лили, защото той неминуемо щеше да повлияе на дъщеря си. Ако тя живееше в атмосфера на отчаяние, това щеше да ѝ

подейства зле, а Джеси не искаше да стане така нито при нея, нито при когото и да било от останалите ѝ пациенти, колкото и трагични да бяха нараняванията им. Оптимистичният поглед за бъдещето бе особено важен за възстановяването ѝ. Тъкмо затова искаше Лили да постъпи в болница „Крейг“ и животът ѝ да продължи по най-добрия възможен начин. — Тя може да води забележителен живот и ние искаме тъкмо това, господин Томас. Има толкова много неща, с които може да се занимава — да шофира, да учи в колеж, да си има професия, да стане политик, да се омъжи, да роди деца. Единственото, което няма да може, е да използва краката си. Останалата част от нея е все още здрава. Просто трябва да пренасочим целите ѝ. — Имаше и още, но Джеси държеше да подчертае, че чашата е наполовина пълна или почти пълна, вместо той да си мисли, че е наполовина празна, което щеше да бъде истинска трагедия, защото Лили щеше да попие това настроение.

Лицето на Бил отново се разкриви от гняв и напрежение.

— Тя няма да може да кара ски, нито да участва в олимпиадата. Сега вече никога няма да спечели златния медал, за който тренира от пет години. Никога повече няма да танцува и да ходи, няма да тръгне към олтара на сватбата си. Я ми кажете, колко мъже ще се оженият за момиче в инвалидна количка, колкото и да е красиво? — В очите му имаше сълзи. Мислеше единствено за това, откакто Лили претърпя инцидента и той научи истината от Джеси.

— Подходящият ще се ожени за нея. Аз бях на стаж в „Станфорд“ с мъж, който имаше нараняване на гръбнака, подобно на това на Лили. Беше в инвалидна количка и искаше да стане неврохирург тъкмо заради случилото се с него. Ожени се приблизително по същото време като мен и когато се чухме за последно, имаше шест деца. Взе си чудесна жена, също лекар, която е луда по него. Тя се занимава с изследвания на травми на гръбнака, най-вероятно заради него. Човек може да има чудесен живот дори след подобен инцидент.

Не ви казвам, че ще бъде лесно, няма да излъжа и Лили, но лично съм виждала какво могат да постигнат хората. С правилното отношение и обучение тя ще е в състояние да постигне велики неща. Можеше да е много по-зле. Парализирана е от кръста надолу, не е и в четирите крайника, и спокойно може да използва горната част на

тялото си. Няма да ѝ се наложи да използва инвалидна количка с дихателна тръбичка, въпреки че има хора, които го правят и са постигнали забележителни неща. Най-важното е, че е жива. Много от хората от седалковия лифт нямаха този късмет, скоро в града ще има няколко погребения. Други, дошли до Тахо отдалеч, за да се позабавляват и да покарат ски също като Лили, загинаха.

— Няма да приключа тук — тросна се решително Бил. — Започвам да търся експерти по спинални травми от цял свят. — Намекът беше ясен. Той продължаваше да приема Джеси като лекар от малък провинциален град и да подчертава, че има по-способни от нея. Никой обаче нямаше да може да възстанови Лили, поне докато медицината не измислеше нови начини. Дано се случеше, докато тя беше жива, защото бе още млада. Джеси бе направила всичко по силите си, независимо дали Бил го оценяваше или не. Той продължаваше да отрича истината и не бе готов да се откаже. Лекарката бе наясно колко трудно ще бъде на Лили, ако баща ѝ не приеме състоянието ѝ. Също така знаеше, че е още много рано и че някой ден той ще приеме истината.

Бил Томас беше боец и бе свикнал да получава онова, което иска. Беше постигнал забележителни успехи и не бе готов да се откаже. Освен това бе готов да направи абсолютно всичко заради Лили. Джеси му се възхищаваше, макар да бе груб и неприятен. За разлика от Бен тя разбираше мотивацията му, чувствата му и ѝ беше мъчно за него. Той се бореше за Лили, не за себе си, и мислеше, че постъпва правилно, дори това да означаваше да обиди и нарани Джеси. Тя му беше донесла лоша вест, която той упорито отказваше да приеме. Никой не искаше подобно нещо, но някои хора приемаха истината по-зле, отколкото други. Бил бе от онези, които не се примиряваха. Искеше най-доброто за Лили. Не беше злобен човек, просто ставаше недодялан, когато нещо не се получаваше така, както той иска.

— Моите съболезнования за съпруга ви — рече отново той и Джеси кимна, опита се да не се разплаче.

Беше ѝ по-лесно да говори за пациентката си, отколкото за себе си. Освен това бе изтощена след две безсънни нощи, от което ѝ ставаше още по-трудно. — Изгубих съпругата си в катастрофа, когато Лили беше на три. Ужасно е — продължи тихо той. — Знаем какво е. — Чувствата я притиснаха и колкото и да се стараше, сълзите се

застичаха по бузите ѝ. Тя ги избърса и той я погледна с много съчувствие. — Разбрах, че имате четири деца. Много ми е мъчно за всички ви. Имате поне тях. Аз имам единствено Лили. Тя е целият ми свят. — Очите му овлажняха и двамата останаха загледани един в друг дълго, двама родители, потънали в мъка. Болката беше силна, Джеси не помнеше някога да е изпитвала подобно нещо. Цялото ѝ същество беше част от Тим. Когато не работеха, двамата прекарваха всяка свободна минута заедно и бяха свършени партньори в отглеждането на децата. Тя не можеше да си представи живота без него. Всеки път, когато се замислеше, ѝ идваше да изпищи от ужас. Как щеше да живее без Тим?

Няколко минути по-късно остави Бил в болницата. Увери го, че Бен Стайнбърг ще наблюдава Лили и ще я повика, ако се налага. Погребението на Тим беше на следващия ден и тя трябваше да отиде при децата. Този път Бил не се оплака.

Прибра се у дома няколко минути по-късно. Четирите деца не бяха ходили на училище, съседката Сали Макфий бе останала у тях и им беше донесла храна. Всички искаха да помогнат. Крис и Хедър се бяха разположили в хола и гледаха телевизия, Адам беше в стаята си, лежеше втренчен в тавана с празно изражение, а Джими беше до Хедър, смучеше си пръста, което не бе правил от тригодишен. Изглеждаха самотни и нещастни също като Джеси. Сали ѝ показа какво е оставила в хладилника. Цяла планина от храна, която никой не искаше, но Джеси ѝ бе много благодарна. Целият квартал им съчувстваше. Тим бе един от най-милите хора, които познаваха, помагаше им с децата, не се грижеше единствено за своите. При нужда караше малките на училище, приемаше ги, когато се налагаше да преспят у тях, помагаше на приятелите си. Джеси погледна отчаяно Сали и тогава съседката я прегърна и двете се заплакаха. Джеси знаеше, че отсега нататък животът ѝ никога няма да бъде същият.

Заговориха за инцидента на лифта, за да променят темата, и Джеси спомена, че има за пациентка една от пострадалите. Сали и съпругът ѝ познаваха двама от загиналите ски инструктори. Нещо подобно се беше случило преди трийсет години. Седалковият лифт бе добре поддържан, но понякога се случваха подобни инциденти, съсипваха живота на мнозина, както се бе случило с Лили. Това бе съдба, както и смъртта на Тим преди две вечери. А сега Джеси я

очакваше живот без Тим. След като Сали си тръгна, тя се качи на горния етаж, за да приготви дрехи на децата за погребението на баща им, а също и нещо за себе си. Бръкна в гардероба на Тим, за да избере нещо прилично за него, въпреки че ковчегът щеше да е затворен. Беше обещала да занесе костюм в погребалната агенция, но щом отвори вратата и видя дрехите, които той никога нямаше да облече, остана права в продължение на минута, след това се отпусна на колене и се разрида.

Същата сутрин, докато Лили спеше, както през повечето време, Бил се върна в къщата, за да се погрижи за някои неща. Обади се на Анджи, асистентката си в Денвър, и ѝ даде списък на хора, на които да позвъни от негово име. В имейл ѝ беше разказал за инцидента и тя остана ужасена от новината, нямаше търпение да помогне с каквото може. Обожаваше Лили и беше предана на Бил. Той ѝ даде имената на неврохирурзи от цял свят, които тя трябваше да провери, и обясни, че няма представа кога ще се прибере. Беше още много рано.

След като Бил поговори с нея, позвъни на Пени на Сейнт Барт. Инцидентът се беше случил преди два дена, но той нямаше нито време, нито желание да говори с нея. Тя не беше част от семейния му живот и макар да познаваше Лили от две години, двете не бяха близки.

Възнамеряваше да остави съобщение на гласовата ѝ поща, защото бе малко вероятно Пени да се обади, и остана изненадан, когато тя вдигна. Не му беше приятно да ѝ съобщава за нещастieto в есемес и за момент му се прииска да чуе гласа ѝ. Дотогава не се беше обаждал на никого, освен на асистентката си преди няколко минути.

Щом чу гласа му, Пени усети, че нещо не е наред. Чувстваше се виновна, че не му е звъняла от Сейнт Барт, но бе много заета през последната седмица. Тя поставяше работата на първо място — бе направила този избор преди двайсет години. На четирийсет и две, не бе омъжена, нямаше деца, но и не съжаляваше. Клиентите бяха нейните деца. Работата означаваше всичко за нея и това бе добре дошло за Бил, който не бе готов да даде повече, отколкото получаваше. Лили владееше сърцето му. Така и не направи място за друга, откакто съпругата му почина.

— Да не би нещо да не е наред? — В мига, в който изрече името ѝ, тя долови сериозния му тон.

— Нищо не е наред — отвърна той и усети как очите му се напълниха със сълзи. Прочисти гърло. Не искаше да се разчувства пред нея, само да ѝ съобщи какво се е случило, но откри, че е истинско успокоение да чуе гласа ѝ по телефона. Все пак двамата се познаваха сравнително добре. — Лили претърпя инцидент в Скуо.

След това ѝ разказа какво е станало и Пени остана ужасена. Бил не ѝ каза за прогнозата на лекарката, че момичето няма да проходи отново, защото това беше ужасно, а и той самият все още не можеше да повярва.

— Боже мой, не мога да повярвам. Искаш ли да дойда? И без това утре си заминавам. Откриването мина добре. — Този факт не интересуваше нито един от двамата на фона на казаното от него. Тя възнамеряваше да се отбие в Ню Йорк и да се види с клиент, след това и с друг в Чикаго, но бе готова да отиде в Калифорния, до езерото Тахо, и да прекара времето си с него. Той остана трогнат от предложението ѝ, но му се стори, че не е редно. Искаше да посвети вниманието си единствено на Лили и на никого друго. — Тя ще ходи ли отново? — Пени зададе най-очевидния въпрос и Бил положи огромно усилие, за да отговори.

— Разбира се. — Нямахте никакво намерение да споделя с нея прогнозата на Джеси. Прецени, че не е редно. Освен това не искаше Пени да си представя Лили по този начин, защото щеше да стане прекалено истинско. — Поръчах на Анджи да прегледа списък с неврохирурзи, с които ще се консултираме. Искаме най-добрите възможни грижи. Градчето е затънтено, въпреки че хирургът е доста добър, учила е в „Харвард“, но няма опита на лекарите в големите градове. Искам да заведа Лили на консултации с други веднага след като си тръгнем оттук. — Пени усети, че има нещо, което той не ѝ казва. Бил говореше с най-убедителния си глас и тя се запита дали са му съобщили лошите новини.

— Правилно — отвърна тихо и не настоя повече. — Има късмет, че е жива. Мога ли да помогна с нещо? — попита тя и прозвуча замислена и тъжна. Щеше да ѝ бъде приятно да е до него при подобна криза. Тя харесваше Лили, също и Бил, но бе наясно, че той никога няма да я допусне до същността на живота си, а сега това ставаше невъзможно, след като Лили имаше толкова голяма нужда от него. За Пени и преди нямаше много място в живота му, а сега щеше да е още

по-малко. Просто той си беше такъв. Лили беше центърът на вселената му, а Пени можеше да ходи на гости от време на време.

Бракът или дори съжителството с мъж не бяха сред нейните цели. А и прекалено многото време с друг човек, прекалената интимност я караха да се чувства некомфортно. По-лесно се справяше с кариерата, отколкото с мъж, който може да обсеби живота ѝ и да се опита да я контролира. И тя като Бил се беше борила, за да направи живота си по-хубав, да създаде бизнеса си. Сигурността и независимостта ѝ бяха по-важни от личните връзки. Когато обаче долови тъгата в гласа му, съжали, че няма да е до него. Не остана изненадана. Връзката им бе изцяло за хубави времена, нищо повече.

— Ще ти кажа, ако има развитие — продължи мило той. — Засега тя трябва да укрепне и да се излекува. Операцията мина добре, но беше едва вчера. Ще ти звънна, щом мога — обеща той, но Пени се съмняваше, че ще се чуят. Долови го в гласа му. Беше изтласкана навън, както винаги освен през малкото нощи, които бяха прекарвали заедно, когато Лили я нямаше или пътуваха. Бил Томас бе успял да разграфи живота си много успешно и пазеше сърцето си от всичко, освен от дъщеря си.

— Скоро ще се чуем. Предай поздрави на Лили — рече тя и двамата затвориха. Изпрати поздрави на Лили, но не и на него, а и той не ги искаше. Двамата не бяха обвързани и предпочитаха отношенията им да се запазят такива. За момент, след като приключиха разговора, на Пени ѝ се стори, че той току-що се е сбогувал и с нея, и с връзката им. Не беше сигурна, но усети, че Бил не иска нищо да го разсейва, докато дъщеря му се възстановява. Той имаше същото чувство, докато гледаше през прозореца към долината Скуо и седалковия лифт, който се бе скъсал преди два дена и бе променил живота им. Целият район беше ограден, достъпът до значителна част от планината забранен и щеше да остане така още известно време, докато не разберат какво се беше случило и защо.

Същата нощ Лили вдигна температура, което не беше необичайно след операция, но Бен позвъни на Джеси, за да ѝ съобщи. Тя тъкмо се беше върнала от погребалния дом, където цялата медицинска общност от долината Скуо, както и други хора бяха дошли, за да изкажат съболезнованията си. Родителите на приятелите на децата бяха там, хората, с които Тим играеше на тенис и софтбоул,

когато имаше време. Дойдоха и такива, които Джеси дори нямаше представа, че Тим познава, други, които бяха нейни приятели. Остана поразена, че дойдоха толкова много хора, а когато се прибра и Бен се обади, беше напълно изтощена. Децата също изглеждаха нещастни. Ковчегът с баща им беше там, но по настояване на Джеси беше затворен. Щеше да е прекалено мъчително да видят Тим положен вътре. Тя бе сигурна за себе си, че ще изгуби контрол и ще изпадне в истерия, ако е отворен, а и не искаше децата да го запомнят по този начин. Онова, което Джими бе видял след катастрофата, бе достатъчно лошо и той не спираше да говори за кръвта, която течала от ухото на баща му. Джеси знаеше, че това кръвотечение се е дължало на нараняването на главата, което го бе убило.

— Ще дойда — въздъхна Джеси, когато Бен ѝ позвъни за температурата на Лили. Беше доста висока, трябваше да бъде непрекъснато наблюдавана, но при тези обстоятелства не беше нещо необичайно. Въпреки това тя искаше да я прегледа, за да е сигурна. Дори в този момент се държеше отговорно, макар да ѝ беше изключително трудно.

— Няма нужда — увери я Бен. — Аз ще остана известно време. — Приятелката му Казуко беше дошла в погребалния дом, а Бен щеше да носи ковчега на следващия ден. С Казуко, медицинска сестра, се беше запознал в университета на Сан Франциско и двамата живееха заедно от години. Тя дойде в долината Скуо от Сан Франциско заедно с него и двамата бяха чудесна двойка. Бен беше две години по-млад от Джеси и на четирийсет и една все още не бе готов да се ожени. Джеси и Казуко бяха обсъждали този въпрос на няколко пъти и Казуко вече се бе отчаяла, че някога ще стане булка. Тя беше на четирийсет и шест, обожаваше го и вече ѝ беше все едно дали ще се оженият или не. Чувстваше се твърде стара, за да има деца, и се бе отказала от тази възможност, за да бъде с него. Работеше в рентгенологията на болницата, имаше си най-различни хобита, говореше свободно японски, въпреки че бе родена в Щатите. Двамата с Бен бяха ходили няколко пъти в Япония и той също бе научил езика. Бяха запалени скиори и тъкмо това ги бе довело тук, а и Бен много харесваше живота им в долината Скуо. Той беше израсъл в Ел Ей и все повтаряше, че градът не му липсва. Животът в планината му харесваше много повече, отколкото на Джеси, на която големият град продължаваше да липсва с

културните събития. Години бе живяла в Бостън и Пало Алто, близо до Сан Франциско, беше израснала в Ню Йорк, но въпреки това бе последвала Тим до езерото Тахо и не съжеляваше нито за миг.

Когато Джеси пристигна в болницата при Лили, момичето спеше, а Бил обикаляше притеснено коридорите. Джеси я прегледа и остана доволна, защото усложнението беше незначително, но често срещано след операция. Все пак двамата с Бен бяха единокорни, че самата Джеси ще бъде по-спокойна, след като я е видяла.

— Как са децата ви? — попита Бил, преди тя да си тръгне. Остана изненадан, че е дошла, но Лили бе важен случай и макар да имаше пълно доверие на Бен, тя самата нямаше да е спокойна, ако не прегледа лично момичето. Не каза на Бил, той разбра и остана силно впечатлен. Ако новините не бяха толкова лоши, щеше да я хареса много повече. В момента обаче все още я мразеше, защото му беше съобщила, че Лили няма да ходи никога повече.

— Добре — отвърна тя. — Доколкото е възможно в момента. Все още никой от нас не е приел истината. — В мига, в който го каза, разбра, че той се чувства по същия начин относно инцидента с Лили. Човек се нуждае от време, за да приеме промяната в живота си, особено след такива разтърсващи събития, каквито бяха сполетели и двамата.

— Благодаря ви, че дойдохте. — Той знаеше, че погребението е на следващия ден, и фактът, че бе дошла до болницата, за да прегледа Лили, му показва, че е прецизна и отговорна.

Джеси отново го увери, че състоянието на Лили е добро, след това си тръгна и се прибра у дома. Децата бяха болезнено притихнали, къщата бе потънала в мрачна тишина. Трудно ѝ бе да си представи, че тук отново ще зазвучи смях. По-големите деца бяха разстроени. Джими бе дълбоко заспал в леглото на майка си, а Адам играеше на видеоигри на телевизора. Очите му изглеждаха стъклени. Всички се чувстваха така, сякаш бяха под вода, и дори се движеха забавено.

Майката на Тим беше жива, в Чикаго, но имаше деменция и нямаше да разбере какво става, затова не дойде. Джеси бе изгубила родителите си преди години, когато беше сравнително млада, така че децата нямаха баби и дядовци, с които да споделят мъката. Сега им оставаше единствено майка им.

На погребението следващия ден беше още по-зле. Свещеникът говореше за Тим, хорът изпълняваше „Аве Мария“, а Джеси и децата плачеха. Почти всички лекари, медицински сестри и лаборанти в Скуо бяха дошли. Джеси позна стотици лица, но по-късно не можеше да си спомни кои са присъствали. Колеги анестезиолози, сред които и Бен, носеха ковчег, а Крис помоли също да се включи. На Джеси едва не ѝ се пръсна сърцето, докато го наблюдаваше. За пръв път си даде сметка, докато синът ѝ помагаше да пренесат ковчег на баща му, че момчето ѝ вече е мъж. Едва бе навършил осемнайсет. А това тук беше най-тежкият ритуал на съзряването.

После отидоха на гробището и погребяха Тим в замръзналата земя. Някой ѝ беше казал, че погребението на двамата тийнейджъри от другата кола ще бъде в някой от следващите дни.

Докато се връщаха вкъщи, отново започна да вали сняг, едри снежинки, сякаш завихрени в преспапие или на коледна картичка. Джеси остана за момент при задната врата на къщата, за да подиша студен въздух и да избяга от хората, които бяха дошли от уважение. Погледна към небето и се замисли за Тим. Не можеше да повярва, че няма да го види никога вече. Не можеше да си представи света без него. По бузите ѝ започнаха отново да се стичат сълзи, както ставаше непрекъснато през последните дни. Тя потръпна от студ и влезе вътре. Знаеше, че животът ѝ никога няма да бъде същият.

Беше февруари и Лили бе лежала в болницата повече от месец, когато Джеси най-сетне прецени, че може да я изпише. Момичето се възстановяваше добре, реагираше добре на лечението. Повечето лекарства бяха за пикочния мехур и контрол на червата. Бяха важни за живота ѝ като парализирана, нещо, което баща ѝ все още не беше приел. Правеше консултации с неврохирурзи по цял свят и бе набелязал четирима, при които възнамеряваше да я заведе — в Цюрих, Лондон, Ню Йорк и Бостън. Джеси беше чувала имената им, знаеше, че са известни, бе запозната с изследванията, които са правили, екипите, с които са работили. Единственият, когото познаваше, беше лекарят от „Харвард“, с когото Бил се свърза лично, шеф на неврохирургията в болница „Масачузетс Дженерал“. Джеси бе негова студентка и двамата поддържаха връзка и досега. Никога обаче не се беше консултирала с него за състоянието на пациент. Всичките ѝ случаи досега бяха ясни и макар много от пациентите да идваха от други краища на страната и да бяха получили нараняванията си, докато са били на ски в Скуо, повечето искаха да бъдат насочени към лекари в родните си градове, след като се върнат. Нито един от тях не бе обикалял по света, както Бил се канеше да направи, и Джеси се притесняваше, че на Лили ѝ предстои твърде много пътуване веднага след изписването. Бил обаче не бе пренебрегнал този факт. За целта бе наел частен самолет и бе резервирал апартаменти в най-добрите хотели. Беше попитал Джеси дали трябва да ги придружава лекар и бе намекнал, че би трябвало тя да свърши тази работа, но за нея бе невъзможно. Тя не можеше да остави децата си толкова скоро след смъртта на баща им, нито пък другите си пациенти в Скуо Вали, които също имаха нужда от нея. Затова му предложи да вземе сестра от неврохирургията, избра я внимателно и обсъди положението с нея.

Дженифър Уилямс бе във възторг от предстоящото пътуване, а и Лили я харесваше. Джеси увери Бил, че има пълно доверие на Дженифър, и той уреди заминаването от Скуо на Деня на свети

Валентин. Датата не беше избрана нарочно, а заради графициите на неврохирурзите, с които щяха да се срещат, и свободните часове на самолета. Щяха да излетят от Рино и да пътуват до летището с лимузина. Асистентката на Бил в Денвър бе уредила всичко много внимателно. Джеси все още бе на мнение, че пътуването ще бъде напълно безполезно, но не искаше да го разубеждава и го увери, че ще бъде на негово разположение, ако някой от лекарите иска да разговаря с нея по телефона. Те вече бяха получили електронни копия от картоната на Лили и резултатите от изследванията. Остана учудена, че нямам нищо против среща с пациентката ѝ, след като бяха прегледали резултатите, но Бил Томас бе известен човек и бе задействал необходимите връзки, за да уреди консултации с тях. Джеси вече знаеше какъв е инат. През изминалите шест седмици се бяха спреквали на няколко пъти, тъй като той продължаваше да уверява Лили, че ще проходи отново. Според Джеси това бе проява на безотговорност от негова страна. Два дена преди заминаването Лили повдигна въпроса пред нея.

— Окончателно е, нали доктор Матюс? — бе попитала тихо, докато седеше в инвалидната си количка в стаята. Вече бе започнала терапия в Скуо и Джеси бе уточнила план за процедурите с терапевта в болница „Крейг“ след завръщането ѝ в Денвър. За нея това бе особено важно в момента, за да ѝ помогне да се адаптира към новия си живот. Старият бе безвъзвратно изгубен, независимо какво казваше баща ѝ.

Лили започна да звъни на приятелите си у дома и да им пуска есемеси в мига, в който се почувства по-добре. Беше позвънила на Джеръми и Вероника и двамата останаха ужасени от случилото се с нея, а след това звънна и на други приятели. Неочаквано между тях и Лили зейна пропаст. Те вече говореха за нещо, в което тя не можеше да участва, като тренировките за олимпиадата, за отбора, в който участваха всички. И за тях, както и за нея ските бяха целият живот. Заради инцидента тя се беше превърнала в аутсайдер. Сега щеше да ѝ бъде трудно, дори невъзможно да се вижда с тях даже през свободното им време, тъй като нямаше да могат да ходят заедно нито на танци, нито на ски, нито на кънки или други спортове. Три-четири месеца след връщането у дома Лили щеше да бъде на рехабилитация и те трябваше да я посещават там. Бяха ѝ обещали да ходят при нея, но тя вече се чувстваше изолирана, когато ѝ звъняха. Тъй като нямаше да

тренира за олимпиадата, в живота ѝ зейваше огромна дупка. Треньорът се обади, за да я окуражи, след като бе говорил с баща ѝ, и я увери, че след пет години няма да е твърде стара, за да спечели златен медал, ако пропусне олимпиадата догодина. Баща ѝ бе уверил треньора, че на следващата година тя ще се е възстановила напълно. Бил не беше признал пред никого колко тежко е нараняването на гръбначния ѝ стълб, нито че тя е парализирана от кръста надолу и ще остане така. Затова треньорът разчиташе на думите на баща ѝ, че тя ще се възстанови бързо, а и самата Лили не бе споменала пред приятелите си колко са сериозни нараняванията. Така я посъветва баща ѝ. В очите ѝ се бе събрала много тъга, докато разпитваше Джеси, която не разбра веднага какво влага момичето в думите „окончателно е“.

— Тук в Скуо ли? Да, окончателно е — усмихна се Джеси след сутрешната визитация. Беше се привързала към Лили повече, отколкото към други пациенти. Лили беше чудесно момиче и ударът, който бе понесла, щеше много да ѝ тежи известно време, особено заради отношението на баща ѝ. На него все още му предстоеше да приеме истината. Джеси се надяваше той да се опомни в най-скоро време. Тогава за момичето щеше да е много по-лесно и те щяха да успеят да продължат живота си по най-добрия начин. Засега поне той все още се държеше за миналото и настояваше Лили да прави същото, което не беше никак добре за нея.

— Ще бъдеш много заета, когато се прибереш у дома — обясни Джеси. — В „Крейг“, на училище, с приятелите си. Предстои ти колеж. — Тя се опитваше да накара пациентката си да гледа напред вместо назад.

— Не говорех за това — прошепна тъжно и примирено Лили. — Това е окончателно — посочи тя краката си, вързани на инвалидната количка, за да не се плъзгат настрани, когато столът се движи. Нямаше абсолютно никакъв контрол над тях, имаше чувството, че принадлежат на друг, освен това не усещаше абсолютно нищо от кръста надолу. Джеси мълча дълго, след като чу въпроса. Бил я беше инструктирал в никакъв случай да не казва на Лили, че няма да проходи отново, но тя беше отговорен лекар, знаеше какво ще им кажат другите лекари, особено колегата в Бостън, когото познаваше и с когото лично разговаря. Той се съгласи с прогнозата ѝ и предположи, че Бил не желае да приеме фактите. Джеси потвърди, че е точно така. — Никога

няма да стана от инвалидната количка, нали? — попита направо Лили. Беше разбрала истината от всичко казано досега, но баща ѝ непрекъснато твърдеше друго, разпалено, решително, а той никога преди не я беше лъгал. Сега вече беше наясно и Джеси веднага разбра. Лили бе по-готова да приеме истината от баща си.

— В тази област се правят непрекъснати проучвания — отвърна Джеси. — Проблемите с нараняванията на гръбнака интересуват много хора. А изследванията със стволони клетки събудиха надеждите на мнозина. — Лили не откъсваше очи от нея. — Джеси знаеше, че тя не желае да слуша за изследвания — искаше да чуе истината. Заговори със сериозен глас. — Засега наистина е окончателно. В „Крейг“ ще те научат на много начини да се справяш и да подобриш уменията си.

Лили имаше силна и мускулеста долна част на тялото от карането на ски. Сега щяха да накарат и горната ѝ част да заякне, за да може да използва ръцете си по нов начин, да насочва инвалидната количка, да се обслужва сама. Баща ѝ беше поръчал супермодерен стол, лек като перце, за пътуването им. Беше един от най-добрите на пазара. А Дженифър щеше да е до нея, за да ѝ помага.

— Лили, няма причина да не водиш забележителен живот от сега нататък. Не просто добър живот, а забележителен. Казвам го напълно сериозно и съм сигурна, че ще бъде точно така. Не твърдя, че ще ти бъде лесно, особено отначало, ще се наложи да се приспособиш към много неща, но ти ще се справиш. Пред теб ще се отворят нови врати, за които дори не подозираш, че съществуват. Може и да не успееш да спечелиш златен медал на олимпиадата, всъщност няма да можеш, но можеш да спечелиш златен медал в живота, което е много по-важно. Ти си победителка, Лили, сигурна съм. Просто трябва да се впуснеш напред и да видиш докъде ще стигнеш.

Лили кимна с насълзени очи.

— Татко все повтаря, че ще прохода отново, а аз знам, че няма. Той обаче не иска да мисля така — обясни тя и сълзите потекоха по бузите ѝ. Предстоеше ѝ да се сблъска с много трудности, и то от инвалидна количка. Беше изключително тежко за едно седемнайсетгодишно момиче, а и за който и да е друг. Джеси я уважаваше безкрайно много, задето не се самозалъгва, което показваше, че в някои отношения е много по-зряла от баща си.

— Той много те обича — прошепна Джеси и се опита да обясни колко е трудно да си родител с няколко думи, но Лили разбираше и без обяснения.

— Знам. Според вас няма да прохода отново, така ли? — попита тя Джеси, която не можеше да я лъже.

Все още не я беше подвела, но бе избягвала очевидното, поне доколкото можеше, по настояване на баща ѝ.

— Не, няма, освен ако проучванията не променят нещо — повтори тя. Друго не можеше да каже и така бе още от самото начало.

— Защо тогава татко ще ме води при всички тези лекари по цял свят? — Никак не ѝ се искаше да я прехвърлят още четирима лекари. Лили имаше доверие на Джеси, макар баща ѝ да нямаше, и знаеше, че е права. Беше усетила истината още в самото начало. Краката ѝ бяха мъртви и никога нямаше да се съживят, каквото и да говореше баща ѝ.

— Защото той се надява да съм сбъркала. Не го виня. Сигурно щях да постъпя по същия начин, ако ставаше въпрос за някое от моите деца. Винаги е добре да чуеш друго мнение и да научиш нещо ново. — Тя се опита да прояви уважение към онова, което правеше Бил за дъщеря си, въпреки че като лекар на Лили и като хирург, би предпочела той да я откара направо в „Крейг“ и да започне рехабилитация, вместо да я изтощава от пътуване. Поне щяха да пътуват при изключителни условия, така че Джеси нямаше сериозни възражения от медицинска гледна точка, само от философска. Нямаше да ѝ е никак приятно Лили да се захване за празна надежда. Днес обаче разбра, че момичето е наясно, че единствено баща му се залъгва, но пък той не ѝ беше пациент. Отказът му да приеме фактите беше нещо, с което трябваше да се справя сам. Джеси бе сигурна, че колегите ѝ и терапевтите в „Крейг“ ще направят всичко по силите си за Лили. Рано или късно Бил Томас щеше да приеме истината.

— Ще ми липсват — рече с изтънял гласец Лили и завъртя инвалидната количка към Джеси, за да я прегърне. Изхлипа, докато изричаше следващите думи. — Благодаря ви, че ми спасихте живота.

Бил така и не можа да изрече тези думи. Очите на Джеси се напълниха със сълзи, когато Лили я прегърна. Толкова много неща се бяха случили, откакто двете се запознаха. И нейният живот се бе променил след смъртта на съпруга ѝ. И двете бяха изгубили много

през последните шест седмици, а хубавото, ако ги чакаше нещо хубаво, щеше да стане ясно след време.

— Ще ми се обаждаш ли? — попита тихо Джеси. Обикновено не задаваше този въпрос, освен в медицинско отношение, но Лили означаваше много за нея. Бил беше прав, че тя наистина е много специално момиче.

— Обещавам.

Джеси бе доволна, че успяха да поговорят без баща ѝ, което се случваше много рядко. Той почти никога не оставяше Лили сама в болницата и щеше да продължи по същия начин и след като се приберат. Прекалената му загриженост задушаваше Лили, но той все още не се бе отърсил от шока на случилото си и сигурно щеше да му бъде необходимо много време, както и на Джеси да преодолее смъртта на Тим. Сега вече всеки път, щом Крис излезеше някъде с колата, всеки път, когато мобилният ѝ телефон звънеше, тя усещаше как сърцето ѝ се свива. Знаеше, че ще минат години преди отново да се довери на живота. Беше се случило най-лошото, а сега се страхуваше до смърт за децата си. Също както Бил за Лили. Беше им отредено да носят този товар и Джеси знаеше, че на децата им няма да е никак леко.

Заминаването на Лили от болницата шест седмици след инцидента разчувства всички, които се бяха грижили за нея. Сестрите дойдоха, за да се сбогуват, и ѝ донесоха малки подаръчета. Стажантите я целунаха за довиждане, Бен ѝ пожела успех и я изпрати заедно с Джеси. Лили прегърна Джеси, притисна я до себе си и ѝ благодари отново, очите на мнозина бяха мокри, докато тя махаше от прозореца на лимузината, която щеше да ги откара до Рино. След това щяха да летят за Лондон за първата от предвидените четири консултации. Бил искаше да уреди и една в Германия, но след като лекарят прегледал документите, отказал и го предупредил, че си губи времето.

Инвалидната количка на Лили беше в багажника на колата, а Дженифър, медицинската сестра, която Бил бе наел да пътува с тях, не можеше да си намери място от вълнение. Беше на двайсет и седем, никога не бе ходила в Европа, нито пък на Изток. Беше учила в школата за медицински сестри в университета на Сан Франциско, след това се бе върнала на езерото Тахо, където бе израсла. За нея това беше приключение и двете с Лили бърбеха, докато Бил говореше по

блекбърито си. През последния месец и половина бе зарязал напълно бизнеса и сега се опитваше да навакса.

Дженифър ахна, щом видя самолета, който ги чакаше в Рио. Беше невероятно луксозен „Боинг Бизнес Джет“. Бил пренесе Лили с лекота вътре и я настани на една от огромните удобни седалки. Имаше хол, трапезария и две спални, за които той настоя, за да могат да си почиват. Очакваше се да пристигнат в Лондон след десет часа, което означаваше в седем сутринта местно време. Консултацията им с главния неврохирург на болницата „Кингс Колидж“ щеше да се състои на следващата сутрин. Бил беше резервирал два апартамента в „Кларидж“. Очакваше много от предстоящата среща, дори бе готов да остане в Лондон, ако лекарят предложи някакво лечение.

Лили изгледа два филма, след това Дженифър ѝ помогна да полегне в едната спалня. Беше ѝ много трудно да се справи с тоалетната заради инвалидната количка и се наложи Бил да я внесе, а после да я изнесе и да я сложи внимателно на леглото. През останалата част от пътуването Лили спа, все още се изморяваше лесно, а Дженифър следеше внимателно жизнените ѝ показатели, но момичето беше добре и полетът премина спокойно.

На митницата и паспортния контрол на „Хийтроу“ не са забавиха. Дженифър тласкаше напред инвалидната количка на Лили. Чакаше ги бентли, което да ги откара до „Кларидж“, където апартаментите бяха удобни и елегантни. Лили нямаше търпение да излезе, но баща ѝ настоя да остане и да си почине. Тя позвъни на Вероника, но приятелката ѝ тренираше на писта и мобилният ѝ бе оставен на гласова поща, затова Лили ѝ пусна есемес и каза, че няма търпения да се видят. Очакваше да се върне в Денвър след десетина дена в зависимост от това как щеше да мине пътуването.

Прекараха деня в хотела, почиваха си, гледаха филми по телевизията. На следващата сутрин, след като закусиха в апартамента на Лили, отидоха в болница „Кингс Колидж“, за да се срещнат с първия лекар, който баща ѝ беше ангажирал. Човекът, възрастен и сериозен, прегледа Лили. Вече се бе запознал с досието ѝ и можеше да си каже мнението и без преглед, но Бил бе настоял да проведат консултацията лично, за да може експертът да види момичето. След прегледа Лили и Дженифър останаха в чакалнята, а баща ѝ проведе

разговор с лекаря. Лили искаше да остане вътре, но Бил предпочиташе да поговорят насаме. Лекарят бе сериозен и мина направо на въпроса.

— Много ми е мъчно, господин Томас, но съм напълно съгласен с мнението на неврохирурга, който е оперирал дъщеря ви. С такава травма на десети торакален прешлен тя няма да е в състояние да използва краката си никога. Медицински е невъзможно. Не искам да подвеждам нито вас, нито Лили. Сега тя трябва да се съсредоточи над рехабилитацията и да продължи живота си. Много велики люде са водили забележителен живот от инвалидна количка. Вашият президент Франклин Рузвелт е бил един от тях. Според мен сега е важно да подчертаете пред Лили този факт, вместо да ѝ давате фалшива надежда, която по-късно ще ѝ донесе единствено разочарование.

Бил беше сломен и побесня, когато чу всичко това. Този тип очевидно бе старомоден, готов да се предаде без бой, а Джеси, изглежда, му беше повлияла с написаното в доклада. Излезе силно раздражен от кабинета на лекаря. Лили не каза нищо. Тя бе разбрала какво е мнението на специалиста от въпросите, които той ѝ зададе, съвсем същите като на Джеси през изминалите шест седмици. Момичето не хранеше илюзии след разговора си с нея. Единствено баща ѝ се залъгваше. Поиска да отидат до „Хародс“, за да напазаруват, тъй като им оставаше достатъчно време преди полета за Швейцария на следващия ден. Беше ходила в големия магазин и преди и много го харесваше.

Баща ѝ реши да ги чака в колата. Трябваше да проведе няколко разговора с Ню Йорк. Лили не бе и предполагала колко е трудно да се пазарува от инвалидна количка. Хората се блъскаха в нея, пред лицето ѝ редовно се мятаха лакти или чанти. Продавачките разговаряха с Дженифър, на нея не обръщаха внимание дори когато им задаваше въпрос. Не можеше да пробва нищо — щеше да е твърде сложно. Беше плашещо, неприятно и Лили бързо придоби представа какъв ще бъде животът ѝ от тук нататък. За пръв път излизаше в инвалидната си количка и когато се качиха в лимузината, Дженифър веднага забеляза колко е разстроена. Лили беше готова да се разплаче, а баща ѝ остана изненадан, че се връщат толкова бързо. Тя се бе почувствала притисната от тълпите и затова се върна с празни ръце.

— Това не се беше случвало — усмихна се баща ѝ. — Нищо ли не си купи? — Лили обичаше да пазарува също като другите момичета

на нейната възраст и двете с Вероника често ходеха на пазар, когато не тренираха.

— Нищо не си харесах — отвърна тихо тя и помоли да се връщат в хотела. Бил остана изненадан.

— Не искаш ли да обядваме някъде?

Лили поклати глава.

Единственото ѝ желание беше да изчезне. Първото ѝ излизане след злополуката се оказа кошмарно и ѝ показа истината за онова, което я чака в бъдеще.

Върнаха се в „Кларидж“ и поръчаха обяд от обслужване по стаите. Бил видя колко е нещастна, макар да не разбираше защо. Не бе разбрал с какви трудности се е сблъскала в „Хародс“, а Дженифър се притесняваше от него, затова не му каза нещо. Тя остави Лили с баща ѝ и обядва в стаята си. Не искаше да се натрапва. Джеси бе направила чудесен избор, като избра нея за пътуването. Тя беше добра сестра и изключително дискретна. А най-важното бе, че Лили я харесваше.

— Миличка, всичко ще бъде наред — рече нежно баща ѝ, докато чакаха обяда. Изглежда беше усетил, че пазаруването не е преминало добре. — Няма да си в този стол завинаги, а щом се вдигнеш на крака, ще можеш да пазаруваш колкото искаш. — Каза го с добро чувство, но тя се ядоса. Чувстваше се като Алиса в страната на чудесата, като в сън, като Дороти от „Магьосникът от Оз“.

— Престани! — кресна Лили и той остана изумен. — Престани да се държиш така, сякаш ще проходи отново! Знаем, че няма да стане. Ти си единственият, който се заблуждава — заяви тя и се разхлипа, разплака се безутешно, а Бил се опита да я успокои, но така и не успя.

— Понякога е необходим един-единствен упорит човек, който вярва — обясни той. — Никога няма да се откажа, Лили. Ще направя всичко необходимо, за да ти помогна да проходиш отново. — Бил вярваше, но не и Лили.

— Не можеш — отвърна тя през сълзи. — Гръбначният ми стълб е прекъснат, татко. Краката ми няма да се движат никога повече. Ще остана в тъпия стол завинаги. Няма ли най-сетне да го проумееш? Не искам да ходя при всички тези лекари. До един ще кажат все същото.

— Докато не намерим някого, който да каже друго — отвърна тихо той. — Него търсим. — Очевидно търсеше Светия Граал. Стори ѝ се откачено и неразумно.

— Искам да се прибера — заяви нещастно Лили.

— Ще се приберем. Просто ми дай още една седмица и се връщаме в Денвър. — В Денвър я чакаше рехабилитация, която щеше да продължи няколко месеца и на Бил не му беше много приятно. Само че Джеси бе настояла, затова той се съгласи. Всичко беше уредено. В болницата очакваха Лили и щяха да я приемат на сутринта след завръщането, ѝ у дома. Тя също се страхуваше от постъпването. Имаше чувството, че ще попадне в затвор, където всички ще бъдат в инвалидни колички и едва ли ще има някой на нейната възраст. Приятелите ѝ липсваха. Шестте седмици в болницата в Скуо Вали ѝ бяха предостатъчни, дори ѝ се сториха прекалено дълги. Единственото ѝ желание бе да се прибере у дома.

Когато им донесоха обяда, Лили само побутна храната, а след това Дженифър я разсея с игра на карти в продължение на два-три часа, след това гледаха филм по телевизията. Денят се оказа дълъг и отегчителен, а вечерта Лили си легна натъжена. Бил също си легна рано. Не искаше да ѝ каже, но бе потиснат след консултацията с британския лекар. Вече бе чул същото мнение и преди. Пътуването до Лондон се оказа напълно безполезно. Но той реши, че следващият лекар ще им съобщи по-добри новини.

Неврохирургът в Швейцария каза абсолютно същото. Прегледът му беше повърхностен, той си беше съставил мнение още преди пристигането им на базата на докладите и изследванията на Джеси. Също като лекаря в Лондон не разбираше защо са дошли. Тръгнаха си от кабинета му след по-малко от час и макар да се бяха настанили в два от най-хубавите апартаменти в красивия хотел „Бор о Лак“, Бил реши да заминат за Ню Йорк същата вечер и накара Анджи да премести часа им за следващия следобед по-рано. Вече бе убеден, че ще имат повече късмет с лекарите в Щатите. В Европа бяха прекалено големи традиционалисти, прекалено старомодни и не можеха да предложат абсолютно нищо ново. Имаше големи надежди за консултацията в Ню Йорк, а след това и в Бостън. Тук не чува никакви обнадеждаващи новини.

Съобщи на Дженифър и Лили, че заминават същата вечер, и след като хапнаха рано в апартамента, те тръгнаха към летището, отлетяха за Ню Йорк и кацнаха в полунощ местно време. Разликата във времето беше в тяхна полза, спечелиха шест часа и пристигнаха в „Карлайл“

след половин час. Лили спа по време на почти целия полет и двете с Дженифър поръчаха вечеря от обслужване по стаите, а после играха на карти. Лили и младата сестра се разбираха прекрасно. Дженифър улесняваше момичето във всичко, с което то се заемаше, разсейваше го с карти, различни игри, мода и клюкарски списания. С нея пътуването минаваше по-леко и весело, освен това осигуряваше на Лили женска компания.

По-късно Лили пусна на Вероника есемес, за да ѝ съобщи, че вече са в Ню Йорк. Вероника отговори веднага. Беше на парти с готини момчета и нямаше търпение приятелката ѝ да се прибере. Лили също нямаше търпение. Беше преживяла двата най-дълги и тежки месеца в живота си. Освен това домът ѝ липсваше, липсваше ѝ и старият живот, приятелите и тя каза на Дженифър, че няма търпение да ги види.

8

Апартаментът беше тъмен. Джо Хенри седеше на красивото си масивно бюро в библиотеката. Живееше в този апартамент със съпругата си Керън през последните петнайсет години, откакто синовете им пораснаха и той продаде къщата на Източна осемдесет и първа улица. През изминалите шест месеца Джо беше сам. Животът никога не е такъв, какъвто човек си го представя. Годишите в празното гнездо бяха оказали влиянието си върху Керън и брака им. Тя се чувстваше изгубена без момчетата, и двамата вече на по трийсет. Единият живееше в Атланта, другият в Кливланд, и двамата работеха за големи корпорации, бяха женени и имаха деца.

Керън се запали по източните религии, за да запълни празнотата в живота си, докато Джо продължи да работи на Уолстрийт и да се задържа съвсем малко у дома. Щом момчетата заминаха да учат в колежи, той започна да прекарва с нея още по-малко време. Сега вече разбираше грешката си, но не и преди това. Той се възползва от възможността, че синовете им ги няма, за да работи по-упорито и да разшири бизнеса си. Вече си имаше и партньор, а резултатът се оказа катастрофален. През това време Керън пътуваше до Индия и отначало прекарваше седмици, след това започна да се задържа месеци наред в ашрам. Бе попаднала на някакъв гуру, когото следваше всеотдайно, и вече нямаше почти нищо общо с Джо. След известно време тя се записа на курс по филмово изкуство в университета на Ню Йорк и започна да прави документални филми, за да помогне в разпространението и популяризирането на работата на гуруто. По това време вече пътуваше до Тибет и Непал и през последните десет години почти не се прибираще у дома.

Бизнесът на Джо, хедж фонд, се разшири неочаквано много с идването на новия партньор. Привлякоха нови клиенти, занимаваха се със значително по-големи проекти, отколкото Джо бе предполагал, че е възможно, след това обаче всичко рухна. Партньорът бе направил необмислени инвестиции, а Джо нямаше представа какво става,

защото не знаеше за тях. Месеци наред се притесняваше, че срещу него ще започне съдебно преследване, и едва успя да избегне обвиненията. Партньорът му нямаше такъв късмет и го осъди за незаконно присвояване на средства и измама по електронен път. Изгубиха огромни суми от вложенията на клиентите, но заключението на ФБР беше, че Джо е невинен. Той просто бе наивен и доверчив, поверил бизнеса си в ръцете на забележителен мошеник социопат.

Проточиха се безкрайни граждански дела, преди партньорът му да отиде в затвора, а сега всички спестявания на Джо се бяха стопили, репутацията му беше завинаги съсипана и той приключваше позорно кариерата си. Керън пък прецени, че това е най-подходящият момент да се премести в Непал. Беше заминала преди шест месеца, веднага след като подаде документи за развод. Джо имаше пари, колкото да преживява, и реши да продаде апартамента си. Нямаше да може да остави нищо на синовете си, а Керън не поиска нищо, преди да замине, дори снимките — доказателство за съвместното им минало и дългия брак. Твърдеше, че е преродена за нов живот, и не искаше да има нищо общо с миналото. Не поддържаше връзка дори със синовете си. Според Джо тя бе полудяла, но за разлика от него беше щастлива, а той не бе човекът, който да я съди. Едва я позна, когато се видяха преди заминаването ѝ. Тя си беше пуснала дълга снежнобяла грива, побеляла преждевременно още по времето, когато беше на двайсет, и бе облечена в семпла оранжева роба, досущ като будистка монахиня. Излъчваше спокойствие, сподели с него, че имала намерение да прави нови документални филми за гуруто си. Беше се превърнала в човек, с когото той нямаше абсолютно нищо общо и вече дори не познаваше.

От миналия август Джо живееше сам в апартамента. Бизнесът му бе приключен, дълговете му бяха изплатени, партньорът му излежаваше присъдата си в затвора, а съпругата му я нямаше. Бе наясно, че на петдесет и осем няма да успее да възстанови нещо от изгубеното. Дългогодишната му кариера в областта на финансите бе приключила позорно и през последните две години, откакто престъпленията на партньора му бяха разкрити, Джо нямаше кураж да се свърже дори с приятелите си. Беше благодарен, че не е в затвора с измамника. Дори не помисляше да си търси нова жена, нямаше и желание, не бе готов да обяснява защо съпругата му е предпочела да стане будистка монахиня, вместо да остане с него. Партньорът му

беше нечестен човек, а съпругата му полудя по време на кризата на средната възраст, след като години наред не бе получавала никакво внимание от него, но каквито и да бяха причините или извиненията, животът, какъвто той го познаваше, бе приключил. Не му оставаше нищо, което да очаква. Щяха да го запомнят като глупак, може би дори като мошеник, също като партньора му.

От време на време виждаше синовете си, но те рядко идваха в Ню Йорк. Имаха чудесни съпруги, стабилни бракове и деца, харесваха градовете, в които живееха и работеха, и живота, който си бяха създали. Джо се чувстваше излишен, не можеше да им помогне с нищо и усещаше, че те не се интересуват от него. Беше им ходил на гости по празници, при единия на Коледа, при другия за Деня на благодарността, и в двата случая усети, че го съжаляват, а за уважение и дума не можеше да става.

Февруарската вечер бе тъмна, но той дори не беше включил осветлението. Седеше на бюрото, макар да нямаше работа. Напоследък го правеше просто защото така беше свикнал. Вече нямаше с какво да се занимава, нямаше и с кого да разговаря, откакто Керън замина. Беше изгубил връзка с всички, дори с най-близките си приятели. Не се обаждаше, когато му звъняха, и накрая те спряха да го търсят, което бе истинско облекчение. Чувстваше се много засрамен. Възнамеряваше да обяви апартамента за продажба, защото имаше нужда от пари, с които да живее, нямаше представа какво да прави, нито пък накъде да се отправи след това.

Докато обмисляше положението си, нещо, което правеше всяка вечер от месеци насам, той отключи чекмеджето на бюрото и безшумно извади пистолета от кобура, задържа го в ръка. Оръжието беше заредено и той дълго го стиска. Не за пръв път го правеше, но се надяваше тази вечер да е за последно. Беше му омръзнало. Заради обстоятелствата или може би заради лош късмет или допуснати грешки, той бе станал напълно ненужен. Не беше от полза на никого, нито на децата си, нито на клиентите, нито на бившата си съпруга, нито дори на себе си. Животът му беше безполезен и ако го напуснеше сега, щеше да е облекчение, а децата му едва ли щяха да се изненадат. Звъняха му рядко, той не ги винеше. Когато се чуеха, нямаше какво да им каже. С внуците си не беше близък, виждаха се рядко, живееха твърде далече, за да участва в живота им, така че да го запомнят. Вече

нищо нямаше значение. Беше готов. Освободи предпазителя и бавно вдигна пистолета към главата си. И в този момент, също като в тъп филм, телефонът звънна. Минаваше полунощ, номерът, който се изписа на екрана, му беше непознат. Вероятно беше грешка. Никой не му звънеше в този час. Всъщност абсолютно никой не му звънеше.

Телефонът не спираше, докато накрая, колкото раздразнен, толкова и обзет от любопитство, Джо остави пистолета. Не бързаше, но не искаше отново да се разколебае, както се беше случвало няколко пъти досега. Не можеше да продължава по този начин. Искаше да се приключи. Крайно време беше. Реши да вдигне телефона за последно.

— Ало? — гласът му звучеше приглушено, не бе говорил с никого от няколко дена. Дори не беше излизал от апартамента и същата вечер бе обърнал два чисти скоча, за да не изгуби решителност.

— Джо? Обажда се Бил. Извинявай, че ти звъня толкова късно. Току-що пристигам от Европа. Не си ми звънял от цяла вечност, но исках да ти съобщя, че съм в града. — На Джо му трябваше почти цяла минута, докато намери сили да заговори отново. Бил беше един от най-близките му приятели. Беше шест години по-млад, но бяха учили заедно в бизнес школата и Бил му даде безупречни съвети, когато започнаха проблемите с партньора му, а после, твърде засрамен, за да се види с него отново, Джо изчезна и от неговия живот, както и от живота на другите. Оказа се безумно трудно да изгубиш уважението на колеги и приятели, а той беше сигурен, че те имат едно наум, въпреки че Бил си остана добър приятел и с нищо не показва, че го съди, когато му даваше съвети. Някои от предложенията му бяха помогнали на Джо да се измъкне без поражение. Бил знаеше, че Джо си ляга много късно, затова си бе позволил да му се обади по това време. — Как са Керън и момчетата? — продължи Бил, а Джо въздъхна бавно и дълбоко, тъй като си даде сметка, че не са говорили от цяла година. Не откъсваше поглед от пистолета на бюрото, после се обърна към уличната лампа навън.

Толкова много имаше да му разказва, че дори не знаеше откъде да започне. Беше казал на Бил за проблемите си, когато бившият му партньор влезе в затвора, но след това не го потърси повече.

— Защо си в града? — бе единственото, което му хрумна, и дори не обърна внимание, че отговаря на въпроса с въпрос.

— Тук съм с Лили. Дълго е за разказване — рече Бил уморено. — Какво ще кажеш утре да вечеряш с нас? И Керън, разбира се, ако не е заминала. — Според Бил тя беше малко чалната, но все пак беше съпруга на Джо, навремето я харесваше, преди да намери гуруто си, да започне да ходи в Индия и напълно да се побърка. Той самият много уважаваше източните религии, но Керън му се струваше „куку“ от години.

— Няма я — отвърна тихо Джо. — Разведохме се. Миналата седмица получих документите. Тя живее в Непал.

— Боже! — Бил не скри, че не е кой знае колко учуден. — Жалко, че се е получило така. Само че вие двамата бяхте поели по различни пътища от доста време — заяви практично той, решил, че на Джо му е много по-добре така, макар да не беше сигурен, че Джо е на същото мнение.

— Тя беше поела по нов път. А момчетата са добре. Все още живеят в Кливланд и Атланта. Най-сетне делата приключиха. Извинявай, че не те държах в течение. Беше страхотна каша, бизнесът ми рухна, но поне му се видя краят. Роджър е в затвора, където му е мястото. Всъщност всичко си дойде на мястото. Нямам съпруга, нямам бизнес, нямам и кариера. — Искаше му се да добави „нямам и бъдеще“ и „нямам и деца, които да имат нужда от мен“, но премълча само от гордост, тъй като не искаше старият му приятел да разбере колко е депресиран. Пистолетът лъщеше на светлината отвън и Джо прокара нежно пръст по дулото, тъй като възнамеряваше да го вземе отново и да го използва, след като приключи разговора.

— Много ми е мъчно, че ти е толкова трудно — рече искрено Бил. — Трябваше да ти се обадя, но сам не усетих как отлетя времето. — Извинението не го биваше, но и двамата знаеха, че е истина.

— Ами ти? Как е красивата Лили? — попита Джо. Тя беше златно дете открай време. Беше много по-млада от синовете му, които бяха над трийсет, но той все още помнеше колко се радваше Бил, когато тя се роди, а и след това. Досега не беше срещал толкова очарователно дете, а по-късно и млада жена.

— Тук съм заради нея — обясни мрачно Бил. Часът беше късен, особено след пътуването до Европа, а и той знаеше, че няма смисъл да лъже Джо. Двамата винаги бяха откровени един с друг. Поне така мислеше Бил. Джо беше най-добрият му приятел в „Харвард“ и много

години след това и той го обичаше искрено. — Преди шест седмици претърпя инцидент в Скуо Вали. Останах там чак досега.

Когато чу, Джо се притесни.

— Тя добре ли е? Все още ли тренира за олимпиадата? — Беше присъствал заедно с Бил на младежките олимпийски игри преди три години, когато тя спечели бронзов медал в ски спускането, а Джо си прекара страхотно заедно с Бил.

— Ще се оправи, но в момента не тренира — отвърна напрегнато Бил. — Седалковият лифт в Скуо се скъса и тя падна. Има нараняване на гръбнака, Джо — обясни задавено Бил и се опита да потисне сълзите, нещо, което му се случваше често напоследък. — Много тежко нараняване.

— Господи — въздъхна Джо и инстинктивно отмести пистолета. — Колко тежко?

Бил понечи да каже, че тя ще се оправи, както повтаряше през последните шест седмици пред всички, които го питаха, но този път реши да бъде откровен и със стария си приятел, и със себе си.

— Не знам. Затова сме тук. В Скуо Вали я оперира една жена. Не знам дали е добра. Казаха, че е добър професионалист, но тя е незначителен провинциален лекар, а и нищо не се знае. Току-що водих Лили в Лондон и Цюрих и не казаха нищо обнадеждаващо. Утре имаме консултация с тукашен лекар, а след това ще я заведа в Бостън. Гръбначният ѝ стълб е прекъснат и в момента е в инвалидна количка. Шокът беше невероятен. Тя приема нещата доста по-добре от мен, но и на нея ѝ е трудно. Преживя много. — Джо долови мъката в гласа на Бил и сърцето му се сви и заради двамата. В сравнение с неговите проблеми — гадния живот, проваления брак и бизнес — това беше значително по-зле. Едно младо момиче беше зле пострадало.

— И ти си преживял много — отвърна състрадателно Джо. — С какво да ти помогна? — Бил винаги беше до него, а сега Джо искаше да направи същото за приятеля си, дори това да означаваше да е до него за морална подкрепа.

— Нищо. Да видим какво ще каже лекарят утре. Много ще се радвам да се видим в хотела на вечеря. Лили все още не е излизала. Преди няколко дена я изписаха от болницата. Мисля, че ще ѝ бъде неудобно да отиде на вечеря в инвалидна количка. — Той никога не я беше питал, но предполагаше, че така се чувства.

— Разбира се. С удоволствие. Ще дойда. В колко?

— Ела в шест, тъкмо ще поговорим. Искам да ми разкажеш всичко и как се е получило накрая. — Не можеше да повярва, че не е говорил с Джо цяла година. Бяха много добри приятели и все още беше така. Странно как понякога животът минава покрай теб и губиш връзка с хората. Докато разговаряха, Бил го чувстваше близък, както преди.

— Ще дойда — увери го Джо. — И още нещо, Бил — поколеба се той след минута. — Благодаря ти, че ми звънна. Нямах представа колко много означава това за мен.

— И аз се чувствам по същия начин. Наистина имах нужда да поговоря с някого тази вечер. Благодаря ти, Джо. Нямам търпение да се видим утре — отвърна разчувствано той.

— И аз — увери го Джо и двамата затвориха. Джо погледна пистолета на бюрото и му се стори, че се е изтръгнал от кошмар. Положението на Бил и дъщеря му беше много по-тежко от неговото. Той се почувства виновен, истинско неблагодарно мрънкало, докато вдигаше пистолета, за да извади патроните и да го прибере отново в бюрото. Заклучи чекмеджето и потръпна, когато се замисли над онова, което едва не направи и как щяха да се почувстват децата му и човекът, който щеше да го открие. Имаше чувството, че някой е плиснал вода в лицето му. Може би не Керън беше лудата, ами той. Едно беше сигурно, бе убеден, че е прав, когато стана и се отдалечи от бюрото — каквото и да се случи, няма да посегне отново към оръжието. Сега мислеше единствено за Бил и Лили и се надяваше да направи нещо, за да им помогне. Дължеше му още повече, отколкото преди, когато приятелят му го съветваше за бизнеса. Този път, без дори да разбере, с навременното си обаждане Бил беше спасил живота му.

9

Нюйоркският лекар от болницата за специална хирургия, при когото Бил заведе Лили, беше дори по-категоричен от колегите си в Лондон и Цюрих. Обясни на Бил надълго и нашироко защо Лили няма да проходи отново. Начерта диаграми, показва му модели, на рентгеновите снимки посочи къде точно се намира травмата и описа ефекта от нараняването върху краката ѝ. Единствената добра новина, както му казаха преди, беше, че пораженията са достатъчно ниско, така че дробовете и диафрагмата не са засегнати. Отдели повече от час на Бил в кабинета си и когато посетителите си тръгнаха, Бил вече бе уверен, че срещата с неврохирурга в Бостън няма да е по-различна. Беше се надявал поне един от тези хирурзи да му каже, че тя ще се възстанови, или да предложи да я оперира отново, за да се оправят краката ѝ. Сега вече знаеше, че няма да стане, и беше наясно защо. Ако не станеше чудо в изследванията на стволови клетки, Лили щеше да остане в инвалидна количка до края на живота си. Бил едва удържаше сълзите си, когато си тръгнаха, а Лили бе необичайно спокойна. След срещата с всеки лекар, макар да не обсъждаха положението пред нея, тя разбираше от изражението на баща си, че Джеси е била права. Лили ѝ вярваше и бе разбрала истината още в Скуо Вали. Баща ѝ отказваше да повярва. Трябваше да я заведе чак на другия край на света, за да започне да разбира.

— Според мен татко най-сетне стигна до истината — обърна се Лили към Дженифър, когато се върнаха в хотела. — Личеше му, че е много депресиран след срещата с хирурга.

— А ти как си? — попита Дженифър. — Държиш ли се покрай всички тези срещи с лекари?

— Добре съм — отвърна тихо Лили. — Сега единственото ми желание е да се прибера. Ти обаче много ще ми липсваш — усмихна се тя на младата медицинска сестра. Дженифър щеше да се прибере в Скуо Вали веднага след като Лили постъпи в болница „Крейг“ в Денвър в деня след завръщането им.

— И ти ще ми липсваш — отвърна искрено Дженифър. За нея пътуването беше невероятно — Лондон, Цюрих, Ню Йорк, а утре пътуваха за Бостън — отсядаха в невероятни хотели, в луксозни апартаменти, поръчваха от обслужване по стаите, имаха частен самолети нямаше значение, че не успяха да видят много от градовете, в които бяха. Тя знаеше, че подобно нещо няма да ѝ се случи отново, и искаше да запомни всеки миг, дори някой ден щеше да разказва на децата си. Беше ѝ мъчно, че Лили няма да чуе нищо обнадеждаващо, но нито тя, нито Джеси, нито Лили очакваха подобна новина, за разлика от Бил.

— Искаш ли да поизлезем? — предложи тя следобеда. Денят беше слънчев, въпреки това в Ню Йорк беше студено, но не колкото в Европа или в Скуо Вали, когато заминаха. Беше почти март, пролетта приближаваше, макар хората да твърдяха, че отново ще застудее. Сега обаче тя прецени, че на Лили ще ѝ се отрази добре да излезе и да глътне малко свеж въздух, вместо да ходи на лекар, да гледа телевизия и да играе на карти по цял ден.

— Добре — отвърна Лили и Дженифър ѝ помогна да си облече палтото. Бил ѝ беше купил яке в Скуо Вали, тъй като онова с емблемата на олимпийския отбор беше съсипано. Беше ѝ купил и дрехи за пътуването до Европа и Ню Йорк, защото тя имаше единствено спортно облекло за каране на ски. Сега беше с дънки и пуловер, с новото червено яке и маратонките, които беше взела за Тахо, в случай че реши да тренира във фитнеса. Не беше намерил кой знае какво на езерото, но на нея ѝ беше все едно. И без това вкъщи имаше предостатъчно дрехи.

Дженифър вкара инвалидната количка в асансьора, обади се на бащата на Лили, че излизат, и той одобри. Предложи да пазаруват на Мадисън Авеню или да отскочат до „Барнис“ и подаде на Лили кредитната си карта. Той все още не разбираше колко трудно ѝ е било в „Хародс“, че пробването на дрехи се бе оказало почти невъзможно. Трябваше ѝ много време, за да се облече, въпреки че тя вече знаеше как да помогне на Дженифър, за да стане по-бързо, а и успяваше да се намести сама в стола. Ръцете ѝ ставаха по-силни, но пазаруването вече нямаше да бъде забавно както преди злополуката.

Двете млади жени тръгнаха по Мадисън Авеню, разглеждаха витрините, но не влязоха в нито един магазин. Стигнаха почти до

„Барнис“, след това се върнаха. Бяха освежени, но Лили се притесняваше, че вече е под нивото на погледите на хората, че те гледат някъде над нея. Ако говореха с някого, то това беше Дженифър, която бе висока колкото тях, и почти напълно пренебрегваха Лили.

— Все едно не съществувам. Дори не ме забелязват — оплака се тя на Дженифър на връщане към хотела. — Никой не разговаря с мен. Само с теб. — Дженифър знаеше, че е точно така, защото вече бе забелязала.

— Според мен хората се чувстват неловко, когато видят човек в инвалидна количка — обясни замислено тя. — Не знаят как да се държат. — В болницата винаги разговаряха с хората в инвалидни колички, но в истинския свят никой не се обръщаше към тях.

— Чувствам се странно, все едно най-неочаквано съм станала невидима. — На Лили ѝ беше неловко и когато се качиха в асансьора на „Карлайл“, защото стигаше до кръста на хората. Те гледаха над нея, никога не свеждаха очи. Когато Дженифър изкара количката от асансьора, те се обърнаха настрана. Забеляза, че Лили е разстроена, когато влязоха в апартамента. Тя трябваше да се приспособи към цял един нов свят и към начина, по който хората реагират.

Когато Джо я видя в шест, едва не се разплака. Лили беше толкова млада, толкова красива, а седеше в инвалидна количка в хола на апартамента. Въпреки че Бил го беше предупредил, когато я видя, той изпадна в шок. Постара се да не показва нищо, но бе много разстроен. Та тя беше толкова жизнена преди. Нали я бе видял, когато спечели бронзовия медал на младежката олимпиада, а сега беше в инвалидна количка и щеше да остане в нея завинаги. Вече разбираше защо баща ѝ е толкова разстроен. Двамата отидоха да си поговорят в апартамента на Бил, Дженифър се зачете в едно списание, а Лили пусна есемеси на приятелите си.

— Как мина при лекаря? — попита Джо, когато излязоха от апартамента на Лили.

— Зле — въздъхна Бил. — Тръгнахме, защото се надявах да попаднем на човек, който ще спаси краката ѝ, ще ѝ помогне да проходи отново, но досега ни повтарят все едно и също. Предполагам, че и утре в Бостън ще е същата работа. Вечерта летим за Денвър, а на следващия ден трябва да влезе в болница за рехабилитация. Ще остане там три или четири месеца. — Бил беше много депресиран и все пак се

радваше да види стария си приятел, който му се стори много остарял за една година. Джо бе преживял огромни трудности, Бил не можеше дори да си ги представи. Ако знаеше, че приятелят му е на ръба на самоубийството, щеше да остане шокиран.

— Да дойда ли да ви видя, докато Лили е на рехабилитация? Тук нямам никаква работа. Там поне мога да ти помогна с нещо или поне да ти правя компания за няколко дена. — Бил го погледна с облекчение и идеята много му допадна. Неприятно му беше, — че Лили ще бъде в болница, вместо да си е у дома, а и знаеше, че ще е самотен без нея, макар да имаше намерение да я посещава всеки ден.

— Все още не съм мислил по въпроса за преустройването на къщата. Но ще се наложи да направя рампи, промени, за да е по-лесно на Лили, когато се прибере. Къщата ни е неподходяща за инвалидна количка. Може да инсталирам и асансьор. Надявах се да ми се размине, но май ще трябва. — Това беше най-малкият им проблем, но Бил беше наясно, че трябва да се справи и с него. Това бе началото, което показваше, че започва да приема истината. — Може да ми дадеш някоя и друга идея. — Щеше да наеме архитект, но щеше да му бъде приятно Джо да му отиде на гости, докато Лили я няма, може би дори да остане няколко седмици, тъй като дългият ѝ престой в „Крейг“ му се виждаше безкраен. Навремето, като дете, той не я пускаше дори на лагер.

— Кажете кога искате да дойда и ще взема самолета.

Бил се зарадва на предложението, а след това заговориха за проваления бизнес на Джо и за измамата. Обсъдиха и положението с Керън, но нямаше много за казване. Беше му съобщила, че иска развод, бе попълнила документите и си беше заминала. Той обаче бе наранен от решението ѝ и макар все още да мислеше над него, вече го беше приел. Докато разговаряха, Джо спомена, че няма желание да търси друга. Чувстваше се твърде стар за нов брак или дори да създаде връзка. Не бе излизал на среща повече от трийсет години, а бракът му с Керън бе приключил с твърде много разочарования, за да пробва отново. Бил каза, че го разбира. И той не бе романтично настроен напоследък. Бе насочил цялото си внимание към Лили и нищо друго не го интересуваше. Джо знаеше, че не е имал сериозна връзка след смъртта на нейната майка.

Тримата вечеряха заедно в апартамента на Бил. Когато Лили тръгна към своя апартамент, тя се справи умело с инвалидната количка, а двамата мъже я наблюдаваха тъжно. След като момичето излезе, Джо погали приятеля си по рамото, докато Бил се опитваше да потисне сълзите.

Същата вечер, на тръгване, Джо обеща да отиде в Денвър след няколко седмици, веднага щом Бил му позвъни. Беше облекчен, че се е видял със стария си приятел. Двамата се познаваха от двайсет и шест години, от бизнес школата, а Бил познаваше Керън почти от същото време, защото двамата с Джо бяха женени, когато той се запозна с тях. Странно бе как животът се обръща. Сега Бил беше вдовец, а Керън живееше в Непал и Индия с гуруто си, бизнесът на Джо бе приключил, въпреки че беше най-умният в „Харвард“, а Лили беше парализирана. Кой можеше да си представи, че подобни неща могат да се случат? Нищо не бе станало както Бил си го беше представял. Същата вечер, когато си легна, той се почувства напълно изтощен най-вече от дългата среща с неврохирурга сутринта. На следващия ден им предстоеше нова консултация. Щяха да летят рано сутринта за Бостън, а след това да се приберат. Бил се надяваше лекарят от „Мас Дженерал“ да им каже нещо обнадеждаващо. В противен случай, трябваше да приеме, че седалковият лифт бе съсипал живота на Лили. Не можеше да възприеме случилото се по друг начин.

10

Красива жена с тъмна коса до раменете бе звездата на празненството в клиниката за рак на гърдата в „Мас Дженерал“. Присъстваха лекарите и сестрите, които се бяха грижили за нея през изминалата година, и съветничката ѝ, която я бе напътствала през най-трудната година от живота ѝ. Жената се казваше Каръл Андерс. Лечението ѝ беше приключило и тя беше излекувана от рака след цяла година химиотерапия, лъчелечение, двойна мастектомия и хистеректомия. Все още не ѝ беше направена реконструкция на бюста, а и тя не искаше. Беше на мнение, че засега е претърпяла достатъчно операции, освен това беше чувала от други, че съществува риск от инфекции, усложнения заради имплантите, а нямаше желание да рискува. Носеше протези в сутиена, а и вече никой нямаше да я види съблечена. Съпругът ѝ я напусна шест седмици след като ѝ поставиха диагноза рак, което, както ѝ казаха, не беше необичайно, но за нея бе страшен удар. Той просто не можа да приеме онова, което тя преживяваше, и започна връзка с жена от офиса си. Накрая Каръл пусна молба за развод. Преживя трудностите с помощта на персонала в клиниката, съветничката и приятелите си. Съпругът ѝ така и не се появи през цялото това време. Дори не ѝ позвъни, когато ѝ направиха хистеректомията и мастектомията. Просто не можеше да приеме истината. Каръл обаче издържа, справи се блестящо както емоционално, така и в медицинско отношение, и сега бе напълно здрава.

Майка ѝ и по-голямата ѝ сестра бяха починали от рак на гърдата, така че тя беше изложена на голям риск. Въпреки това възнамеряваше да издържи. Сестра ѝ бе отказала хистеректомията, която според Каръл щеше да окаже съществено влияние, а пък на майка ѝ поставиха диагнозата твърде късно. Благодарение на ежегодните мамографии още откакто навърши трийсет, заради фамилната обремененост, лекарите хванаха нейното заболяване рано, на трийсет и седем. Сега тъкмо бе навършила трийсет и осем, красивата тъмнокаестенява коса —

равна, до раменете — беше скъпа перука, която купи от театрален фризьор в Ню Йорк. Струваше си всяко пени, което похарчи за нея. Нейната коса тъкмо започваше да расте отново и беше като прасковен мъх под перуката. Съветничката ѝ каза за магазина за перуки, предназначени за театъра, и не само това. Тя се оказа безценна помощ в много отношения и когато бракът ѝ се разпадна, а и по-късно, по време на развода. И нейният съпруг я беше напуснал, след като ѝ била поставена диагноза. Както Каръл каза, това просто я правеше част от статистиката, а съпругът, с когото бе живяла пет години, вече изглеждаше жалък. Той не прие лечението, защото искаше деца, а Каръл вече нямаше да може да роди. След преживяното с него тя вече нямаше илюзии, нямаше и желание да ходи по срещи, камо ли да започне връзка. Не искаше да преживее същото разочарование повторно. Достатъчно ѝ беше, че е победила рака.

Въпреки изтощителното лечение и двете тежки операции Каръл не бе изоставила работата си. Шефът ѝ в неврохирургията и друг от ортопедията я подкрепяха във всичко, подреждаха графика ѝ така, че да ѝ е удобно едновременно със служебните задължения да се лекува. Тя работеше като психолог, специалист по проблемите на млади хора, претърпели травми на гръбначния стълб. Бе завършила „Станфорд“, стажът ѝ беше минал там, а след това постъпи в „Мас Дженерал“ и много обичаше работата си. Децата и младежите, с които работеше, бяха невероятни и благодарение на активния живот и работата с тях тя преживя по-лесно собствената си болест и сега лошото беше останало зад нея. Така и не спря да живее през изминалата година. Посещаваше културни събития, музеи, филми, работеше, виждаше се с приятелите си винаги, когато можеше. Всичките ѝ познати бяха впечатлени колко добре се възстановява въпреки допълнителния товар на развода. Каръл беше силен, весел човек с позитивно отношение към живота. Това се отразяваше и на онези, с които работеше. Тя успешно заразяваше пациентите си, вдъхваше им желание за живот, воля за живот въпреки онова, което бяха преживели. Беше жена, която прилагаше на практика онова, на което учеше другите. Всички в клиниката бяха щастливи, че празнуват оздравяването ѝ.

Беше в чудесно настроение, когато пристигна в кабинета си два часа по-късно от обикновено. Бе предупредила секретарката, че ще закъснее, за да остави достатъчно време за празненството в нейна чест.

Най-хубавото беше, че вече няма рак. Последните ѝ изследвания бяха безупречни.

— Как мина партито? — попита секретарката ѝ Джанис. Знаеше къде е била Каръл и се радваше искрено за нея. Всички я подкрепяха през изминалата година. Обичаха я и веднага ставаше ясно защо.

— Супер — отвърна щастливо Каръл и погледна копието от графика си, оставено на бюрото на Джанис. Беше забележително организирана и обичаше да оползотворява добре времето си. — Какво има тази сутрин?

— Среща с доктор Хамърфийлд за трима нови пациенти, които ще дойдат. Той обаче закъснява. В момента е с някакви хора.

— От новите ми пациенти ли? — попита любопитно тя, но Джанис поклати глава.

— Просто консултация. Семейство от Денвър. Връщат се там и ще приемат пациентката в „Крейг“ — обясни Джанис.

— Там е супер — рече Каръл одобрително. — Защо са тук?

— Струва ми се, че чакат да се случи чудо. Става въпрос за фрактура на десети торакален прешлен.

— Пълна или непълна? — попита Каръл.

— Пълна — отвърна сериозно секретарката. Беше видяла Лили, когато влизаше в кабинета на лекаря с Дженифър и баща ѝ. Джанис и Каръл знаеха, че с подобно нараняване чудо няма как да стане. В момента доктор Хамърфийлд съобщаваше на новодошлите лошата новина, затова Каръл влезе в кабинета си, за да се обади по телефона. Доктор Хамърфийлд не я беше помолил да отиде при тях, тъй като нямаше да поеме случая. Втора среща нямаше да има. Докато Лили се обличаше след прегледа, той нанесе финалния удар на баща ѝ.

— Не можем да направим абсолютно нищо — заяви сериозно лекарят и Бил кимна, обзет от отчаяние. Беше свикнал да чува същите думи. — Какво ви накара да дойдете? — Изследванията бяха категорични и посещението на Бил нямаше голям смисъл.

— Честно казано, не бях сигурен в неврохирурга, която оперира, не вярвах на поставената от нея диагноза. Все си мислех, че е възможно да е допуснала грешка. — След тези думи лекарят погледна отново картоната на Лили, за да види името на неврохирурга, намръщи се и вдигна очи към Бил.

— Попаднали сте на един от най-добрите неврохирурзи, които познавам. Всъщност — усмихна се студено той — аз съм я обучавал, въпреки че не дойде на стаж тук. Тя е забележителен хирург и съм ѝ пращал много случаи за консултации през годините. — Бил кимна — всички хвалеха Джеси. Основното обаче беше, че Лили щеше да остане парализирана и нямаше да проходи отново. Беше готов да се обърне към самия дявол, ако знаеше, че той ще помогне. Лекарят разбираше отчаянието му, но повтори, че не могат да помогнат, че най-важна сега е рехабилитацията. Бил се постара да не покаже колко е съкрушен, когато излезе от кабинета му. Доктор Хамърфийлд беше последната му надежда, поне засега. Време беше да се връщат у дома и да поемат по дългия път на рехабилитацията. Бил се престори на весел и качи Лили в автомобила.

Върнаха се в хотела, за да освободят апартаментите и да си вземат багажа, след това той позвъни на Джо, както му бе обещал, и му предаде думите на лекаря. Джо се натъжи и веднага долови колко измъчен емоционално е приятелят му. Хирурзите, с които бе провел консултации, бяха съсипали надеждата му Лили да проходи отново. Джо му напомни, че имат невероятен късмет, че тя е жива.

Два часа по-късно поеха към летището за четиричасовия полет към Денвър. Беше дошъл краят на дългото пътуване. То не протече така, както се бяха надявали, а на Лили ѝ беше омръзнало да я преглеждат и разпитват. Единственото ѝ желание сега бе да се прибере у дома, макар и само за една нощ. След това щеше отново да попадне във вече познатата ѝ обстановка, този път в различна болница. Беше толкова изморена след деня в Бостън и пътуването преди това, че заспа веднага след като излетяха, а Дженифър я събуди, преди да кацнат. Лили отвори стреснато очи, усмихна ѝ се и щом се качиха в автомобила, пусна есемес на Вероника. Беше ѝ обещала да мине същата вечер. Пусна есемес и на Джеръми, но той не ѝ беше отговарял от няколко дена. В Денвър беше осем часът, когато кацнаха, и Лили нямаше търпение да се види с Вероника след два безкрайно тежки месеца.

Бяха почти пред дома, когато Вероника отговори на есемеса, че вечеряла с родителите си, учела за края на срока и не я пускали да излезе, тъй като оценките ѝ били ниски, както обикновено. В момента най-важни за нея бяха тренировките за олимпиадата, а и тя не бе

отличничка, за разлика от Лили, която се справяше блестящо и с учението. Лили се разочарова, когато получи отговора — не беше виждала Вероника толкова отдавна. Тя обаче обеща да мине на следващия ден, но Лили отговори, че щяла да бъде в „Крейг“, затова се надявала да мине вечерта, както едно време. Нямаше представа кога ще пускат посетители в „Крейг“, нито пък какви са правилата там. Вероника изпрати есемес, че щяла да мине в „Крейг“ в най-скоро време, но тази вечер нямало как да излезе.

Джеръми все още не ѝ беше отговорил — през последните седмици есемесите му пристигаха много рядко, а и той видимо беше охладнял след инцидента. Вероника намекна на два пъти, че свалял друга. Не искаше Лили да остане шокирана, когато се върне у дома. За Лили връзката не беше сериозна, но през изминалите шест месеца преди случилото се в Скуо се бяха забавлявали добре. Не хранеше илюзии, че Джеръми ще ѝ остане верен, докато тя е на рехабилитация месеци наред, но той не беше скъсал с нея, така че все още бяха двойка, каквото и да означаваше това сега. Джеръми беше едно от най-красивите и популярни момчета в олимпийския отбор, затова Лили предполагаше, че той няма да остане с нея, макар да се надяваше да не се разделят. Пусна му още един есемес от колата, но така и не получи отговор.

Лимузината, която ги взе от международното летище в Денвър, ги отведе до Чери Хилс Вилидж в южен Денвър, където живееха. Лили се развълнува, когато видя познатите улици. Тя се обърна и погледна баща си, но той гледаше тъжно през прозореца. Не бе очаквал да я прибере от долината Скуо в инвалидна количка, но пък тя се радваше, че си отива вкъщи.

Шофьорът спря на кръглата алея пред къщата, където ги чакаше Анджи. Беше останала, за да се увери дали може да помогне с нещо. Шофьорът извади инвалидния стол от багажника, а Дженифър и Бил помогнаха на Лили да седне в него. Тя се обърна да се усмихне на Анджи, която се стараеше да не издава какво чувства, докато я наблюдаваше. Когато видя Лили в инвалидна количка, сърцето ѝ щеше да се пръсне. Но спомена само, че икономката, която идваше през деня, им е оставила храна в хладилника.

— Здравсти, Анджи — усмихна се бавно Лили. Беше много уморена от пътуването.

— Здравей, Лили — отвърна тя и се постара да скрие тъгата си, докато наблюдаваше как момичето изтласква само инвалидната количка към къщата. Бил стисна рамото ѝ, докато минаваше покрай нея. Последните два месеца бяха дълги и тежки.

Щом влязоха вътре, той трябваше да помогне на Лили с трите стъпала до антрето. Къщата беше просторна, красива, пълна с прекрасни антики и скъпи произведения на изкуството. Дженифър се опита да скрие колко е впечатлена, но след хотелите и самолетите не остана изненадана. Те водеха невероятен живот, макар тя да разбираше, че и тях ги връхлитат нещастия като смъртта на жената на Бил и злополуката с Лили в Скуо.

Лили спря на прага на хола, но трябваше да преодолее двете стъпала, за да влезе, затова се обърна и тръгна към кухнята. Там имаше летяща врата и тя можеше да се справи с нея, а Бил я задържа отворена. Анджи изваждаше храната, която икономката им беше оставила за вечеря, а Лили скоро се изнерви, че се блъска във всичко. И в масата, и в столовете, и в островчето в средата, което бе истинско препятствие. Трябваше да се наведе напред към хладилника, ако иска нещо за пиене, а пък плотовете бяха прекалено високи. Неочаквано се оказваше, че не може да живее в собствения си свят, нямаше начин да достигне до кранчетата на мивката, за да си измие ръцете. Беше разстроена, когато се приближи до масата, и си взе малко сирене и плодове, а след това каза на баща си, че ще се качи горе. Пред нея имаше дълго елегантно стълбище, с което нямаше да успее да се пребори и той трябваше да я вземе на ръце, докато Дженифър носеше стола. На Бил му стана ясно, че Лили няма да може да живее в къщата, ако не направи най-различни приспособления. В противен случай тя щеше да се превърне в затворник в собствения си дом и нямаше да може да се премести от едно място на друго без чужда помощ.

Докато той пренасяше дъщеря си на горния етаж, Анджи си тръгна дискретно и Лили се настани в стаята си с удоволствие, имаше чувството, че попада в топла прегръдка. Всичко беше в розова коприна и сатен, завесите бяха на цветя, имаше дебел вълнен килим, който винаги ѝ се бе струвал невероятно хубав, но се оказа почти непреодолим сега, когато беше в инвалидна количка. Тя се прехвърли на леглото и се обади на приятелите си, докато Дженифър ѝ оправяше

дрехите. Бил показва на медицинската сестра гостната, където тя щеше да прекара нощта, преди да отпътува за Скуо Вали на следващия ден.

Лили беше много разочарована, че Вероника не можеше да дойде, и се опита да ѝ позвъни, за да си побъбрят, но така и не успя да се свърже с нея. Джеръми не беше отговорил на есемеса ѝ. Обади ѝ се два часа по-късно, след като Дженифър ѝ бе помогнала да се изкъпе и да си легне върху чистите чаршафи. Усещането да се отпусне в собственото си легло беше невероятно.

— Кога се прибра? — попита небрежно той, сякаш не беше получил есемесите ѝ и тя бе ходила на най-обикновено пътуване, а не се беше върнала от ада след месец и половина в болница, където бе претърпяла операция на гръбначния стълб, а после бе обиколила Европа и източните щати за консултации с лекари.

— Преди около два часа. Няма ли да наминеш към нас? — Много ѝ се искаше да види познати лица и едва сега си даде сметка колко много са ѝ липсвали всички от отбора и от училище. Нямахте да може да ги види чак до края на май. Щеше да зависи от тях, да ѝ идват на гости само когато могат. Последва дълго мълчание и тя усети, че разговорът няма да протече много добре.

— Малко съм зает — отвърна той. — Лили, трябва да поговорим. — Тя усети какво предстои и затвори очи, зачака той да го каже. Най-важното бе, че знаеше причината. Всичките ѝ приятели знаеха. Тя беше в инвалидна количка и макар да не беше казала нищо, те вероятно се бяха досетили, че ще остане парализирана. — Ами аз... то май се виждам с едно момиче... теб те нямаше дълго...

— Вече се върнах. — Прииска ѝ се да го притисне до стената, за да разбере какво ще каже. Така поне щеше да знае какво става. Опитваше се да приеме новия си живот и не искаше да се залъгва по отношение на него. Трябваше да знае истината, кои са хората, на които може да разчита. Това бе най-важното за нея в момента.

— Всъщност не си се върнала истински, нали? Нали утре постъпваш в болница за рехабилитация? — Говореше така, сякаш тя щеше да влезе в затвора, и Лили донякъде се чувстваше по този начин. — Мисля, че е най-добре известно време да не се виждаме. Щях да ти кажа. — Стори ѝ се смутен, но по нищо не личеше да съжالياва. Очевидно не му трябваше гадже в инвалидна количка и тя беше

сигурна, че той няма да е единственият. Неочаквано се почувства като парий.

— Да, прав си — отвърна любезно Лили и усети, че не е наранена, както се очакваше. — Пази се. Благодаря ти, че ми позвъни. — Затвори, преди да се разплаче, което щеше да е наистина унижително. Остана загледана право пред себе си, продължи да стиска дълго мобилния телефон в ръка. Запита се дали ще се намери човек, който да я погледне.

На долния етаж Бил тъкмо беше звъннал на Пени. Чувстваше се длъжен да я уведоми, че си е у дома. През изминалите два месеца почти не беше говорил с нея. Тя остана изненадана от обаждането и го попита къде се намира.

— Преди два часа се върнахме от Бостън. — Беше ѝ казал, че предстоят консултации, но оттогава не беше говорил с нея, а и нямаше желание. Тогава мислеше само за Лили и за вълшебното лечение, което се надяваше да открие.

— Как мина? — попита загрижено Пени.

— Зле — отвърна честно той и тя долови разочарованието в гласа му.

— Много съжалявам, че е станало така, Бил — каза искрено Пени. — Какво ще правиш сега?

— Утре ще я приемат в „Крейг“. Ще остане там три до четири месеца, докато я научат на всичко, което трябва да знае. — Едва съдържаше сълзите си, докато обясняваше, и сърцето на Пени се сви. — Какво ще кажеш да вечеряме заедно следващата седмица? — Прииска ѝ се да го попита защо, но не го направи. Очевидно в живота му нямаше място за нея. И преди беше така, но сега бе още по-зле. След като не се бяха чували три седмици, тя знаеше, че не му е до нея, не че преди беше различно.

— Утре заминавам за Кения и ще остана там три седмици. Поканиха ме за пиар на нова верига хотели за организиране на сафарита. Много интересен проект. Ще ти позвъня, щом се върна. — Когато се върнеше, двамата нямаше да са се виждали три месеца. След инцидента с Лили и двамата бяха наясно, че няма смисъл да се преструват, че имат връзка.

— Не съм сигурен, че в момента имам енергия за нас — призна открито той. — Случилото се с Лили беше трудно и известно време

няма да е по-леко. — Тя усети, че той иска да каже още, и не бе изненадана.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Много ми е приятно с теб, Пени, но животът ти е натоварен, а пък аз имам дете, което трябва да свикне с мисълта, че може да остане в инвалидна количка до края на живота си. Трябва да бъда до нея.

— Ти винаги си до нея — отвърна простиичко тя. — Разбирам те. Май за нас няма място.

— Така е — съгласи се тихо той. Не беше влюбен в Пени и ако трябваше да мисли и за нея, щеше да бъде прекалено. Тя се беше досетила, когато той ѝ се обади от Скуо, за да ѝ каже за инцидента. Знаеше колко много обича Лили, колко предан баща е. Тъй като нямаше деца, ѝ беше трудно да разбере ролята, която момичето играеше в живота му. — Искрено съжалявам — продължи той, без да крие умората си. Никога през живота си не се бе чувствал чак толкова емоционално изчерпан, колкото след инцидента.

— Предположих, че ще стане така — отвърна тя спокойно и разумно. По нищо не личеше да е разстроена. — Знаех още от самото начало, а сега вече съм напълно сигурна.

— Известно време ще бъде доста трудно.

— Много ми е мъчно, че стана така, мъчно ми е и за двамата ви. Не го приемай прекалено навътре. Всеки човек си има предел.

— Не е толкова просто. Искане ми се да я улесня.

— Ще успееш. Ти си невероятен баща — увери го тя и той се разсмя.

— И скапано гадже. Това ли се опитваш да ми кажеш? — Каза го развеселен и тя също се разсмя.

— Има нещо такова. Да се пазиш, Бил.

— Благодаря, ти също. Приятно пътуване.

— Благодаря. Много поздрави на Лили — долетя отговорът ѝ и след малко затвориха. Всичко помежду им беше приключило и бе така от месеци, може би много преди това. Връзката им беше удобна, понякога се забавляваха, но не бяха влюбени. Когато се замисли, той се запита защо „Да се пазиш“ открия време му звучеше като сбогуване.

Угаси лампите в кухнята, качи се на горния етаж и завари Лили седнала в леглото, замаяна, стискаше телефона в ръка.

— Джеръми току-що ме заряза — отвърна тя сериозно, когато баща ѝ влезе.

— И Пени ме заряза — отвърна той с кисела усмивка — или по-скоро аз нея. Не съм сигурен кой кого заряза. Както и да е, свърши се. Тя ти изпраща много поздравя.

— Мъчно ли ти е?

— Малко — призна той. — Но не беше кой знае какво. — Две години бяха дълъг период и той я харесваше. Тя се бе превърнала в позната фигура в живота му, отначало щеше да му липсва, макар и не много. — Ами ти? Разстроена ли си заради Джеръми?

— Малко — призна тя, — но не съм изненадана. Да не би Пени да те заряза заради мен, защото не съм здрава? — Тя замахна към инвалидната количка и той разбра.

— Не точно. Връзката ни не беше сериозна. Тя пътува непрекъснато, работи много. Не е лесно да си с човек, който няма деца. Просто не те разбира.

Тя кимна. Знаеше какво има предвид той. Пени беше коренно различен човек от баща ѝ.

— Мисля, че Джеръми ме заряза, защото се нараних. — По-лесно бе да го каже по този начин, вместо „защото не мога да ходя“.

— Значи е кретен и трябва да се радваш, че се отърва от него. Един ден някой страхотен мъж ще те обикне и това няма никак да го притеснява. — Надяваше се да стане така.

— Не съм сигурна — отвърна замислено тя. Не можеше да си представи човек, който няма да се интересува, че тя е в инвалидна количка, макар Джеси да твърдеше обратното. Струваше ѝ се хубаво, но не знаеше дали е истина. Ето че за Джеръми имаше значение. Долови го в тона му.

— Къде е Вероника? — попита Бил, изненадан, че приятелката ѝ я няма. Двете бяха неразделни през повечето време.

— Учи за края на срока. Родителите ѝ не ѝ позволявали да излиза. Каза, че щяла да дойде да ме види в „Крейг“. — Бил се беше надявал тя да дойде и остана разочарован, че я няма, още повече че Вероника знаеше какво е преживяла Лили. Той се тревожеше, че приятелите на дъщеря му ще я разочароват. Знаеше, че ще ѝ бъде трудно, ако постъпят с нея по този начин. Не му беше приятно, че изживява подобни моменти, разочарования, разбито сърце покрай

всичко останало. Беше се сблъскала с много, но пък знаеше, че децата на тази възраст не са наясно какво ѝ е.

— Ето че и двамата ни зарязаха, но поне сме заедно. И това е нещо — усмихна ѝ се Бил, целуна я и излезе от стаята, когато Дженифър надникна и предложи да поиграят на карти за последно. Тя бе добра приятелка на Лили и чудесна спътница през изминалата седмица.

— Ще ми липсваш — рече тъжно Лили, когато Дженифър я настави за през нощта и загаси лампата.

— И ти на мен — усмихна се сестрата. — Двамата с баща ти ме разглежихте за цял живот. Миниатюрният ми апартамент в Тръки с трите съквартирантки ще ми се стори ужасен след всичко това. Ще се чувствам като Пепеляшка след бала. — Каза го с усмивка и Лили вдигна към нея големите си очи.

— Много ми е нервно заради постъпването в „Крейг“ — призна тя.

— Няма защо. За нула време ще въртиш всички на пръста си и може дори да се запознаеш с хлапета на твоята възраст. Може би дори и с някое готино момче.

Лили кимна и се опита да не мисли по този въпрос, но не ѝ беше приятно, че отново се връща в болницата, когато единственото ѝ желание е да си остане у дома, в уютната къща, и да се види с приятелите си.

Отпусна се в леглото и мисли дълго, докато най-сетне, притисната от изтощение, заспа.

11

На следващата сутрин Дженифър помогна на Лили да се приготви и това се оказа истински подвиг, тъй като банята не бе приспособена за инвалидна количка. Нямаше специална седалка под душа. Анджи беше забравила да поръча, затова Дженифър държа Лили права и двете се намокриха до кости. Банята беше в ужасен вид, когато приключиха. Лили обаче прие нещата спокойно.

Баща ѝ я пренесе на долния етаж за закуска, а двете с Дженифър бяха приготвили багажа ѝ предишната вечер. Сестрата прибра дрехите за ски, без да каже и дума. Те изпълваха цял гардероб — якета и униформи за олимпийския отбор. Тя знаеше колко разстроена е Лили, когато ги вижда. Вместо това ѝ извади дънки и пуловери, топли връхни дрехи и три чифта „Найки“. Беше се постарала да подбере дрехи, които момичето ще облича лесно.

Лили хапна за закуска, а после пристигна таксито, което щеше да откара Дженифър на летището за полета до Сан Франциско. Там щеше да се прекачи на друг полет за Рино, където щеше да я чака приятелка и да я прибере в Скуо Вали. Тя прегърна топло Лили, преди да тръгне, и благодари на Бил за всичко. След като сестрата си тръгна, той погледна Лили. Сърцето му се беше свило, а дъщеря му не каза нищо, но и на нея ѝ беше тежко. Нямаше никакво желание да ходи на рехабилитация, но бе наясно, че се налага.

Баща ѝ я пренесе до колата и сложи инвалидната количка в багажника заедно с куфара ѝ. Тя си беше приготвила голям сак с айпод, дивидита и сидита, лаптоп, списания и книги. Баща ѝ я увери, че ще има самостоятелна стая. Бяха му обяснили, че очакват семействата да участват в процеса на възстановяване, че има условия, ако той реши да се установи в болницата, но тъй като живееха наблизо, двамата с Лили се разбраха, че няма смисъл той да остава там като хората, които идват отдалече. Въпреки всичко, което беше прочела за „Крейг“ в интернет и от литературата, която им бяха изпратили, Лили не знаеше какво да очаква и беше уплашена.

Повечето хора постъпваха в „Крейг“ между един и четири месеца след получаване на нараняванията си, а тя щеше да е там два месеца след инцидента. В материалите, които ѝ изпратиха, пишеше, че средната възраст на пациентите е трийсет и осем години, почти два пъти колкото нейната, седемдесет и пет процента са мъже най-често между осемнайсет и двапет и пет. Половината от нараняванията на пациентите тук били свързани с пътни инциденти, единствено десет процента били спортни травми, а пациенти под шестнайсет не приемали. Значи тя щеше да бъде на долната граница. Щеше да си има частен учител, за да не изостава с учението. Беше в трети курс, важна година, а бе изпуснала почти два месеца. Надяваше се да приключи в „Крейг“ до края на май, за да може да се върне на училище през последните седмици от годината. Всичко зависеше от това как ще се справи на рехабилитацията.

Щеше да претърпи натоварена физиотерапия, имаше дълъг списък с часове за обучение, които щяха да ѝ помогнат да се справя добре в живота. Също така прочете, че половината от пациентите са с непълни гръбначни увреждания, което означаваше, че състоянието им не е тежко като нейното, но тя щеше да бъде включена в групи и часове с други. Според написаното трябваше да се старее много, ако иска да постигне независимост и да води добър живот въпреки нараняването си. Джеси я беше препоръчала и всичките ѝ изследвания бяха отдавна изпратени. Въпреки че обстановката беше наистина приятелска, все пак тук си беше болница.

Целта на по-голямата част от терапията бе да заякнат онези части от тялото ѝ, които щеше да използва. Щяха да я научат как да пътува сама в самолет, как да се справя, когато се върне на училище и ако иска да получи шофьорска книжка за специален автомобил. Предстоеше ѝ терапия в плувен басейн, невероятни възстановителни дейности, някои от които ѝ допаднаха, например специалният курс по дълбоководно гмуркане. Онова, което привлече вниманието ѝ в списъка, бяха ските. Тя нямаше представа как ще ги сложи, но информацията силно я заинтересува. Освен това бяха предвидени излети и пикници, посещения на културни събития, но някои ѝ се сториха за възрастни. Предпочиташе да се види с приятелите си, да се помотае с тях, да слуша музика като останалите деца на нейната възраст. Искрено се

надяваше приятелите ѝ да идват да я виждат колкото често могат и колкото искат.

Лили мълча през целия път дотам. Болница „Крейг“ се намиреше в Ингълуд, на пет минути от центъра на Денвър, съвсем близо до Чери Хилс Вилидж, където живееше. Стори ѝ се, че пристигнаха прекалено бързо. Баща ѝ извади инвалидната количка от багажника и ѝ помогна да седне в нея, а минута по-късно я вкара във фоайето, стиснал в едната ръка куфара. Имаше надпис, който ги насочи към залата за приемане. Баща ѝ подаде картата за застраховка и кредитната си карта и я записа. Казаха им номера на стаята и как да я намерят. Тя имаше самостоятелна стая, както Бил ѝ бе обещал, и ѝ подадоха ключ. Жената зад бюрото беше много любезна и каза на Лили откъде да вземе графика си, след като се настани. Когато Лили вдигна поглед, забеляза, че баща ѝ е не по-малко нервен от нея. Никак не му беше приятно да я остави тук. Нямахте сили да се раздели с нея дори за няколко седмици, а сега и това. Добре поне, че щеше да е наблизо и можеше да я посещава по всяко време, макар по всичко да личеше, че тя ще бъде много заета. Нали беше тук, за да научи нови умения. Бил разбираше, че има много работа вкъщи, ако иска тя да живее спокойно, когато се върне. За няколко часа снощи бе разбрал, че стъпалата пред входа, кухнята, банята ѝ и дори спалнята са много трудно достъпни.

Стаята на Лили беше на втория етаж в западната част на болницата, където имаше няколко кафенета, включително едно голямо на приземния етаж. Имаше много места и възможности за хранене, което бе последната ѝ грижа. Тя се притесняваше от срещите с други пациенти и с терапевтите, които щяха да работят с нея. Неочаквано всичко ѝ се стори много по-трудно, отколкото тренировките за олимпиадата.

Баща ѝ остана няколко минути, помогна ѝ да си оправи багажа, забеляза, че всичко е инсталирано на височина, удобна за човек в инвалидна количка. Гардеробът се отваряше лесно, в банята имаше всичко, от което тя се нуждаеше. Това му напомни, че трябва да преправи гардеробите у дома, тъй като тя нямаше да може да стигне до закачалките, а и полиците бяха на високо.

След като оправиха багажа, Лили отиде в канцеларията, за да си вземе графика, и видя, че още същия следобед я чака физиотерапия, след това плуване, за да преценят доколко може да плува, шофьорски

курс по желание или пък масаж, а в шест часа бе насрочена среща с частния учител. Чакаше я натоварен следобед. Сутринта щеше да успее да разгледа, да се ориентира, дадоха ѝ списък с всички места, на които може да се храни, и я уведомиха, че не е желателно пациентите да ядат в стаите си. Насърчаваха общуването. Предлагаха курсове по различни занаяти, филми, шах и най-различни дейности през нощта. Бил остана впечатлен, когато тя му показа списъка с ангажиментите си, след това реши да си тръгне, макар и с огромно нежелание. Лили го целуна за довиждане, а той обеща да ѝ звъне по-късно и да се отбие вечерта. Знаеше, че къщата ще бъде празна без нея, и подкара колата със сълзи в очите. Имаше чувството, че я изоставя, но знаеше, че престоят тук ще ѝ се отрази добре. Как само му се искаше инцидентът никога да не се беше случвал. Никой нямаше вина, до такъв извод бе стигнало следствието, просто жесток каприз на съдбата.

Лили реши да се върне в стаята, след като баща ѝ си тръгна, и да послуша айпода си. Беше неспокойна, знаеше, че ще се успокои, докато слуша музика. Прииска ѝ се да се обади на Вероника, но се сети, че тя е на училище. Носеше си мобилния телефон, за да се обажда на баща си и приятелите си, да пуска есемеси, а и за да могат и другите да се свързват с нея.

Беше затворила очи и слушаше музика, а вратата бе оставена откритата. Стресна се, когато вдигна поглед и видя момче приблизително на нейната възраст. Имаше дълга права руса коса и я оглеждаше любопитно, докато тя вадеше слушалката от ухото си.

— Здравсти — започна и го погледна срамежливо. — Аз съм Лили. — Забеляза, че има дълги крака и е с ръкавици, каквито се използват за голф, с малки стикове, щръкнали от тях. Използваше инвалидна количка с батерии вместо от ръчните като нея. Неговата се задействаше с джойстик и той я управляваше умело, докато влизаше в стаята. Усмихна ѝ се. Беше красив.

— Аз съм Теди. Питам се кого ще настанят в самостоятелната стая. И моята е самостоятелна, но ми я дадоха, защото съм тук по-дълго от всички останали.

— Откога си тук? — Двамата не криеха любопитството си един към друг, а той се движеше с лекота из стаята.

— От двегодишен — отвърна небрежно и тя го погледна стреснато. — Шегувам се. Тук съм малко повече от две години. Имам

травма на пети и шести шиен прешлен. Инцидент по време на езда. Бях на петнайсет и ми дадоха специално разрешение да постъпя тук. Вече две години, защото нашите ги е страх да ме приберат у дома. Имам и травма на диафрагмата — заяви ведро той, — така че понякога не мога да дишам. Става така, когато настина. Това е всичко за мен. А, да, на седемнайсет съм. Ти защо си тук?

От казаното Лили разбра, че той има нараняване много по-високо на гръбнака, отколкото при нея, и тъкмо затова има проблеми с диафрагмата и дробовете. Запита се дали затова са стиковете по ръкавиците и предположи, че и ръцете му са засегнати, но не й беше удобно да пита.

— Претърпях един откачен инцидент, докато бях на ски — отвърна внимателно тя, когато го видя да поглежда към сидитата на бюрото й и да кима одобрително. Чувстваше се съвсем у дома си, но това не бе никак изненадващо след две години тук. Стори й се тъжно, че родителите му се страхуват да го приберат у дома. Тя не можеше да си представи баща й да я остави тук дори минута повече от необходимото. — Откъде си? — Той я бе заинтересувал. Радваше се, че са на една възраст. Имаше красиво, открито лице и нежни очи.

— От Филадельфия. Те дори не идват да ме виждат. Мама вечно обикаля по разни конски изложби, а татко управлява банка. Те са много високопоставени хора! — рече момчето с типичното за Филадельфия произношение и тя се разсмя. — Ами ти откъде си?

— Оттук — отвърна простиичко тя. — От Денвър.

Той кимна.

— Музиката ти ми харесва. Какъв беше твоят откачен инцидент?

— Паднах от седалковия лифт, когато се скъса кабелът. — Той се намръщи и я погледна със съчувствие.

— Ох, кофти работа. И страшничка. Аз прелетях над едно препятствие, само че без коня. Обикновено яздя по-добре. Какво е твоето нараняване?

— Десети торакален — отвърна тя. Фрактурата й беше значително по-ниско от неговата и затова тя нямаше усложнения с дишането като него и можеше да използва ръцете си. — Пълно прекъсване — уточни тя с израза, който бе научила през последните два месеца.

— И така, ето ни в Кемп Крейг. Можеш да ходиш да караш каяк, кану, да ловиш риба, да се гмуркаш, да плуваш, да плаваш с лодка, да играеш футбол на маса, бiliarд, тенис на маса, да ходиш на курсове по актьорско майсторство, да се научиш как да духаш стрелички, да използваш въдица с духане, да посещаваш уроци по пеене, да ходиш на преходи или да се возиш на балон. През лятото ни водят в развлекателни паркове, учим се как да садим градина. Аз ходя на курсове по рисуване, но за съжаление, освен всичко това на нашата възраст те карат да ходиш на училище. Аз съм в трети курс. А ти?

— И аз усмихна му се тя. — Видях, че в списъка има и ски.

— Ти си тежък случай, след като искаш да караш ски отново.

— Тренирах за олимпийските игри — отвърна тихо тя и той отново я погледна със съчувствие.

— Да, има ски, но аз не съм пробвал. Не ставам. Има и езда, но реших да се откажа, докато е време. — С толкова много занимания Лили не можеше да си представи как другите успяват да си изберат. — Има и масаж, и акупунктура, което ми харесва — призна той. — Има зъболекар, дерматолог, очен лекар. Рехабилитационната програма е пълна, най-добрата в страната — обясни гордо той, — иначе нямаше да съм тук. Баща ми ме пращаше и на най-добрите лагери. На какво ли не е готов, за да ми намери някакво занимание и да не му се мотая в краката. — Каза го примирено, но ѝ се стори тъжен. — Имаш ли братя и сестри? — попита любопитно и тя поклати глава. — И аз нямам. Може да се окажем близнаци, разделени при раждането — подхвърли той и тя се разсмя. Тогава момчето погледна часовника на стената и видя, че е обяд. — Най-добре да вървим да похапнем преди останалите. Храната е доста добра.

Тя забеляза, че новият ѝ познат е спретнат и в добра форма, което не беше винаги така при пациенти със спинални наранявания. Някои трупаха килограми от застоялия живот, но той изглеждаше млад и стегнат, имаше яки рамене и горни части на ръцете. Лили бе забелязала, че нейните ръце заякват от това, че непрекъснато върти колелата на инвалидната количка, когато никой не я бута.

— Ще ти покажа къде е кафенето — предложи той и тя го последва навън. Беше по-бърз, защото неговата количка беше моторизирана, и се наложи да забави заради нея. Приятно му беше да си говорят.

— Има ли много на нашата възраст? — попита го тя. Беше ѝ хубаво, че си има гид, така тук не ѝ се струваше чак толкова страшно.

— Има. Менят се непрекъснато. Понякога хората са по-млади, понякога по-стари. Ние сме от най-младите, тъй като долната граница е шестнайсет, но почти никой не остава повече от четири месеца. Тяхната цел е да те изпратят вкъщи. Сигурно са забравили да споменат този факт пред нашите, когато са ме приели. — Бяха идвали да го видят веднъж през изминалите две години, но той не каза на Лили. Беше се превърнал в редовното присъствие в „Крейг“, тъй като нямаше къде другаде да отиде. През първата година му беше най-трудно по време на празниците, но сега вече беше свикнал. Току-що бе прекарал тук третата си Коледа.

Кафенето се оказа просторно и приятно помещение, масите бяха за четири или шест човека, имаше и за двама. Поощряваха ги да ядат на групи, да се запознават с нови хора.

— Обикновено има по петдесет пациенти с гръбначни травми, така че се опознаваме доста добре — обясни Теди, когато отидоха да си поръчат обяда. Щяха да им го донесат на подноси. И двамата имаха заявено пълно меню, така че той си поръча обилен обяд, а тя последва примера му, преди да отидат до една от масите. На другите вече се бяха настанили хора, включително лаборанти, терапевти и медицинският персонал. — Казах ли ти, че играем волейбол и баскетбол? — добави Теди и тя се усмихна. Той беше истински комитет по посрещането, съставен от един човек, и представяше всичко така, сякаш бяха на луксозен круиз, макар Лили да предпочиташе да си е останала у дома. Оказваше се обаче по-добре, отколкото се бе опасявала, и беше доволна, че се е запознала веднага с някого на нейната възраст. Теди също копнееше за компанията на връстници.

— Ще те запозная с приятелите си, когато дойдат да ме видят. Всички от отбора обещаха да ме посетят — подхвърли тя, но Теди я погледна скептично.

— Не разчитай на тази работа, Лили — предупреди я тихо той. — Хората го казват с добро чувство, но си имат работа в истинския свят. След известно време престават да идват. Все едно сме изолирани и ни забравят. Когато си тръгват, казват, че ще се върнат, но никога не става. Здравите се чувстват неловко, когато са тук. Направо се шашват, когато ни видят и разберат, че това може да сполети и тях. Не очаквай

приятелите ти да идват много често. Просто няма да стане. Виждал съм какво ли не през годините. — Говореше философски. Не искаше тя да остане разочарована, а бе сигурен, че ще се случи.

— Можеш да ми идваш на гости, след като се прибера.

— Инвалидната ми количка е много тежка — отвърна практически той — и ще трябва специален ван.

— Можем да наемем отгук. — Беше ѝ жал за него, защото родителите му не идваха да го видят и го бяха оставили цели две години. Той, изглежда, нямаше да се прибере скоро. — Татко ще измисли нещо. Той умее да измисля такива неща.

— Сигурно е добър човек — прошепна Теди. — Моят не е такъв. След като му обясниха от какви грижи се нуждая, когато се прибера, той реши да ме остави тук. Каза, че така било по-сигурно.

— Наистина ли? — попита тя, след като дояде сандвича и отхапа от ябълката. Сега много внимаваше какво яде. Не искаше да набелее, след като вече не тренираше.

— Може и така да е — призна Теди. — Ако се разболея или настина, дробовете ми не се прочистват, така че някой трябва да го прави вместо мен. Не мога да кашлям, нито да чакам гърдите ми сами да се изчистят. Не че е кой знае какво. — Очевидно за родителите му беше, в противен случай щяха да го приберат у дома. Тя знаеше, че баща ѝ никога не би ѝ причинил подобно нещо, но не всички бяха като баща ѝ. — Между другото, къде е майка ти?

— Почина, когато бях на три. В катастрофа. Живеем само двамата с татко.

Тогава той помоли да види графика ѝ и тя му го показа. Теди ѝ разказа най-важното за различните терапевти и я предупреди, че физиотерапевтът ѝ е тиранин.

— Супер — погледна го нещастно тя. — Тъкмо такъв ми липсваше.

— Бил е в морската пехота и часовете с него са като тренировъчен лагер. Важното е, че е страхотен. Той ми помогна да започна да използвам ръцете си. Бяха казали, че никога няма да раздвижи рамене, но благодарение на него вече мога.

Лили бе забелязала, че Теди използва стиковите на ръкавиците, за да прави всичко, което тя можеше да върши с ръце. Беше много

умел и се хранеше с лекота. Изненада я още повече, когато ѝ каза, че обича да рисува.

— Рисувам от две години. Часовете по изкуство тук може и да ти харесат. Трябва обаче да си супер атлет, ако искаш да влезеш в отбора по ски. Ако си, тогава ще имаш предостатъчно работа. Но от мен да знаеш, че Фил направо ще те изцеди. Той кара всички да работят с горната част на телата, за да заякнат ръцете им. През първите шест месеца го мразех, сега обаче е най-добрият ми приятел. Просто се прави на строг.

— Плашиш ме — призна Лили и Теди се усмихна. — Никога не съм искала да ставам пехотинец.

— Не е и нужно — обясни той. — Просто трябва да работиш упорито. Ако се отпуснеш, не те оставя на мира, но ако даваш максималното от себе си, той друго не иска. Мрази мързелниците и пораженците. Ти май не си нито от едните, нито от другите.

За него бе очевидно, че Лили е във върховна форма, с атлетично тяло, което все още не се беше отпуснало. Бяха минали едва два месеца след инцидента ѝ и тя все още не беше изгубила мускулния си тонус, макар и двамата да знаеха, че мускулите на долните крайници ще се стопят, и тъкмо затова Филип Луис щеше да настоява да развие всичко от кръста нагоре, над травмата. — Ще дойда с теб, ако искаш — предложи Теди и на нея ѝ стана приятно. Не искаше да ходи сама на тренировъчен лагер. Чувстваше се като новата в училище.

След като се наобядваха, той я заведе в залата за терапия и отиде да потърси Фил. Откри го няколко минути по-късно и го доведе, за да го запознае с Лили, която заоглежда физиотерапевта със страх, докато двамата с Теди бърбяха. Както Теди ѝ беше казал, те очевидно бяха приятели. Лили разбра защо той ѝ каза, че терапевтът прилича на сержант от пехотата. Косата му стърчеше на темето, беше як мъж, изпънал гръб, готов да действа и да въвежда дисциплина. Щом Теди ги остави, като обеща по-късно да се видят, Фил огледа внимателно горната част на тялото ѝ. Беше прочел досието ѝ, преди да постъпи, и знаеше, че е тренирала за олимпиада и е била в отбора по ски. Имаше тялото на скиор, с добри мускули на краката и бедрата, но трябваше да се съсредоточат над ръцете.

— Искаш да правиш каквото пожелаеш, където пожелаеш, докато желаеш. Няма да постигнеш нищо със слаби ръце — обясни

той. Накара я да направи няколко упражнения, които се оказаха поизморителни, отколкото очакваше, а след това да вдига тежести, докато раменете и ръцете ѝ не отказаха да помръднат. След това я настани на постелка и раздвижи краката ѝ. Когато Лили се върна отново в инвалидната количка, имаше чувството, че няма сили да помръдне, но забеляза, че се движи с по-голяма лекота.

Имаше само петнайсет минути почивка, след което трябваше да отиде при басейна. Много се зарадва, когато видя Теди там. Бяха го поставили в нещо като хамут и го спускаха внимателно във водата, а той, изглежда, се забавляваше. Работеха с още няколко пациенти, но помогнаха на Лили да влезе във водата и след тренировката с Фил тук ѝ се стори страхотно. Прекара в басейна цял час, докато я наблюдаваха как плува, след това имаше час за масаж. Заспа на масата и когато се върна в стаята си, единственото ѝ желание беше да си легне. Изпъшка, когато Теди се появи на отворената врата. Той беше във върховно настроение, очарован от новата си приятелка.

— Готова ли си за купон? — попита я весело. Беше се превърнал в неин официален гид и новия ѝ най-добър приятел.

— Ти шегуваш ли се? Готова съм да проспя следващите дванайсет часа. Май не се шегуваше, като каза, че ти прилича на военен лагер. — Предизвикателството обаче започваше да ѝ харесва, защото щеше да провери доколко може да издържи. Идващите няколко месеца се очертаваха интересни, ако успееше да оцелее.

— Най-младите ги юркат най-много. Решили са, че можем да понесем натоварването — обясни Теди с крива усмивка. — В шест имаме частен урок.

— Има ли начин да го пропусна? — попита Лили с надежда. Беше наистина изтощена.

— Не и ако имаш намерение да завършиш и да учиш в колеж — отвърна Теди и тя изпъшка отново. — Трябваше да уча в „Принстън“ като татко и дядо, но предпочитам да отида в школа по изкуствата, ако някога успея да се измъкна оттук. Сравнително напред съм с материала, въпреки че хич ме няма по математика.

— И аз съм така — призна тя, докато го следваше към стаята, където щеше да се проведе урокът с приятна, приятелски настроена жена от местно частно училище. Вече бе получила информация за Лили от нейното училище и се бяха разбрали какъв учебен план ще

следва. Трябваше да навакса изминалите два месеца и да напише няколко доклада.

Успяха да отидат на вечеря чак в седем и трийсет и Лили едва тогава успя да погледне блекбърито си. Беше толкова заета, че дори не се беше сетила за него.

Имаше есемес от Вероника: „Много домашни. До утре. Обич, В“, друг от съученичка, която обещавахе да дойде в неделя, и трети от баща ѝ: „Ще се видим в 8. Обичам те. Татко“. Разполагаше с половин час за храна, преди той да дойде. Поръча си пиле, печен картоф и варени на пара зеленчуци, след това последва Теди до маса, където седяха две момчета в средата на двайсетте. Теди ги познаваше и я представи. Казваха се Бъд и Франк, красавци, които ѝ се сториха атлетични. Бъд обясни, че претърпял инцидент по време на гмуркане предишното лято. Франк пък катастрофирал в Лос Анджелис на Нова година. Нараняванията им бяха подобни на нейното. С тях се говореше приятно. Теди беше единственият, който не можеше да използва напълно ръцете си, но въпреки това се справяше забележително добре.

Разговаряха оживено, когато Лили видя баща си да влиза в кафенето и да се оглежда за нея. Помаха му. Запозна го с новите си приятели, поседяха заедно известно време, побъбриха и тя му разказа как е минал денят ѝ. Той остана доволен, че се е запознала с учителката си, и бе впечатлен от останалото. Беше очевидно, че я карат много да работи, но за пръв път от два месеца насам я виждаше толкова оживена. Запита се дали Джеси не е била права, че ще ѝ се отрази добре да се запознае с младежи, които са в нейното положение. Попита дали някой от приятелите ѝ е успял да дойде и остана разочарован, когато научи, че никой не е идвал, най-вече Вероника. Теди не каза нищо, но Лили забеляза, че не е никак учуден. Беше предрекъл какво ще се случи.

След това двамата с баща ѝ отидоха да поседят в хола. Тук поощряваха семейните посещения, затова всички бяха много любезни с него, имаше и роднини, които живееха в „Крейг“. Тя му разказа, че бащата на Теди е дошъл да го посети само веднъж за две години и Бил остана ужасен, че има хора, които си позволяват да пренебрегват детето си.

— Струва ми се приятно момче — отбеляза той. Радваше се, че Лили си е намерила приятел на своята възраст, с когото да се сближи,

чиято борба беше дори по-тежка от нейната.

— Може ли понякога да го каним у нас, татко?

— Разбира се — отвърна без колебание той.

— Ще трябва да наемем ван. Не можем да поберем инвалидната му количка в нашата кола. — Той беше видял тежката количка на Теди и се съгласи.

— Между другото, днес говорих с Джо. Този уикенд ще дойде.

— Браво, татко — усмихна му се тя. Нито един от двамата не можеше да повярва, че това е едва първият ден. И двамата имаха чувството, че е била тук цял месец. Бил не й каза нищо, но бе насрочил среща с архитект за следващата сутрин, за да обсъдят промените в къщата. Освен всичко друго, бе решил да сложи асансьор. В противен случай тя нямаше да може да мръдне от етаж, на който се намира, ако няма кой да я пренесе, а това беше единствено той. Щом имат асансьор, Лили щеше свободно да се движи из цялата къща. Джо обеща да му помогне с проекта. Много обичаше да ремонтира и преустройва къщи, беше построил сам вила в Хамптънс, която покъсно продадох. Щеше да помогне на Бил, а и на Лили. Искаше да улесни живота и на двамата и да поеме поне малка част от товара на своя приятел.

— Колко време ще остане? — попита Лили.

— Може би две седмици. Няма работа в Ню Йорк. Апартаментът му е обявен за продажба и не иска да е там, докато идват хора за огледи. Така че с удоволствие ще дойде. — Лили знаеше, че Джо има някакви проблеми с бизнеса, но не беше наясно с подробностите, а баща й не каза нищо повече от уважение към приятеля си. — В неделя, след като поиграем голф, ще дойдем да те видим. — Много му се искаше да я изведе, но съветникът й настоя да остане, за да участва в някои от игрите, запланирани с другите пациенти, което щеше да й се отрази добре.

Бил си тръгна в девет, а Лили се прибра в стаята си сама. Една санитарка дойде да й помогне да вземе душ и да се приготви за сън. Към десет лежеше напълно изтощена. Първият ден се беше оказал много натоварен, но тя се чувстваше значително по-добре, отколкото бе очаквала. Затвори очи и се замисли над всичко, което беше правила през деня, над всичко, което Теди й беше казал, и скоро заспа. Дори не се сети да включи будилника. Теди обаче я беше успокоил, че някой от

санитарите ще я събуди, ако се успи, а ако се нуждае от нещо през нощта, над леглото ѝ има бутон. Можеше да разчита на дежурните медицински сестри. Нали се намираше в болница, макар да имаше чувството, че е попаднала в тренировъчен лагер на пехотата.

12

Вторият ден на Лили в „Крейг“ се оказа още по-натоварен от първия. Отново имаше физиотерапия, курс, в който я учеха как да се справя в кухнята, нещо, което бе съвсем лесно преди инцидента, но вече никога нямаше да е така. Отново ходи на плуване, на шофьорски курс, последва среща с частната учителка, но така и не ѝ остана време да си напише домашните. Учителката ѝ поръча да ги довърши през уикенда и двамата с Теди се разбраха да учат заедно. Най-сетне Вероника се появи. Лили я посрещна в хола и веднага забеляза колко неловко се чувства. Виждаха се за пръв път от два месеца насам и Вероника не успя да прикрие колко е шокирана, когато видя Лили в инвалидната количка. Най-сетне проумя, че инцидентът е истина.

Говореше единствено за тренировките с отбора. Описа подробно всичко, което треньорът ги караше да правят, и колко било натоварено. Когато си тръгна, на Лили ѝ се плачеше, защото разбра колко много ѝ липсват ските. Винаги щеше да е така. Почувства се напълно изолирана от живота, който бяха споделяли, и макар никога да не би признала, почти съжали, че Вероника е дошла. Беше предупредила баща си да не идва, за да имат двете време да се видят, но сега осъзна, че е допуснала грешка. След посещението приятелката ѝ си тръгна свободна като птичка, а Лили се почувства сякаш е в затвор и нараняването ѝ дотежа повече от когато и да било досега. Докато наблюдаваше Вероника и слушаше разказа ѝ, тя имаше чувството, че животът ѝ е свършил. Съветникът ѝ каза, че е напълно нормално да се чувства гневна, да усеща загубата на досегашния си живот. Лили обаче бе отчаяна след посещението на старата си приятелка. Плачеше, докато се връщаше към стаята си, и се натъкна на Теди, който също се прибираше. Той я погледна загрижено.

— Добре ли си? — попита Теди и тя се засрами, че я вижда разплакана.

— Не — отвърна му честно.

— Какво е станало?

— Една приятелка дойде, най-добрата ми приятелка. — Разплака се отново. Не искаше да му обяснява. — Не спря да говори за отбора, за тренировките и какво правят останалите. — Разрида се и ѝ се прииска той да я прегърне, но и изражението му беше топло като прегръдка.

— Много съжалявам, Лили. Някои хора просто не разбират. Понякога имам чувството, че нарочно говорят пред мен за семействата си, как добре си прекарват заедно. — Той се обърна към нейната стая. — Искаш ли да гледаме някой филм? — предложи. — Ще поседя с теб.

— Недей, няма нужда. — Усмихна му се през сълзи, взе си салфетка и си издуха носа. — Открай време е най-добрата ми приятелка. А беше толкова нервна. Едва ли ще се върне.

— Може и да не се върне — заяви честно той. И може би наистина щеше да е по-добре, ако не се върне, но това го премълча. Вече му беше ясно колко тежко преживява посещението новата му приятелка. След това поговориха известно време и Теди се върна в стаята си. Лили се обади на баща си и той веднага разбра, че е разстроена.

— Случило ли се е нещо? — Тогава тя му разказа за посещението на Вероника и на него много му домъчня. Не можеше да направи почти нищо, за да я облекчи. По-точно казано, абсолютно нищо. Поговориха известно време, тя се почувства по-добре и повика санитар, за да ѝ помогне да се приготви за лягане. Денят беше дълъг.

На следващия ден Бил позвъни на Джеси Матюс в Скуо Вали. Разказа ѝ, че Лили е вече в „Крейг“, и тя го разпита за консултациите с неврохирурзите. Дженифър беше ходила при нея след завръщането си, за да ѝ благодари за възможността, но двете не бяха обсъждали как са минали консултациите.

— Всички бяха съгласни с вашите заключения — отвърна с тъга Бил. — А пък доктор Хамърфийлд от „Мас Дженерал“ не спря да ви хвали. Всички казаха, че нараняването на Лили е необратимо и обясниха какво означава това.

— Така и предполагам. Как се чувства Лили в „Крейг“?

— Много е заета, опитва се да навакса с учението. Програмата им е невероятна и тя се е запознала с едно приятно момче на нейната възраст. Двамата май са се сприятелили. Гаджето ѝ я заряза, когато се

върнахме, старите ѝ приятели дори не си направиха труда да я посетят. Отборът по ски ѝ липсва. Налага ѝ се да се приспособява към всичко.

— Вие също — отвърна със съчувствие Джеси.

— Ще направя промени в къщата, преди тя да се прибере. В момента не може да живее тук. А вие как сте? — попита той, тъй като знаеше, че и нейният живот е драстично променен.

— Добре. Справяме се. На децата им е много трудно.

— И на вас не ви е лесно — отвърна мило той.

Тя въздъхна, когато чу тези думи. Наистина не ѝ беше лесно. Не можеше да повярва, че Тим го няма вече два месеца.

— Правя каквото мога. Звъннете ми пак, за да ми кажете как е Лили. Според мен ще научи много полезни неща в „Крейг“. Болницата е наистина впечатляваща.

— Видях. Надявам се тя да се прибере скоро. — Беше самотен без нея, но Джеси се надяваше да я остави там достатъчно дълго, за да има полза.

Същия ден Лили научи нещо необичайно, но много полезно. Един от инструкторите качи четири от по-младите жени в специално оборудван ван и им сложи предпазни колани, щом се настаниха. Всички бяха в инвалидни колички, също като Лили, и можеха да използват ръцете си. Бяха няколко години по-големи от нея, но тя използва възможността да се запознаят. Тръгнаха към центъра и един от моловете.

— Какво ще правим там? — попита една от жените, въпреки че и така ѝ бе приятно да излязат за малко от болницата.

— Отиваме на пазар — отвърна инструкторът. Когато пристигнаха, шофьорът свали внимателно всяка количка от вана.

Целта на излизането бе да ги научат как се пазарува в малките магазинчета, където всичко бе предварително уговорено. Така щяха да придобият самоувереност. Щяха да им покажат как да маневрират с инвалидните колички, как да привличат вниманието на продавачките, дори как да пробват дрехи и да не позволяват да ги пренебрегват. В първия магазин настана суматоха, още повече че вътре се събраха четири инвалидни колички, но във втория и третия те вече се справяха по-умело, всяка си купи по нещо и започнаха да се забавляват. Бъбреха развълнувано, докато прескачаха от магазин в магазин. Лили си припомни кошмарното посещение в „Хародс“ с Дженифър и колко

незабележима се бе чувствала, когато продавачките я пренебрегваха, а хората я блъскаха. Инструкторът обеща следващия път да отидат в някой универсален магазин. Лили не се беше забавлявала толкова след инцидента и имаше чувството, че е постигнала голям успех, когато се върнаха в болницата, след като обядваха. Фил Луис ѝ беше подготвил изненада за физиотерапията.

— Каква е програмата ни за днес? — попита тя със страх. Толкова се беше забавлявала с останалите жени, че изобщо не ѝ се искаше да си играе на войник в тренировъчен лагер с него, ала Фил нямаше намерение да се съобразява с желанията ѝ.

Пусна плоскоекранен телевизор и включи дивиди.

— Днес ще гледаме филми — отвърна простичко той и Лили вдигна поглед. Филмът разказваше за параолимпийските игри, които се провеждаха непосредствено след класическите, зимни и летни, на едно и също място и бяха за хора с увреждания, получили наранявания като нейните. Тя изгледа рекламата на няколко спортни събития и неочаквано застина като омагьосана, когато видя хора да се спускат по заснежен наклон, снабдени със седалки и устройство, подобно на стол. Дисциплината се наричаше алпийско ски спускане, изглеждаше бързо, опасно и вълнуващо. В някои от случаите имаше само една ска, друг път ските бяха две, а на щеките имаше миниски, които помагаша за равновесието. Скиорът на столчето се спускаше с огромна скорост. Беше вълнуващо и не изглеждаше никак лесно. Имаше и ски бягане. Лили изгледа няколко спортни събития и бе силно впечатлена след края на филма.

Фил се обърна към нея, след като извади дивидито.

— Смятах, че ще ти бъде интересно. — Беше прочел досието ѝ много внимателно и знаеше, че е тренирала за олимпиадата.

— Кога ги провеждат?

— На всеки четири години, като обикновената олимпиада. Следващата е догодина, през март. Има и летни, и зимни игри. В зимните параолимпийски игри категориите са пет. Мислех, че спускането ще те заинтересува. Трябват ти много тренировки, но си напълно способна да успееш, след като си била в олимпийския отбор по ски спускане. — Лили мълча известно време, без да откъсва поглед от него.

— Искам да се включа — заяви решително тя.

— Налага се да порботиш над баланса си, а те чака и много работа над горната част на тялото. Трябва добре да помислиш. — Беше ѝ показал филма, за да я вдъхнови и да събуди интереса ѝ към новите цели, които можеше да постигне. След нараняването не бе и мислила, че ще кара ски отново.

— Искам да се включа — повтори тя и Фил кимна. Беше се надявал да стане така.

— Тогава трябва да порботим. — Щеше да използва този морков, за да я притиска. Същия следобед тя направи всички упражнения, които той ѝ възложи. Все още бе много развълнувана, когато се видя с Теди в басейна. Разказа му за ски спускането, което беше видяла във филма. Беше бързо и вдъхновяващо, точно както го помнеше.

— Чувал съм. Наистина ли ще го направиш? — Стори ѝ се, че той се радва за нея. Тя бе много щастлива от прекарания ден.

— Ще пробвам. Ти защо не се включиш в някоя дисциплина? — попита, защото не искаше да го изолира.

— Не съм по спорта. Падах си по конете, но иначе хич ме няма.

— Попитай Фил дали няма някоя дисциплина, която според него е добра за теб. — Беше видяла спускането с шейни и реши, че Теди може да участва, въпреки че той бе много уязвим на студ и трябваше да внимава.

Продължи да говори по този въпрос и след вечеря, след като се видяха с частната учителка, защото не можеше да мисли за нищо друго. Но не каза и дума пред баща си, когато той дойде да я види. Страхуваше се, че той ще възрази. Не би искал тя да се нарани отново. Същата нощ Лили почти не спа, мислеше за параолимпийските игри и на следващия ден повдигна отново въпроса пред Фил. Не си даваше сметка, но горната част на тялото ѝ беше станала по-силна само за няколко дена и той се зарадва. Тя имаше невероятен дух и влагаше огромни усилия във всичко, с което се заемеше. Когато направиха преглед на случая ѝ в края на седмицата, инструкторите ѝ бяха единомислени, че се справя добре, и бяха убедени, че ще успее.

През уикенда успя да навакса уроците заедно с Теди. Вероника беше казала, че ще дойде в събота следобед, но Лили почувства облекчение, че не дойде. Не искаше да я слуша как приказва отново за

олимпийския отбор. Беше прекалено мъчително, въпреки това Лили усещаше липсата на старите си приятели.

В събота група от десет пациенти на „Крейг“ отидоха на кино и седнаха в една редица, както бяха в инвалидните колички, ядоха пуканки и се смяха по време на прожекцията. Първоначално се чувстваха странно, но след известно време на Лили ѝ хареса. Теди също беше с тях. В неделя дойдоха баща ѝ и Джо, след като бяха играли голф, точно както той бе обещал. Останаха за вечеря и Бил си тръгна в добро настроение.

— Смело момиче — обърна се Джо към него.

— Така е — заяви Бил гордо, — а болницата е върхът. Учат ги как да водят пълноценен живот въпреки нараняванията. Май се справят доста добре. — Бе забелязал колко много е научила Лили за по-малко от седмица, освен това изглеждаше здрава, щастлива, стори му се по-добре, отколкото след инцидента, и вече бе много по-самоуверена в резултат на всичко научено. Всички, с които се запозна, бяха позитивно настроени и изглежда се забавляваха добре.

— Знам, че звучи странно — продължи Джо, — но все си мисля защо не построиш подобен център, само че по-малък.

— Защо ми е да го правя? — попита стреснато Бил. — Те са най-добрите.

— Очевидно е. Много от пациентите са по-възрастни от Лили, за тях има медицински център, какъвто ти можеш да поддържаш, освен това там работят и с хора с увреден мозък. Разполагат и с изследователски център, значи нямат нужда от друг. Обърни внимание, че младите се привличат, че нуждите им са различни от тези на възрастните. Пациентите на възраст се опитват да се върнат към кариерата си отпреди инцидента, искат същата работа или се опитват да си върнат мястото като глави на семейството. Ами ако построиш рехабилитационен център, предназначен единствено за млади хора, дори по-млади от Лили? Някой ми каза, че в „Крейг“ приемат само от шестнайсет нагоре. Със сигурност има и деца с наранявания на гръбначния стълб. Знам, че има рехабилитационна болница за деца, но ти можеш да направиш нещо наистина специално. Можеш да приемаш деца от десет до двайсет или от десет до двайсет и две, дори по-малки, а медицинските грижи ще покриват нуждите им за момента и те ще постъпват, когато са готови за рехабилитация, не преди това. Цялата

програма ще бъде насочена към младите хора, ще се включват дейности, които ги интересуват, изкуство, музика, всичко, като се наблегне на спорта. Може да се направи много модерно, но в по-малък мащаб, и да се създаде стипендия на името на Лили. Може дори да започнеш да работиш в тандем с „Крейг“ в някои отношения, да предлагаш услуги, от които те имат нужда за младите си пациенти, а пък ти да прехвърляш пациенти в „Крейг“, когато навършат съответната възраст. Може да е страхотно допълнение към онова, което те предлагат. Можеш да запазиш центъра малък, но да го направиш наистина специален. Ще бъде страхотен жест заради Лили. Можеш да организираш спортни програми, които вълнуват всички, да събереш инструктори за състезания.

Лили бе споменала параолимпийските игри и Джо реши, че идеята е страхотна.

— Можеш да наемеш някои от най-добрите специалисти в страната. Имаш и пари, и достъп до тях. Помисли. Няма да се състезаваш с „Крейг“, нито пък с детските болници, това ще бъде различно, допълнително заведение за нуждаещите си. Може и да харесат идеята. Сигурен съм, че има деца под шестнайсет, които те не могат да приемат в програмата си, докато ти ще можеш.

Лили беше разказала на Джо, докато вечеряха, че в Денвър има рехабилитационна болница за деца, но той имаше предвид нещо по-специализирано.

Бил го погледна, когато спряха пред дома му.

— Може и да съм луд, начинанието е огромно, но идеята ми допада. Какво да направя?

— Започни да мислиш по въпроса, поговори с хора, които познаваш и знаеш, че ще ти помогнат. Научил си много за нараняванията на гръбначния стълб след инцидента с Лили. Оползотвори знанията си добре, не само заради Лили, а и заради другите като нея. Насочи вниманието си към децата на нейната възраст, включително и към по-малките, и към по-големите. Можеш да го направиш. — Джо му се стори развълнуван и Бил усети тръпка на нетърпение.

Мислеше по този въпрос, докато влизаха в къщата. Пиха по чаша вино, обсъдиха въпроса, а идеята не остави Бил на мира и когато си легна. Все още се питаше дали това не е лудост, но усещаше, че нещо

го тласка да го направи. Цяла нощ се въртя, а когато се събуди в шест сутринта, знаеше, че трябва да действа. Хубавото от инцидента с Лили започваше да му става ясно. Щеше да нарече центъра „Лилиите“ и щеше да го построи в чест на дъщеря си — истински рехабилитационен център само за деца.

13

Бил все още беше развълнуван от идеята на Джо, когато слезе на закуска и завари приятеля си на масата в кухнята да чете вестник и да пие кафе. Джо вдигна очи и видя, че той изглежда така, сякаш вече е изпил десет чаши кафе. Влетя в кухнята с пламнал поглед.

— Акциите или са паднали, или са скочили драстично, след като изглеждаш по този начин — пошегува се Джо. Не беше виждал приятеля си толкова развълнуван от години, може би дори никога, със сигурност не и откакто Лили бе претърпяла злополуката. Бил беше пълен с живот.

— Ще го направя — заяви той и си сипа кафе, отпи от горещата течност и присви очи. Умът му работеше на пълни обороти.

— Кое? — Джо протегна дългите си крака. Много му беше приятно у Бил в Денвър. Тук беше пълна противоположност на самотния му живот в Ню Йорк, където нямаше какво да прави и с кого да разговаря.

— Онова, за което говорихме снощи. Център за деца със спинални увреждания. Също като „Крейг“, обаче само за млади хора. Ще го нарека „Лилиите“. Не знам защо, но чувствам, че трябва да го направя. Не знам как се строи рехабилитационен център, но ако намерим подходящите хора, които да го управляват и да съберат екип, ще създадем забележителна болница. — Бил бе харесал идеята много и Джо усети колко е развълнуван. Той беше човек с устрем. Когато започнеше нещо, не се спираше. Така бе натрупал богатството си, благодарение на гений, смелост и упорство. Имаше всичко необходимо, за да успее, неограничени средства и кураж да се впусне в ново начинание. Джо го познаваше и бе сигурен, че приятелят му няма да спре, докато не създаде най-добрия детски център в света.

— Ще стане невероятен — рече той, също развълнуван. Бил умееше да разрешава трудни проблеми и постигаше невъзможното, обръщаше много внимание на подробностите и довеждаше започнатото докрай. — Много искам да помогна, ако ти трябва човек,

който да направи необходимите проучвания или да създаде връзки. Разполагам с достатъчно време — напомни му Джо. Бил знаеше, че приятелят му притежава необходимите умения въпреки фиаското в кариерата си. — Не разбирам нищо от болници, но ще се науча, а бизнесът си е бизнес, независимо какво предлагаш. Трябва ти страхотен администратор, защото ще се заринеш с административна работа.

Бил кимна, а мислите му се втурнаха в хиляди посоки. Говореха, когато на вратата се звънна. Напълно бе забравил за срещата с архитекта, който трябваше да промени къщата за завръщането на Лили.

Стив Джансън беше млад и бе работил над подобни проекти и преди. Бяха го препоръчали други двама архитекти. Той обиколи къщата, посочи промените, които трябваше да бъдат направени, все неща, за които Бил не беше помислял. Избраха и място за асансьора. Заради него щяха да изгубят големите гардеробни помещения и на двата етажа, едното от които беше натъпкано с папки и багаж, но той щеше да ги премести другаде, а второто пазеше ски екипировката на Лили, от която тя вече нямаше нужда. Сърцето на Бил се сви, когато видя вещите ѝ, и той затвори вратата бързо с насълзени очи. Не искаше Лили да ги вижда, затова се зарадва, че гардеробът ще изчезне. Стив го увери, че ще успее с всичко в рамките на два месеца, преди Лили да се прибере у дома.

Предложи да инсталира дискретна рампа във фоайето, с красиви медни перила, които да подхождат на обзавеждането, и втора, същата, за хола; да направи островчето в кухнята по-ниско, да преместят мивката, да осигурят по-лесен достъп до хладилника и напълно да промени банята, като инсталира специален душ и вана, а мивката също да стане ниска. Бил искаше всичко в къщата да бъде достъпно и удобно, без да заприлича на болнично отделение, и Стив прояви разбиране. Джо наблюдаваше очарован, докато двамата мъже обсъждаха промените. Обходиха всички етажи. Когато Стив приключеше, за Лили нямаше да има нито едно недостъпно място. Той дори предложи да намалят височината на печката и на плотовете в кухнята. Нямаше да е евтино, но според Бил си струваше. В единствената вечер, когато тя си беше вкъщи, той сам видя колко ѝ е трудно. Първоначално не искаше да променя нищо в дома им, защото

това означаваше да приеме, че Лили ще остане завинаги в инвалидна количка, но сега вече разбираше, че състоянието ѝ няма да се промени, докато науката не направи пробив в лечението на травми като нейните. Като превърне дома им в удобен за живеене, щеше да направи подарък на Лили, а Стив остана силно впечатлен, също както и Джо. Бил беше променил мнението си за броени дни, откакто видя как тя разцъфва в „Крейг“.

В края на срещата той наля кафе и на тримата и седнаха в кухнята, докато Стив обясняваше, че всичко ще бъде по последна дума на техниката, изискано, с черен гранит в кухнята и розов мрамор в банята. Щеше да е много красиво, когато приключи, не просто функционално, а неотделима част от стандартите на дома, в който живееха и който бе много приятен. Очакванията към архитекта бяха огромни, но той ги увери, че ще се справи с работата.

Тогава на Бил му хрумна нещо.

— Какво мислиш за център на много високо ниво за деца със спинални травми? Струва ли ти се разумна идея? — попита най-ненадейно той и Стив го погледна с интерес.

— Нещо като „Крейг“ ли?

— И да, и не. Същата база за пациентите, само че за по-млади хора и не толкова голям. Само спинални наранявания, без мозъчни, няма да се предлагат всички медицински услуги, ще бъде за децата, които сега са твърде малки, за да постъпят в „Крейг“. Няма да ги хоспитализираме в периода на възстановяване, ще бъде изцяло рехабилитационен център. Нещо като обучителен център за деца и подрастващи, може би и хлапета в началото на двайсетте, напълно обзаведен за нуждите им, с пълна спортна програма, изкуство, музика, задължителна рехабилитация и всичко, което им е необходимо, за да се интегрират отново в училище или колежа, да си намерят работа. Ще бъде изцяло за деца с гръбначни увреждания. Искам в него да има всичко, което би пожелало едно здраво дете, само че предназначено за деца с наранявания. „Крейг“ е за по-големи младежи и възрастни. Там вършат страхотна работа и ми харесва, че забавляват всички. Възстановителната им програма е изключителна. Аз обаче искам нашата да бъде специално за деца.

— Говориш за секс и наркотици, нали? — подхвърли Стив и всички се разсмяха.

— Не, говоря за истинско забавление. Забавления, които те ще оценят. „Крейг“ е за всички. Знам, че там има дейности, които няма да заинтересуват Лили, въпреки че предлагат много неща, които тя харесва. Искам да огранича фокуса и да сваля възрастта. Те предлагат страхотни условия за родители и роднини, за целта е нужно много място, а аз все още не съм готов за подобно нещо. Може би за малките деца можем да направим големи стаи, за да останат майките при тях, но за цели семейства, както е в „Крейг“, ще бъде много трудно. Те се занимават с тази дейност вече четирийсет или петдесет години. Не искам да се състезавам с тях, не мога, а и няма смисъл. Безполезно е. Искам да допълня онова, което те нямат, или нещата, на които не наблягат. Някои пациенти ще прехвърляме в „Крейг“. Може те да ни прехвърлят деца за дейности и услуги, които не се предлагат в детската болница в Денвър. Можем да се опитаме да им предложим нещо различно, нещо повече от другите две болници. Не знам. Джо предложи идеята и аз се замислих. Снощи ме осени вдъхновение. Просто се питам какво мислиш за идеята, как ще изглежда подобно място. — Бил нямаше никаква представа, но това съвсем не бе в състояние да го спре.

Стив се замисли за минута, силно заинтригуван. Идеята беше изключителна и той усети, че Бил е човек, който ще я осъществи, ще доведе докрай мечтата си. Къщата, в която живееше, кариерата, която бе създал, огромният постигнат успех бяха доказателството. Джо познаваше Бил по-добре и не се съмняваше, че ще осъществи проект, който му е на сърцето. За Бил пък идеята вече беше реалност.

За него центърът наподобяваше училище, в което има малки деца, по-големи, гимназисти и колежани, може би дори на възрастта на Лили, където ги обучават и насочват, показват им какво могат да постигнат. Можеха да изработят програма съвместно с „Крейг“, чиито пациенти щяха да вдъхнат надежда на по-младите.

— Можеш да построиш каквото ти трябва от нулата — отвърна замислено Стив. — Ще направя план на онова, което си измислил. Ще стане по-бързо, ако можем да използваме готова сграда и да я приспособим към нуждите ти, вместо да строим нова. — След това му хрумна нещо. — Ти ходил ли си в курорта „Ла Ви“?

— Бил поклати глава. Не беше чувал за този курорт и нямаше представа какъв е. — Идеята е много хитра.

— Нарича се „Ла Ви“, но мотото им е „La vie est belle“. Животът е красив. Построен е от французин. Срещали сме се два пъти. Той си представял спа център в Щатите, нещо като курорт в Алпите. Първо мислел да го построи в Уайоминг или Монтана, но се спрял на Денвър, защото се стига по-лесно.

Просторно място, разположено на 121 декара. Похарчил е цяло състояние за строежа. Има великолепни къщи, големи. Намеренията му били хората да ходят там на почивка за по-дълги периоди от време. Има невероятен спа център, огромен фитнес, по-малки къщи, чудесен административен комплекс, който не прилича на администрация. Мисля, че идеята е била курортът да побира по петдесет до шейсет гости и той искал спа центърът и спортните съоръжения да са само за членове, нещо като клуб за местни. Идеята е страхотна — нирвана в планината. Изсипал е торба пари.

След това икономиката рухна и тук, и във Франция. Затвориха няколко месеца след откриването. Жалко, защото идеята беше страхотна, а сградите са невероятно красиви. Прилича на частно имение. Последно ми казаха, че стояло празно. Не съм сигурен, но според мен банката ще го лапне. Не знам дали е все още на собственика. Казаха, че май още било негово. Може обаче междуременно да има нов собственик. Все съм си казвал, че от това ще излезе страхотен дом за някой с цяла сюррия големи деца, нещо като фамилен комплекс или колония за хора на изкуството, писатели, нещо такова. Както и да е, страхотно местенце. За твоята цел е върхът, ще бъде страхотно начало и ще ти спести куп време. Не знам кой е собственикът в момента, но мога да поразпитам и да разбера.

Бил беше като омагьосан от чутото.

— Много ми допада — рече тихо той и Джо се усмихна. Имаше чувството, че вижда как колелцата в главата му се въртят с петстотин километра в час.

— На около шестнайсет километра от града е. Едва ли хората знаят за него. Изключително красиво е, но нали отвори и затвори бързо, никой не разбра за съществуването му. Истинска идилия, недокосната от времето. Ще проверя. Ако не друго, то поне е чуден имот с красиви къщи и на подходящата цена би било супер инвестиция. Може да му е искал доста висока цена, ако се е опитвал да го продаде, и това да е причина все още да не е продадено. Според мен

навремето французинът е взел земята на изгодна цена, но е дал цяло състояние за сградите. Очевидно това е била мечтата му. Жалко, че не се е получило. Зле подбран момент, струва ми се, въпреки че е вложил толкова много пари, че не знам дали някога е щял да си върне инвестицията. Понякога става така, хората се увличат, след това земята под краката им пропада.

Стив беше виждал същото да се случва с къщи, които бе проектирал за клиенти, те харчеха прекалено много пари и така и не успяваха да си върнат средствата, когато продаваха. Опитваше се да ги спре, но някои имаха големи мечти, а нямаха пари, за да ги осъществят. Знаеше, че при Бил не е така.

— Доколкото си спомням, господинът, който построи „Ла Ви“, има спа център във Франция и хотел в Сейнт Бартс, така че е знаел какво прави. Може би в Щатите е различно, защото много хора изгубиха инвестициите си, когато пазарът се срина. Ще ти кажа веднага щом разбере нещо. Ще ти изпратя и плановете за ремонта тук до два дена. Ще стане върхът — рече Стив с топла усмивка. Домъчня му, когато чу за инцидента с дъщеря му, но Бил правеше чудеса за нея и същевременно се опитваше да запази вида на къщата и усещането за уют. Тук по нищо нямаше да прилича на болница, нямаше да е потискащо, само практично за нея и приятно за окото. Стив нямаше търпение да се заеме с работата. А Бил вече обмисляше онова, което беше казал архитектът за бившия спа център „Ла Ви“. Не можеше да се въздържи. Щом Стив си тръгна, звънна на Ханк Питърсън, брокер на недвижими имоти, когото познаваше, и го помоли да провери.

Два часа по-късно работеше на бюрото си, когато брокерът му се обади.

— Открил си интересно място — започна той. — Не знам защо не съм чувал за него. Може да се използва за какво ли не. Да не говорим, че е на страхотен парцел.

— Кой е собственикът?

— Не съм сигурен. Банката трябвало да обяви ипотеката му за просрочена преди година, но собственикът е платил в последната секунда. Не знам обаче какво е положението в момента. Знаем, че все още е в ръцете на първоначалния собственик, макар никой да не е стъпвал там от три години. Затворили са почти веднага след откриването. Не съм виждал курорта, но от офиса ми казаха, че било

страхотно място. Малко далечко е, но не чак толкова. Искаш ли да проверя кой е собственикът?

— Да — отвърна спокойно Бил, тъй като не искаше да издава интереса си, но сърцето му биеше бързо, докато слушаше. Знаеше, че е попаднал на подходящото място за проект, за който до вчера дори не му бе хрумвало.

— Искаш ли да отидем да го огледаме? — предложи Ханк.

— Защо не — отвърна престорено спокойно Бил, макар съвсем да не се чувстваше така. Сякаш беше Кевин Костнър в „Поле на мечтите“, когато чу гласа, който казва: „Ако го построиш, те ще дойдат“. Обикновено беше по-практичен, но имаше чувството, че казаното от Стив Джансън за „Ла Ви“ е съдбоносно, особено в този момент.

— Кога искаш да го видиш? — попита небрежно брокерът.

— И сега съм свободен. Стига ти да имаш време.

— Да се срещнем след час. — Упъти Бил и той слезе, за да намери Джо, който беше седнал пред компютъра си, за да пише на синовете си, че в момента е в Денвър при Бил. Надяваше се те да са добре, призна, че той прекарва чудесно. Разказа им за инцидента с Лили и обясни защо е дошъл. Единият от синовете му отговори веднага, за да каже колко му е мъчно за нея.

— Искаш ли да се повозим? — попита небрежно Бил. Джо му се усмихна. Познаваше го добре. Беше намислил нещо. По лицето му се бе изписало изражение на котка, готова да скочи, за да улови мишката.

— Какво си намислил?

— Да огледам спа центъра, за който Стив ни разказа сутринта. Французинът все още го притежава. Поне така мисли брокерът, но не е сигурен. Вероятно му струва цяло състояние да обслужва ипотеката. Банката едва не му е отнела имота преди година. Да огледаме, преди да се запалят прекалено много. — И двамата вече знаеха, че той направо гори. Обаче го чакаше още едно обаяние, преди да излязат.

— Ще дойда с теб — потвърди Джо и Бил се върна в кабинета си.

Седна на бюрото и позвъни на Джеси. Реши, че е заета с пациент или е в операция, и остана изненадан, че тя се обади почти веднага.

— Лили добре ли е? — попита разтревожено Джеси.

— Добре е, поне беше добре снощи, когато ходих при нея. Благодаря ви, че отговорихте толкова бързо.

— Реших, че се е случило нещо. — Откакто Тим загина, всеки път, когато телефонът звъннеше, Джеси изпитваше страх, че се е случило нещо лошо, най-вече на децата ѝ.

— Снощи един приятел ми подхвърли идея и исках да я обсъдя с вас. — Той премина направо на въпроса. Знаеше, че тя е заета. — Звучи откачено, но просто не мога да я избия от главата си. Какво ще кажете за рехабилитационен център за деца, претърпели гръбначни травми, говоря за малки деца, за подрастващи, въобще за по-малки, отколкото приемат в „Крейг“, като тяхната долна граница се превърне в наша горна. Всичко ще е насочено към техните нужди и интереси. Не говоря за някое огромно медицинско заведение като „Крейг“, просто рехабилитационен център, какъвто би харесал на всяко дете, тийнейджър или колежанин. Няма да предлага екстри като „Крейг“, защото там е истинско лечебно заведение, просто рехабилитационен център с нужните медицински грижи, но без интензивно отделение. Ако се наложи спешна помощ, ще прехвърлим пациента в „Крейг“ или в друга болница. Пак повтарям, това ще бъде рехабилитационен център за деца и младежи, изпипан, високотехнологичен, с всичко, което може да се предложи. Какво мислите? — Той се засмя и тя се присъедини към него. Беше слисана.

— Невероятна идея. — Той беше прав, центърът нямаше да дублира дейността на „Крейг“, нито на местната рехабилитационна болница за деца. Щеше да е различен, интересен, най-вече за малките, за които трудно се намираха рехабилитационни центрове. Повечето обръщаха внимание на нуждите на възрастните пациенти, но имаше и млади с гръбначни наранявания, дори на възрастта на Лили, и някои от програмите бяха прекалено тежки за тях, а и не можеха да обърнат внимание на всички възрастови групи.

— Искам да предложа и стипендия на онези, които имат нужда, а не могат да си позволят да плащат или не разчитат на застраховка. — Тя хареса и тази идея. Имаше доста хора, които не можеха да си позволят дълъг престой в рехабилитационен център, дори такива, които не можеха да си позволят никакъв, защото нямат възможност да доплатят разликата или да разчитат на пари от застраховка. Подобни заведения бяха скъпо удоволствие. — Какво мислите?

— Според мен това ще бъде забележителен подарък за общността на хората с гръбначни травми. „Крейг“ е най-доброто, което имаме, но някои не отговарят на профила им, въпреки че те подхождат доста разумно към пациентите. Миналата година имах пациентка на девет, която не успя да влезе в детския рехабилитационен център, в който я изпратихме. Просто не ѝ беше там мястото. А нещо с индивидуална насоченост като това, което описвате, ще бъде страхотно при планирането на лечението. Има пациенти, които сами се опитват да се справят с рехабилитацията. Онова, което описвате, ще бъде страхотно разрешение на въпроса. Просто невероятно. Сериозно ли мислите да се захванете? — Тя вече знаеше, че той говори сериозно, иначе нямаше да ѝ позвъни.

— Искан да чуя мнението ви. — Бил изпитваше все по-силно уважение към нея, особено след консултациите с другите неврохирурзи.

— Проектът е много амбициозен, не мога да си представя как ще го осъществите. Да не говорим, че ще струва цяло състояние. Идеята обаче е невероятна — не скри Джеси колко е развълнувана.

— Имам приятели, дъщеря им е с диабет — продължи той. — Те построиха болница за нея и сега тя е един от най-добрите центрове за болни от диабет в страната. Понякога трябва да направиш нещо подобно или поне всичко по силите си, ако не можеш да промениш случилото се с теб. — Гласът му потрепваше от вълнение и Джеси разбра. Малко бяха хората, които можеха да си позволят подобен забележителен жест — да помагат на други в същото положение. Подозираше, че Бил може да си го позволи и може би дори притежава силата и амбицията да осъществи проекта. Беше ѝ направил впечатление на невероятно изобретателен и решителен човек и тя бе започнала да го уважава. Той бе променил радикално мисленето си, откакто прие положението на Лили.

— Според мен това, което искате да направите, е достойно за възхищение — рече трогнато Джеси, все още зашеметена от чутото. Не можеше да си представи мащабите на онова, което той се надява да осъществи, и дали има парите, за да го направи. Това обаче беше лесната част за него.

— Проблемът е, че нямам представа какво правя. Имам само сърце и пари. Ще ни трябва експертно мнение, ако искаме тази работа

да се получи. Искам да наема най-добрите лекари и терапевти в страната. — След това ѝ зададе въпрос, който тя не очакваше. Беше пълен с изненади. — Ако осъществя проекта, ще го управлявате ли, ще станете ли медицински директор? — Тя остана поразена.

— Аз съм хирург, не администратор — отвърна му честно. — За тази работа можете да си намерите много по-компетентен човек от мен.

— Можете да практикувате в Денвър и да оперирате тук. Центърът обаче ще има нужда от изключителен човек, който да го управлява и да знае от какво има нужда. — Джеси трябваше да признае, че идеята много ѝ допада, че е впечатлена от въодушевлението му към проекта, но за нея бе невъзможно да приеме.

— Не мога да го причиня на децата си. Вече преживяха прекалено много, изгубиха баща си. Не мога да ги накарам да се местят на ново място. Да не говорим, че те няма да искат. Това е домът им, тук им харесва, израснали са кай езерото Тахо. Тук се чувстват добре, а за моята практика мястото е чудесно.

— Трябваше да ви попитам — призна Бил. — Щях да съм глупак да не го направя. — Той бе един от най-умните хора, които тя познаваше. Освен това ѝ харесваше онова, което се опитваше да направи. — Ще ми помогнете ли да намеря подходящите професионалисти, които да управляват заведението, ако успея да стигна дотам? Да видим дали ще излезе нещо. В момента все още е в сферата на мечтите. Но пък каква мечта само!

— Ще се постарая. Ще помисля. — Щеше да спомене на Бен, партньора си. Неговото положение не беше толкова комплицирано като нейното, имаше единствено Казуко и двамата нямаха деца. На Казуко може би щеше да ѝ хареса да работи там. Бил нямаше нужда от неврохирург, който да управлява новия център, въпреки че беше за предпочитане. Един добър ортопед също щеше да му свърши работа. Имаше обаче и други неврохирурзи, които тя можеше да препоръча. Проблемът бе да намери човек, който да се съгласи да се премести в Денвър. Тя не можеше и не искаше. Беше прекалено свързана с долината Скуо. Дори Тим да беше жив, нямаше да стане. Той обичаше езерото Тахо колкото децата си. Никога нямаше да се съгласи да се преместят, нито пък децата. В това беше сигурна. Всички бяха на мнение, че езерото Тахо е едно от най-прекрасните места на света.

— Ще ви държа в течение как напредвам — обеща Бил. — Днес следобед ще огледам едно място. Може и нищо да не излезе, но си струва да проверя. — Джеси знаеше, че решението му да построи рехабилитационен център за деца е част от процеса на приспособяване към случилото се с дъщеря му, само че в много по-едър мащаб, отколкото повече хора можеха да си позволят или дори да си представят. Беше добър знак, че мисли в тази посока, дори никога да не успее да осъществи проекта си. Намеренията му бяха много благородни.

— Дръжте ме в течение — рече тя и двамата затвориха. Джеси не очакваше Бил да ѝ позвъни отново, дори да заговори отново за проекта. Въпреки това беше силно заинтригувана и късно същия следобед, след като приключи с последния си пациент за деня, предаде разговора на Бен. Сподели с него какво е намислил Бил, как я е помолил да се премести в Денвър и да управлява новия център, как е отказала.

— Това е напълно откачена идея — рече Бен и я погледна. Напоследък тя изглеждаше изтощена, гореше свещта и от двата края, работеше прекалено много, а вече не разчиташе на Тим да поеме част от задълженията покрай децата. Непрекъснато беше тъжна и на него му беше неприятно да я вижда в подобно състояние. — Изглежда има повече пари от останалите на планетата, след като обмисля подобно начинание — отбеляза Бен впечатлен.

— Според мен може да си го позволи. Ами ти? — попита го тя. — Може да се окаже забавно да помогнеш в такова начинание. — Той веднага поклати глава.

— Тук съм щастлив. Нямам големи амбиции да откривам отново колелото. Просто помагам на болните. От мен не става звезда като теб, Джеси. Никога не съм искал да бъда. Добър лекар съм и животът в малкия град ми харесва. Ще бъде нещо голямо, ако той успее да направи центъра за деца. А колко главоболия само ще има. — Според Джеси идеята беше блестяща. — Защо не помислиш? — погледна я сериозно той.

— Не мога, Бен. Не мога да го причиня на децата си. Не мога да ги преместя в Денвър след случилото се с Тим. И без това са достатъчно травмирани, само нов град им липсва, нови училища, да

зарезат приятелите си и къщата, в която са расли. Освен това няма да ми позволят.

— Той сигурно ще ти плаща цяло състояние — предположи практичният Бен.

— Децата това няма да ги интересува.

— Не, но за теб ще има значение. — И двамата знаеха, че тя бе изгубила половината доходи, когато Тим загина, а той нямаше застраховка. Беше възнамерявал да направи, но така и не стана. И двамата бяха много заети и твърде млади, за да се тревожат за смъртта.

Сега тя разчиташе единствено на това, което изкарваше, а трябваше да храни и изучи четири деца. Въпреки това поклати решително глава. — Мислех си — продължи тихо Бен, — че по някое време няма да е зле да се върнеш в „Станфорд“. — Тя го погледна стреснато и малко наранено.

— Ти да не би да се опитваш да се отървеш от мен?

— Нищо подобно. Говоря напълно сериозно. Ти си върхът, Джес. Не ти е мястото тук. Никога не е било. Знам, че си се преместила заради Тим, понякога ти попадат добри случаи като момичето на Томас, но би трябвало да си в голяма университетска болница, където да блестиш и да се сблъскваш с предизвикателства, каквито заслужаваш. Много ми е приятно да работя с теб, но понякога ми се струва, че не е честно към теб. Мнението ми беше същото и докато Тим беше жив, но ти искаше да си до него, за да бъде щастлив той. А децата ти ще се разлетят след няколко години, дори няма да усетиш кога ще отлети времето. Заслужаваш по-добър живот от този и повече възможности за професионална изява. Помисли дали да не се върнеш в „Станфорд“.

Тя му се усмихна.

— Има още дванайсет години, докато Джими постъпи в колеж. Тук ми предстои много време, а след това ще бъда прекалено стара, за да се местя. Ще бъда на петдесет и пет, а в „Станфорд“ не обичат старите лекари — предпочитат млади, амбициозни, с новаторски идеи. За съжаление, доктор Стайнбърг, няма да успееш да се отървеш от мен — натърти тя и той я погледна със съжаление.

— Не аз, Джеси, ти трябва да намериш начин да се отървеш от мен. Помисли за предложението на човека, ако не искаш да се върнеш в „Станфорд“.

— Един господ знае дали ще направи нещо — отвърна разумно тя. — В момента е обзет от еуфория. Това е част от мъката му, вероятно тази работа ще си остане просто фантазия. Не мога да си позволя да се подвеждам по чуждите мечти, Бен. Имам си своя действителност. Чакаат ме четири деца, които искат да живеят тук, където са отрасли.

— Не им позволявай да ти съсипят живота, Джес. Мисли и за себе си.

Тя се разсмя при тези думи.

— И това го казва мъж, който няма деца. Повярвай ми, аз не бих посмяла да съобщя на Хедър Матюс, че ще се мести в Денвър. Ще намери наемен убиец, който да ме гръмне. Едва не го направи вчера, защото не изгладих както трябва блузата ѝ, а дънките се били свили в пералнята. Тим се справяше много по-добре от мен с прането. Господ да ме пази от петнайсетгодишните момичета. Предпочитам да се изправа пред стрелкови полк, вместо да ѝ кажа, че ще се мести в Денвър. — Джеси се разсмя отново, когато си представи картинката, и в същия момент блекбърито ѝ иззвъня. От болницата ѝ съобщаваха, че пациентът, когото бе оперирала предишния ден, е вдигнал температура. Тя обеща да се качи до пет минути. — Както и да е, на теб ще ти бъде интересно. — Само че Бен не искаше толкова много работа и отговорности. Обичаше да работи много и да се забавлява славно, но никога не бе преследвал кариера като Джеси. Тя не можеше да приеме поради четири много основателни причини, децата ѝ. Можеше единствено да помогне на Бил, като му предложи други неврохирурзи, които вероятно щяха да се заинтересуват от работата, и то ако той успее да осъществи проекта си. Излезе бързо от кабинета и помахна на Бен.

Трябваше да се прибере при децата си, да им помогне с домашните, да изпере, да плати сметките и да сготви. Може би след това щеше да се наложи да се върне в болницата, тъй като беше на повикване. Сега вече дните ѝ бяха безкрайни, нощите също, не можеше да разчита на помощ от никого, освен от Крис, най-големия. Когато през есента той заминеше да учи в колеж, щеше да настане истински кошмар. Пред нея се беше ширнал безкрайно дългият път на тежка работа и тъга без Тим. Всичко това личеше в очите ѝ и по измъченото ѝ лице.

Бил и Джо се срещнаха с Ханк Питърсън в курорта, на шестнайсет километра извън града. Той беше точно 137 593 кв.м. по площ. И сградите бяха точно толкова красиви, колкото Стив беше казал. Имаше огромна главна постройка, безупречно завършена, която приличаше на просторния дом на френски благородник. Всички детайли бяха идеално изпипани. Имаше чудесни френски прозорци и мансарден покрив, широка веранда, която я опасваше отвсякъде. Овощни градини бяха оставени неподдържани, обрасли с буренаци, а великолепната някога градина пустееше. Къщата беше едва на няколко години, в съвършено състояние. Покривът беше здрав, не личеше отнякъде да тече.

Бил преброи двайсет спални в голямата къща, до една прекрасни, всяка със самостоятелна баня. Собственикът не бе жалил средства. Останали бяха малко мебели, но като цяло беше необзаведено. Брокерът каза, че всичко вътре било продадено на търг, за да се съберат пари за ипотеката. Имаше просторни общи стаи, четири на брой, модерна кухня, а на долния етаж истински лабиринт от офиси.

Имаше и втора сграда с дванайсет спални с подобно разположение. Третата приличаше на спа център със стаи за масажи, парни бани, сауни, вани и малък плитък басейн. Виждаха се още три постройки, които вероятно бяха спалните помещения за персонала или може би офиси. Имаше и просторен фитнес център, широк гараж, няколко по-малки постройки, които, изглежда, служеха за складиране на уреди. В дъното на парцела се виждаше оранжерия, много красива, с избуяли вътре най-различни растения. Имаше и кухня на открито, малък поток, който пресичаше имота, малка конюшня с ограждение за конете. Всичко беше точно както искаше Бил, веднага личеше, че тук са вложени много обич, грижи и пари. Усети веднага колко разочарован и нещастен е бил собственикът, когато начинанието му се е провалило. Не каза нищо, докато обикаляха. Не искаше брокерът да разбере колко силно е развълнуван.

— Разбра ли кой е собственик? Банката ли е?

— Очевидно първият собственик. Проверих. Банката в скоро време ще предяви претенции и се надява да придобие имота. Той все още плаща, но едва успява с вноските. Не иска да продава. Само че от банката твърдят, че рано или късно ще бъде принуден. — Като лешояди са, чакат да се нахвърлят на плячката.

На Бил му домъчня за собственика, когато видя колко е красиво тук, а идеята му се е провалила. Сега всичко бе загубено, стоеше празно, неизползвано.

— Знаеш ли колко е вложил? — попита той, като се престори на незаинтересуван.

— Пет милиона за земята и колкото му е струвало да построи останалото. Не знам колко пари е вложил, но изглежда са много. Добър начин да профукаш и ризата от гърба си. Предполагам, че ще го купиш, ако направиш оферта. Не се предлага, но според банката той ще приеме предложението, стига да е прилично. — Бил се опитваше да изчисли колко е дал собственикът за двете големи къщи и четирите малки постройки, за външните обекти, фитнеса и гаража. Проектът е бил невероятно скъп, а човекът бе имал лошия късмет икономиката да рухне горе-долу по същото време. Предполагаше, че в друг град, в Калифорния или Ню Йорк, сигурно е щял да похарчи десет, дори двайсет милиона за сградите. В Денвър сигурно беше дал между пет и седем плюс цената на земята.

Бил обиколи навсякъде с Джо и не каза почти нищо. Това бе от случаите, когато действаше инстинктивно. Все още не беше сигурен дали ще успее да създаде рехабилитационен център, но щом купеше имота, поне щеше да има основното, а ако не се получеше, винаги можеше да го продаде. Освен това сградите бяха в отлично състояние, защото бяха нови. Имаше трийсет и две стаи за пациенти, така ги преброи, двойно повече, ако настанят по двама в стая, защото помещенията бяха големи. Всяка стая имаше баня, която щеше да бъде преработена за нуждите на инвалидите. Имаше и къде да се настанят хората от персонала, имаше и офиси, и гараж, и фитнес, и спа. Имаше всичко необходимо, за да започне, дори повече от необходимото. А и тук беше красиво. Собственикът бе изравнил терена, преди да започне да строи, бяха прокарани широки алеи, напълно подходящи за инвалидни колички. Докато се оглеждаше, Бил си каза, че това е мястото, което търси. Дори не го беше търсил специално. То го намери.

Върна се при колата, без да каже нищо на брокера, накрая се обърна към него с безразличие.

— Ще направя оферта — рече простичко той, сякаш му беше все едно дали ще се получи или не. Брокерът кимна.

— Колко имаш предвид? Не забравяй, че не е обявено за продажба. — Очакваше Бил да даде ниска цена, която няма да направи впечатление на собственика и той не би проявил интерес. Предполагаше, че клиентът му просто опипва почвата. Понякога хората постъпваха точно така, опитваха се да купят на ниска цена, а след това да изкарат печалба от бърза продажба. Имотът имаше потенциал за подобен ход, още повече че бе собственост на финансово затруднен чужденец.

— Осем милиона — заяви Бил равнодушно и брокерът го зяпна. Бил знаеше, че ще бъде невероятен удар, ако успее да купи мястото за тази сума. Беше готов да плати и десет. Съществуващите сгради щяха да му спестят много време, вместо да търси друг обект, където да започне строежа от нула.

— Ще го запиша — рече Ханк нетърпеливо. — Къде ще бъдеш по-късно днес?

— У дома — отвърна спокойно Бил.

— Ще намина, за да подпишеш офертата, а утре ще я представя. — Това бе невероятна сделка, истински късмет, която падаше от небето. Всеки брокер мечтае за подобни сделки. Стабилен купувач с пари, който прави добра оферта, и продавач, който има нужда от парите. Проблемът бе, че никой не беше сигурен дали продавачът иска да се отърве от собствеността, а сега, след като вече я беше видял, Бил си даде сметка, че има голяма вероятност имотът да не се продава, тъкмо затова предложи изгодна цена. Сумата щеше да изкуши всеки, дори собственикът да обича мястото, пък и бизнесът на французина се беше провалил заради проблемите в икономиката и той живееше на осем хиляди километра. Бил се надяваше здравият разум да надделее, не чувствата. Също и Ханк.

Когато Бил и Джо потеглиха към къщата, Бил се обърна към приятеля си с широка усмивка.

— Кажи какво мислиш.

— Че си най-невероятният човек, когото съм срещал. Мислех, че си малко луд, когато се запознахме в „Харвард“. Сега вече съм убеден, че е така. Напълно луд си. Надявам се да купиш имота. Съвършен е за целта.

— Ще видим какво ще стане. — Играеше, без да разкрива напълно картите си. Отчаяно му се искаше да купи имота, но не

искаше да го признае дори пред себе си.

Ханк се появи към четири часа, за да подпише Бил офертата за осем милиона долара за „Ла Ви“. Прочете името на собственика, но се оказа, че не го познава.

Ханк каза, че ще го изпратят по факс във Франция. Даваха му три дена, за да отговори. Сумата щеше да бъде платена наведнъж, след предварителна проверка, за да е сигурно, че няма скрити проблеми. Бил обаче не очакваше да има. Ханк беше поискал уверение от банката за платежоспособността на Бил, което приложи към офертата, и bankerът на Бил му изпрати документ, в който уверяваше продавача, че бъдещият купувач е истински, платежоспособен, а не измамник.

През следващите три дена Бил не каза на никого за имота. Двамата с Джо почти не го споменаваха. Бяха единствените, които знаеха. В четвъртък сутринта му позвъни Ханк и започна да обяснява затворнически:

— Продавачът иска дванайсет.

Бил не се колеба. Беше очаквал контраоферта и се зарадва. Най-големият му страх беше собственикът да не каже, че не продава. Той обаче имаше цена и щяха да се договорят.

— Предложи десет — заяви делово. — След петнайсет дена офертата изтича, искаме и проверка. Това е окончателно. Плащам цялата сума, ако проверката установи, че няма проблеми със собствеността.

За продавача сделката беше чудесна. Той трябваше да си плати ипотеката, а останалото беше за него. След петнайсет дена щеше да разполага с парите, а Бил да притежава някогашния курорт „Ла Ви“, който да превърне в „Лилиите“. Имотът обаче все още не беше негов и той знаеше, че сделката може и да пропадне.

Ханк дойде у тях двайсет минути по-късно с новата оферта, за да може Бил да я подпише. Беше много по-развълнуван от клиента си и Джо избухна в смях, когато той си тръгна, а Бил затвори вратата след него.

— Ще докараш инфаркт на човечеца — заливаше се от смях Джо. — Едва ли досега си е имал работа с някой като теб. Направо виждаш как му текат лигите за комисионата, която ще получи, ако продавачът приеме офертата ти. Надявам се да я приеме и всичко ще си дойде на мястото.

— И аз се надявам — ухили се Бил. — И той също като Джо беше забелязал колко нетърпелив е брокерът. Но сам отчаяно искаше да се сдобие с имота.

Този път отговорът дойде след двайсет и четири часа и Ханк говореше като човек пред припадък, когато звънна по телефона.

— Приема офертата ти.

— Щеше да е глупаво да не я приеме — отвърна спокойно Бил. — Трябва веднага да организираме проверката.

Накара банката да прехвърли парите в ескроу сметка. Пет дена по-късно проверката бе направена. Сградите бяха солидни, нотариалният акт изряден. Сделката бе осъществена без засечки и петнайсет дена след като офертата му беше приета, 137 593 кв.м. в красива местност на север от Денвър бяха негови. Рехабилитационен център „Лилиите“ беше заченат.

Двамата с Джо отново отидоха да разгледат имота след приключването на сделката. Докато обикаляха, Бил си представяше в какво ще се превърне бившият курорт. Нямаше представа колко време ще отнеме, в идващите месеци му предстоеше да научи много, но знаеше, че един ден тук ще е „Лилиите“ и мечтата му ще се превърне в действителност. Джо беше малко объркан, също като него. Всичко се беше случило толкова бързо и лесно. Не ставаше въпрос единствено за парите, просто моментът беше подходящ за всички и това бе ключът.

Покрай вълнуващата нова придобивка на Бил Джо съжаляваше, че се връща в Ню Йорк след няколко дена. Гостуването при приятеля му беше интересно и му бе подействало благотворно. Чувстваше се по-добре и никак не му се връщаше в празния апартамент и самотен живот. Искаше да остане по-дълго и да види как Бил ще разработи проекта, но не му се щеше да остава прекалено дълго и да се натрапва на приятеля си.

— Трябва да намеря лекар, който да управлява центъра — рече Бил, докато минаваха през главната сграда, за да я разгледат отново. — Трябва ми медицински директор и администратор. — След това спря и погледна Джо. — Ти проявяваш ли интерес да управляваш бизнеса на рехабилитационния център за деца? — попита той. Имаше доверие в бизнес усета на приятеля си, в уменията му на администратор и в предаността му.

Джо грейна, щом го чу.

— Мислех, че никога няма да ми предложиш. С удоволствие, Бил. Знам дори по-малко от теб за рехабилитационните центрове, но като изключим скорошното фиаско, мисля, че ще мога да управлявам бизнеса. Ако не мога, ще ти кажа веднага.

Бил бе уверен, че Джо ще се справи, а и като му възлагаше тази задача, връщаше доверието на приятеля си в самия него.

— Ще трябва да се преместиш да живееш тук — предупреди го Бил.

— И без това апартаментът ми в Ню Йорк е обявен за продажба. Приключвам с Ню Йорк. Там всичко ме потиска. Готов съм да се преместя. Ще се прибера, за да си събера багажа. Всъщност ще потърся апартамент тук, преди да си тръгна, и така ще знам какво да изпратя. Мога да се върна до две седмици. Синовете ще ми идват на гости тук. Няма да пътуват чак до Ню Йорк, а и аз ще ги посещавам. На тях им е трудно да пътуват с децата.

Докато Бил и Джо се връщаха към къщата, „Лилиите“ се сдоби с дом и администратор. Сега вече имаше нужда от медицински директор, персонал, предмет на дейност, програма и пациенти. Бил и Джо знаеха какво ги чака. Щяха да имат много работа покрай центъра. Джо беше във възторг. Бил току-що му беше дал нова цел в живота. Не можеше да повярва, че само преди няколко седмици бе напълно отчаян, докато сега вече имаше нов дом и работа. Обаждането на Бил онази вечер бе повратен момент, който спаси живота му.

Същата вечер Стив Джансън, архитектът, се обади на Бил. Канеше се да позвъни от няколко дена, но бе зает с плановете за преустройството и няколко други проекта и така и не му остана време.

— Извинявай, че не ти се обадох за курорта, който споменах. Бях претрупан с работа. Новините са лоши. — Бил веднага се сети. — Преди няколко дена проверих с помощта на приятел брокер. Парите за покупката на собствеността са в ескроу сметка. Изглежда някой е направил оферта. Не знам дали сделката ще се осъществи, но изглежда изпуснахме имота за малко — обясни с нескрито съжаление Стив и Бил се разсмя.

— Не сме. Купих го благодарение на теб. Съвършен е за целта, точно както ти каза. Така че побързай с преустройството на къщата, защото те чака нова работа!

В другия край на линията последва дълго мълчание.

— Ти сериозно ли говориш? — Стив беше слисан.

— Напълно. Собствеността бе официално прехвърлена на мое име вчера. Ще направим център „Лилиите“ — увери го Бил. — Искане ми се следващата седмица да отидем с теб и да огледаш, за да добиеш представа какво е необходимо.

— С удоволствие — отвърна изпълненият със страхопочитание Стив. — Ти май не си губиш времето.

— Не — отвърна Бил. — Никога. — Сега му оставаше да каже на Лили какво ще прави и да намери медицински директор, който да управлява бъдещия център. А след това му предстоеше безкрайно много работа.

Лили погледна баща си, неспособна да повярва, когато той я посети в „Крейг“, след като купи имота и ѝ разказа какво е направил.

— Какво? — Първоначално не разбра какво ѝ казва. Беше прекалено странно.

— Купих 137 593 квадратни метра. На шестнайсет километра извън града с няколко много красиви постройки, за да направя рехабилитационен център за деца с травми на гръбначния стълб от десет или дванайсет години нагоре или каквато възраст преценим. Също като „Крейг“, само че ще се обръща внимание на младите хора и най-вече на децата. Ще се казва „Лилиите“.

Той бе усмихнат от ухо до ухо. Лили все още не можеше да повярва.

— Татко, ти полудя ли? Нямах никаква представа как се управлява рехабилитационен център.

— Нямам, наистина, но други имат. Ще ги наемем, за да помагат на децата и на младите хора, които имат нужда от рехабилитация след наранявания като твоето. Ще го превърнем в най-вълнуващото, най-приятното място, на което са били, и същевременно ще ги научим как да живеят с травмите, да водят добър живот, както правят с теб.

— Защо? — попита го тя объркано.

— Защото те обичам и искам да направя нещо в твоя чест, да помогна на смели деца като теб, като приятеля ти Теди и малките хлапенца, на всеки, който има нужда от това, което ще предлагаме. А за онези, които не могат да плащат, ще бъде безплатно.

Очите на Лили се напълниха със сълзи, докато го слушаше, прегърна го през врата и го притисна силно до себе си.

— Татко, толкова се гордея с теб — рече задавено тя. — Намислил си нещо прекрасно. Кой ще го управлява?

— Още не знам. Помолих Джеси да ни помогне да намерим подходящи хора. Предложих на нея, но тя каза, че не може да напусне Скуо Вали заради децата си.

Лили кимна. Разбираше я, въпреки това остана разочарована.

— Мога ли да помогна с нещо? — Тя беше дори по-развълнувана от идеята, отколкото той си бе представял. Беше във възторг и почувства страхопочитание към баща си.

— С удоволствие. Ще ни трябват много съвети от теб и други млади хора за всичко, от което имате нужда. Искам да даваш оценка на всичко. Лили, правя го за теб, заради теб. — Това беше неговият начин да приеме случилото се с нея и тя го разбираше.

След като баща ѝ си тръгна, двамата с Теди седнаха в нейната стая и слушаха музика. Не трябваше да се изолират, трябваше да прекарват свободното си време с останалите, но понякога им беше приятно да останат сами и да си бърбят, без да има други около тях. Той се оказа прав за приятелите ѝ — така и не дойдоха да я видят. Все си намираха извинения и вместо да ѝ звънят, ѝ пускаха есемеси. „Извинявай, не мога да дойда днес... до утре“, но така и не идваха на другия ден. „Извинявай. Закъснявам. До следващия път.“ „Мама не ме пуска да изляза... колата ми се развали... имам изпити... имам тренировка... татко не ми дава колата.“ Измисляха хиляди извинения, за да не идват в рехабилитационния център. Може и на тях да им беше трудно, но за нея беше много по-зле. Стана точно както Теди я беше предупредил. Беше видял какво се случва с другите през изминалите две години. Много малко приятели на болни бяха идвали. А Вероника, най-добрата ѝ приятелка, беше най-ужасната. Лили имаше чувството, че тя се опитва да заеме нейното място и в отбора, и сред приятелите ѝ. Освен това усети, че крие нещо единствения път, когато дойде. Сега Лили вече дори не я възприемаше като приятелка, просто като позната. Теди обаче се превръщаше в най-добрия ѝ приятел. Знаеше какво преживява и това беше общото помежду им. Часове наред си говореха като брат и сестра, споделяха мечтите си, страховете, обсъждаха целите.

Баща ѝ я беше помолил да не казва на никого какво правят, поне докато не напреднат малко с проекта, след което щеше да поговори с администратора на „Крейг“ и да му обясни. В момента всичко беше на много ранен етап. Тя обаче сподели всичките си тайни с Теди, довери му се — знаеше, че той няма да се разприказва.

— Направо няма да повярваш — прошепна му, докато бяха в стаята ѝ. Това беше най-вълнуващата тайна, която бе научавала, и

очите ѝ блестяха, когато го погледна.

— Казвай. — Той помисли, че ще му каже, че баща ѝ си има нова приятелка, че Вероника е бременна и трябва да излезе от отбора по ски или някоя друга подобна пикантерия. До двамата достигаха дребни клюки за света навън, за хората, които водеха пълноценен живот. Понякога Лили имаше чувството, че е затворена в черупка, въпреки че научаваше важни неща. Ходенето на училище ѝ липсваше, светът навън също, с ежедневните си събития и гимназиални драми. Добре поне, че престоят ѝ тук щеше да има край. Тъй като бащата на Теди отказваше да го прибере у дома, той щеше да остане неустановен период от време в рехабилитационния център, откъснат от света.

— Татко започва да прави център за деца с гръбначни наранявания — обясни тя ококорено. Той я зяпна слисано и за момент се почувства объркан.

— Така ли? Защо?

— За да помага. Вече е купил подходящо място. Ще бъде за малки деца и за такива на нашата възраст, може би малко по-големи. Трябва да намери човек, който да го управлява, каза, че било много красиво. Ще го кръсти „Лилиите“. — Теди веднага усети колко се гордее тя с баща си. Понякога ѝ завиждаше за отношенията им. Той никога не бе имал подобни със своите родители, те бяха студени хора, дистанцирани още преди инцидента. Сега му звъняха по веднъж в седмицата, казваха му какво правят и обещаваха да го посетят някой ден, но така и не идваха. Все изникваше нещо. Сякаш се страхуваха да го видят, камо ли да го приберат у дома. Той се питаше дали се чувстват виновни, или просто им е все едно. А ето че бащата на Лили не само че я подкрепяше и беше до нея, ами искаше да помогне на други деца. Теди не можеше да си представи подобен жест. — Казва, че мога да реша какви дейности да се предлагат. Иска да говори и с теб. — Теди грейна, щом чу това.

— Трябват ни повече часове по изкуство — започна веднага той. — Изкуство само за деца, и то нещо по-сложно. Аз например искам да рисувам с масло. Те ме карат да използвам акрилни бои, защото миризмата на маслените пречела, но с маслото постигам по-добър рисунък. — Теди работеше с акрилните бои така, че да приличат на маслени, и Лили бе виждала какво може да постигне с малките стикове, прикрепени към ръкавиците. Беше невероятен. Притежаваше

рядък талант, който разчупваше ограниченията на недъга му, и въпреки трудностите той използваше ръцете си забележително добре. — Трябва да си имаме и банда. Ама истинска банда, която да прави музиката, която слушаме.

— Казах на татко, че ни трябва повече спорт. В имота, който е купил, имало страхотен фитнес център. Разказах му за параолимпиадата, но тя е на всеки четири години, като самата олимпиада. Можем да организираме ежегодни игри, с медали и награди.

Разговаряха дълго.

— Ще ми бъде много приятно да уча малки деца да рисуват — заяви замислено Теди. — Искам да бъда учител по изкуство, когато завърша, на деца със специални нужди. — Той планираше да постъпи в колеж, да завърши изящни изкуства, но засега родителите му отказваха да обсъждат този въпрос с него и заради гръбначното му нараняване и проблемите с дишането не искаха да пътува. Те си мислеха, че частното обучение в „Крейг“ е предостатъчно. Теди не беше съгласен с тях и имаше намерение да кандидатства в колеж през есента, независимо дали те са съгласни или не.

Обичайното им време залягане беше минало, когато той си тръгна. Лили позвъни на баща си и му каза колко е развълнувана, без да споменава Теди, и той остана много доволен. Тя сподели с него нови идеи за спорт, музика и изкуство.

— Ще поговорим още утре — обеща той. — Нямам търпение да ти покажа мястото. Наспи се, миличка. Ще се видим утре. — Нямаше търпение Стив да приключи с реконструкцията на къщата, за да може тя да се прибере и да бъде щастлива. А сега му предстоеше много работа.

Бил позвъни на Джеси на следващия ден, за да ѝ съобщи за продажбата и че имотът е негов. Тя остана силно впечатлена от скоростта, с който той действаше и сериозното му отношение към проекта.

— Сега ми трябва директор по медицинските въпроси, за да знам какво правя. След като вие не искате, имам нужда да ми помогнете да намеря подходящи хора. На всички нива. С удоволствие ще ви платя такса за консултациите. В момента съм като слепец.

— И аз щях да се чувствам така на ваше място — увери го тя. — Никога не съм управлявала рехабилитационен център. — Тя се усмихна при тази мисъл. — Не е нужно да ми плащате. Ще помисля за хора, които са подходящи за вас. Говорих с колегата си, но и той не иска да напуска района на Тахо. Познавам една жена, която ще ви свърши страхотна работа като психолог. Трябва ви психолог, за да се справя с психологическите проблеми. Работих в „Станфорд“ с нея. В момента е в „Мас Дженерал“, сътрудник е на медицинската школа на „Харвард“ и е изключителен специалист. Занимава се с деца с травми на гръбнака и се опитва да им помогне да се приспособят. Казва се Каръл Андерс. Дватамата с Лили не сте ли я срещали, докато бяхте там на консултация?

— Не. Видяхме се единствено с Хамърфийлд.

— Да, ясно. Каръл беше болна през по-голямата част от миналата година. Имаше сериозни проблеми, но чух, че вече била добре. От доста време не съм говорила с нея. Трябва да ѝ позвъните. Много е трудно да откъснете хората оттам заради престижа, но онова, с което се заемате, е точно по специалността ѝ, така че не се знае. Освен това може да прояви желание да дава консултации. Тя е невероятна жена, ще ви хареса. — Продиктува на Бил номера ѝ. — Ще помисля и за други. Тя не е потенциален директор по медицинските въпроси, но ще се превърне в изключително важен член на екипа ви, ако се съгласи да дойде.

— А вие ще давате ли консултации? — попита тихо Бил. — Защо не дойдете и не видите какво правим, когато понапреднем малко, стига да имате време. — Съветите ѝ щяха да са безценни.

— Разбира се. С удоволствие. Много ми се иска да видя отново Лили. Тя как е?

— Страшно е развълнувана от идеята.

— Аз също — отвърна честно Джеси. — Ще направя каквото мога отгук. Ще ви звънна, ако се сетя за някого. Междувременно се обадете на Каръл.

Бил обеща. Джеси също си отбеляза да позвъни на Каръл, щом ѝ остане време.

Бил набра номера на Каръл дващест минути по-късно и тя силно се изненада. Той обясни кой е и какво прави, как е стигнал до тази идея заради Лили и обясни, че Джесика Матюс от Скуо Вали му е казала за

нея. Името на Джеси се оказа ключът — след това жената стана по-дружелюбна и го изслуша внимателно. Каза, че идеята е фантастична, че има нужда от подобен център, но няма намерение да напуска „Мас Дженерал“ и иска да остане в Бостън, но не обясни защо.

— Тогава бихте ли ни консултирали, доктор Андерс? — попита Бил и разбра, че ще бъде много по-трудно да привлече способни хора в Денвър, отколкото си бе представял. — Какво ще кажете да дойдете и да ни дадете някои идеи. Имаме нужда от помощ.

— С удоволствие — отвърна тя и се съгласи да намери време да дойде в Денвър в рамките на следващите два месеца, когато той прецени, че е готов.

— Можете ли да дойдете преди това? Например през следващите две седмици — подхвърли Бил, а тя се поколеба, след това се съгласи и двамата се разбраха за дата. Щеше да прекара в Денвър един уикенд, да се срещне с него и с Джо и да обмислят как да продължат. Бил предложи да плати самолетния ѝ билет, да я настани в един от най-хубавите хотели в Денвър и да ѝ плати за консултацията сума, която беше повече от разумна. Тя остана силно впечатлена от начина, по който той действа. Бил призна, че не знае какво да прави, но подхождаше отговорно и много интелигентно.

Каръл се обади на Джесика в Скуо Вали веднага след като приключи разговора с Бил, и Джеси се усмихна, когато чу гласа ѝ. Много ѝ се зарадва. Двете не се бяха чували отдавна. Веднага се сети защо ѝ звъни. Изглежда бе говорила с Бил. Този човек не си губеше времето.

— Казвай в какво ме забърка. Кой е този тип?

— Баща е на пациентка със спинална травма, която лекувах веднага след Коледа. — Помръкна, когато си спомни какво се беше случило в нощта на операцията на Лили. Тим бе загинал в катастрофа. — Тя е с фрактура на десети торакален прешлен и баща ѝ почти ме обвини, че съм някаква знахарка. — Разсмя се при спомена.

— И ти си му дала номера ми? — обиди се Каръл.

— Той беше просто много уплашен родител. Обожава дъщеря си, вдовец е и доколкото разбирам, тя е всичко за него. Живеят в Денвър и в момента момичето е в „Крейг“. Това го е вдъхновило да направи подобие на центъра в по-малък мащаб, за деца. Идеята не е лоша — призна Джеси пред приятелката си, — а и той е умен човек. Според

мен парите не са проблем, значи ще изпила нещата, стига да намери подходящите хора. Току-що е купил страхотно място и ми се струва доста интересно. Ще му трябват добри съвети, добър персонал и кой знае? Може пък да излезе нещо голямо. Аз му казах да ти се обади. Между другото, дъщеря му беше в олимпийския отбор по ски, така че нараняването ѝ нанесе огромна травма. Той обиколи целия свят, след като я изписахме, за да търси други мнения, но всички са му казали същото като мен. Не можеш да виниш човека. Ако имах пари, сигурно щях да направя същото. Той поне иска да похарчи своите за добра цел. Ти какво му каза? Интересува ли те работата?

— Не — отвърна честно Каръл. — Тук ми харесва. Освен това колегите бяха страхотни с мен миналата година — не мога да ги нарежа точно сега. Та в тази връзка извинявай, че не дойдох на погребението на Тим, Джес. Все още се лекувах и бях като пребито куче след химиотерапията.

— Сетих се. Сега как си?

— Няма и следа от рака — отвърна с облекчение Каръл. — Ами ти как си?

— Не знам. Преживяваме някак. Децата са малко буйни. Трудно е без Тим.

Каръл предполагаше, че е така, и ѝ стана мъчно за нея, но Джеси поне имаше децата. Тя вече нямаше да може да има деца, а не искаше да осинови, след като е сама и разведена, така че мечтата ѝ за деца бе приключила. За нея това беше огромна загуба.

— Много ми се иска да дойдеш да ни видиш — рече замислено Джеси. Двете бяха близки приятелки, докато работеха заедно в „Станфорд“.

— След две седмици заминавам за Денвър, за да се срещна с твоя човек. Той гадняр ли е? Стори ми се доста груб, а и като ми каза как се е отнесъл към теб... — Каръл ѝ се стори притеснена и Джеси се разсмя.

— Не е казал нищо лошо. Просто го намекна. Не е чак толкова невъзпитан. Оперирах дъщеря му в нощта, когато Тим почина — рече тя и гласът ѝ потрепери.

— Много съжалявам, Джес.

— И аз — отвърна тя тихо. — Ти как си след развода?

— Добре. Сега единственото ми желание е да гледам напред. Миналата година беше най-кошмарната в живота ми. Рак, развод, операции. Може би консултациите за нов проект ще ми се отразят добре. Не съм казала на приятеля ти, че съм била болна. Той знае ли?

— Споменах, че си имала проблеми със здравето, но не казах, че става въпрос за рак. Ти ще решиш дали да му кажеш.

— Не е негова работа. Сега вече съм добре. Просто ще го консултирам, няма да приема работата, така че не му дължа обяснение.

— Точно така — съгласи се Джеси. — Да ми кажеш какво мислиш, след като се върнеш оттам.

— Благодаря ти за препоръката — отвърна топло Каръл. — Имам нужда от пари. Дилън отнесе повечето мебели, което беше много мило от негова страна. Парите от консултацията ще отидат за ново канапе.

Джеси се разсмя.

— Да се пазиш — рече тя тихо.

— И ти — отвърна Каръл и затвори с надеждата да не е допуснала грешка, като се е съгласила да замине за Денвър. Бил Томас ѝ се стори необикновен човек. Надяваше се, че може да се разчита на него. Ако не друго, поне щеше да си купи ново канапе.

Бил позвъни и на доктор Хамърфийлд в „Мас Дженерал“ и го помоли да му препоръча консултанти или хора, които си търсят работа. Лекарят остана впечатлен от начинанието му и обеща да помисли, но не познаваше подходящ човек. Бил не спомена пред него, че Каръл Андерс ще ходи в Денвър, защото не беше сигурен дали тя иска той да знае.

Двамата с Лили говореха за проекта всяка вечер. Тя му даваше нови идеи всеки път, Теди също, когато обсъждаше въпроса с него. Бяха много въодушевени.

Като мислеше за „Лилиите“, Лили запълваше празнота, не ѝ беше толкова мъчно, че нито един от приятелите ѝ не идва да я види. Освен Вероника някои от съучениците ѝ се отбиха веднъж и останаха шокирани, когато я видяха в инвалидната количка. Втори път не я посетиха. Не знаеха нито какво да кажат, нито как да се държат, затова им беше по-лесно да не се мяркат втори път. Тя споделяше с Теди, но не спомена нищо пред баща си. Беше твърде засрамена да признае, че вече няма приятели. Чувстваше се като пълна загубенячка, сякаш бе престанала да съществува за тях. В известен смисъл беше точно така.

Случилото се с нея бе прекалено шокиращо за тях и те не можеха да го приемат. Теди винаги проявяваше съчувствие, сега беше единственият ѝ приятел, в най-трудното време от живота ѝ.

Фил обърна нещата. Много повече, отколкото плановете на баща ѝ за „Лилиите“.

Когато тя отиде отново на физиотерапия, той заговори за параолимпийските игри. Вече ѝ беше обяснил, че в зимните са включени пет спорта с няколко подкатегории. Очевидният за нея беше алпийско ски спускане със седалка, прикачена към моноски. Този път Фил я попита дали иска да пробва. Очите ѝ заблестяха, щом той ѝ предложи, и обясни, че може да отиде в Зимния парк над Денвър и да провери сама. Мисълта да кара отново ски бе невероятно вълнуваща.

— Ако ти хареса, ако ще се заемеш сериозно, Лили, можеш да започнеш тренировки веднага. Зимните параолимпийски игри са след по-малко от година. — Тя едва намери сили да каже:

— Кога можем да отидем?

— Какво ще кажеш за утре? — отвърна Фил с бавна усмивка. Вече бе резервирал време за нея с двама инструктори, които щяха да ѝ помогнат да се качи и да слезе от лифта и щяха да карат до нея, за да не се нарани.

— Довечера ще кажа на татко да ми донесе дрехи за ски.

След това се заеха с обичайната терапия, а Лили позвъни на баща си в мига, в който часът ѝ приключи.

— Не говориш сериозно, нали? — ужаси се Бил.

— Напротив — повиши глас тя, нещо необичайно за нея. Нямахте търпение да се качи отново на ски и не искаше той да я спира. — Утре ще пробвам да карам ски със стол. Става въпрос за малка седалка на ските. Искам да тренирам за параолимпийските игри, татко — заяви Лили. Притежаваше същата желязна воля като неговата. Бяха равностойни в това отношение, въпреки че рядко имаха несъгласия, но тя не се страхуваше да отстоява мнението си.

— Не искам да се нараниш — настоя той. — Преживя достатъчно. Заеми се с нещо друго.

— Много хора тук ходят на ски, татко. А аз карам по-добре от тях, поне преди беше така. Няма да се нараня.

— Ами ако се нараниш? Ами ако следващия път не можеш да използваш ръцете си, както е станало с Теди. Ами ако си удариш

главата? Не става, Лили!

— Става! Донеси ми дрехите за ски, татко, или ще се спускам по дънки. — Бил знаеше, че тя ще го направи. През следващите десет минути не спряха да се карат. Най-сетне той отстъпи, след като тя го увери, че ще я пазят двама инструктори. — Искам да се състезавам в параолимпийските игри. Години наред съм тренирала.

За пръв път осъзнаваше, че ще може да участва в състезание по ски спускане, макар и различно от преди. Животът ѝ може би нямаше да се промени толкова, колкото се страхуваше. Щеше да се пребори. Най-сетне той се съгласи да ѝ донесе дрехите.

— Донеси ми обикновено яке, татко. И чифт черни панталони. — Не искаше да облича униформата за спускания, нито пък да слага якето на олимпийския отбор. — Имам ли обикновена каска в гардероба? — Не си спомняше дали има.

— Ще намеря. Това е лудост, Лили. Ако нещо ти се случи, кълна се, че ще убия физиотерапевта, когото наричаш сержант от пехотата. Това е последното, с което искам да се занимаваш. — Бил бе готов да заплаче.

— Това е единственото, с което искам да се занимавам, татко.

Той разбра, че тя говори сериозно. Не скри колко е нещастен, когато ѝ донесе дрехите в сак на олимпийския отбор. Те бяха без емблеми. Беше открил обикновена стара синя каска в дъното на гардероба. Лили я пробва. Все още ѝ ставаше. Не ѝ каза, че се е канел да раздаде дрехите, когато изпразниха гардероба, за да монтират асансьора. Не бе и помислял, че може да ги използва отново. Поговориха няколко минути, когато той ѝ донесе, след това си тръгна. Тази вечер го чакаше работа. Джеси му беше изпратила няколко професионални биографии, които да прегледа, и Бил искаше да ги проучи. Бяха на неврохирурзи в „Станфорд“ и „Мас Дженерал“, едно на специалист от Лос Анджелис в университета, който според нея беше подходящ за директор, а другите за персонал.

Лили се бе отправила към стаята си, поставила сака с дрехи в скута си, когато Теди я настигна и я попита какво носи.

— Дрехите ми за ски — отвърна победоносно тя. — Утре ще ходя в Зимния парк. Фил го е уредил.

Теди не я беше виждал толкова въодушевена и се ухили.

— Да не би да се пробваш на параолимпиадата?

— Искам да видя дали ще ми хареса спускането със седалка и после ще реша. Ако се справя, ще се състезавам в олимпиадата.

Теди веднага разпозна решителността в очите и вирнатата ѝ брадичка.

— И аз — призна той и тя се обърна към него с усмивка.

— Коя дисциплина?

— Имат рѳгби в зимната, въпреки че спортът е летен. Фил каза, че ще се справя. Мога да използвам електрическият стол.

Не беше възможно във всички спортове. Не се допускаха в баскетбола, докато в рѳгбито нямаше проблем.

— Доста по-груба работа от онова, което Фил ми показва на филма — отбеляза загрижено Лили и Теди се разсмя. Все пак беше момче на седемнайсет.

— Да, но изглежда готино, нали? — Дватамата прихнаха тихичко като съконспиратори, след това си отидоха в стаите.

На следващия ден Лили потегли в един от ванозете, облечена в дрехите за ски, готова за Зимния парк. Когато пристигнаха, дватамата инструктори, които Фил беше ангажирал, я чакаха. Настаниха я в малък стол на моноски и стегнаха коланите. Качиха я на седалковия лифт и един от тях пътува с нея. Когато седалката потегли, тя усети странно познато чувство и си припомни последната сутрин, когато се бе качила на лифта в Скуо Вали минути преди да падне. Мълча, докато пътуваха, опитваше се да не мисли по този въпрос и да се съсредоточи над спускането. Свалиха я от лифта с лекота. Беше решила да пробва с моноски, за да има по-добър контрол. Щом се настани, всичко ѝ се стори познато. Нагласи очилата, стисна щеките с малките ски в края, които трябваше да ѝ помагат да пази равновесие. Попързала се за кратко, за да свикне с новото усещане, докато един от инструкторите ѝ обясняваше какво да прави, а след това се спусна, отначало бавно, за да свикне с моноските и малката седалка. Остана изненадана, че е толкова лесно и пази безпроблемно равновесие. Почти нямаше нужда от щеките. След годините на тренировки и придобитите инстинкти, тя изместваше умело тежестта си, за да пази равновесие, и започна да набира скорост. Виждаше инструкторите от двете си страни, но се оказва, че спускането на моноски ѝ идва отвътре. Усещането беше както преди, докато се носеше с пълна скорост по склона, вятърът брулеше лицето ѝ, а снегът се плъзгаше под ските. Попадна на буца и я

преодоля с лекота. Носеше се безстрашно и имаше чувството, че вместо крака са ѝ пораснали криле. Стигнаха долу прекалено бързо. Лили се смееше и бърбеше, по лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Мога да се справя! — извика към тях. — Все още мога да карам ски! Искам пак!

Този ден се спуснаха три пъти и тя увеличаваше скоростта всеки път, докато се учеше как тежестта ѝ се мести на стола. Идваше ѝ отвътре и инструкторите веднага го забелязаха. Годиците на упорити тренировки ѝ служеха добре. Лили бе съвършен избор за параолимпийските игри, но най-важното беше, че се чувстваше така, сякаш се бе върнала в страната на живите. Никак не ѝ се тръгваше след третото спускане, но инструкторите имаха и други часове. Свали ската и се прехвърли в инвалидната количка. В този момент се почувства като птица, която си сваля крилето, но вече знае, че може да лети. Шофьорът ѝ помогна да се настани във вана и усмивката трептеше по лицето ѝ през целия път до „Крейг“. Не помнеше някога в живота си да е била по-щастлива. Фил Луис ѝ беше върнал живота. Тя можеше да кара ски! Никой не можеше да ѝ отнеме това удоволствие.

Каръл пристигна в Денвър късно в петък вечерта и отиде направо в хотел „Риц — Карлтън“, където Бил ѝ беше резервирал стая. След работа се качи на полет от Бостън и нямаше представа какво да очаква от Бил, нито как изглежда мястото на бъдещия рехабилитационен център. Беше се съгласила да се види с него и с Джо в хотела след закуска на следващия ден, а после щяха да отидат да разгледат бившия курорт, който той беше купил.

Бил вече бе ходил няколко пъти със Стив Джансън и двамата имаха много идеи как да осъществят проекта. Бяха единодушни за използването на двете главни сгради, а по-малките даваха най-различни възможности и щяха да са подходящи или за пациенти, или за офиси. Фитнесът беше впечатляващ и Стив предложи да направят закрит басейн с олимпийски размери в самия край на имота. Идеята много допадна на Бил. Стив пък остана доволен от сградите, когато ги огледа подробно, и от доброто строителство. Имаше нужда от малко работа извън приспособленията за инвалиди, асансьорите, рампите и други детайли като онези в дома на Бил и Лили.

Каръл вече чакаше в ресторанта на хотела, когато Бил и Джо пристигнаха. Дългата ѝ права тъмна коса беше лъскава и стилна — нито един от двамата не позна, че е перука. Тя изглеждаше красива и млада и Бил веднага забеляза гъвкавото атлетично тяло в черни панталони и черно поло, високите токчета. Беше метнала късо кожено палто на облегалката на един стол. Каръл също бе заинтригувана, когато той мина през ресторанта, придружен от висок привлекателен мъж, който ѝ се стори малко по-възрастен от него. И двамата бяха в спортни сака и тя веднага се сети кои са. Забелязваше се, че Бил е властен човек, но имаше приятно лице, а очите му излъчваха доброта, докато ѝ представяше Джо.

Мъжете си поръчаха закуска от бекон и яйца. Каръл пи кафе и си избра грейпфрут и пълнозърнеста препечена филийка, докато Бил изреждаше предложенията на Лили и Теди за услугите, които щяха да

се предлагат в „Лилиите“ за по-малките и по-големите деца. Списъкът на Теди наблягаше на изкуството и музиката, а този на Лили на спортните дейности. Тя беше предложила създаването на спортни отбори, въвеждането на състезателни игри и спортни събития като параолимпийските игри, които да се провеждат всяка година. Бил също имаше списък с дейности, подобни на тези в „Крейг“, някои от които бяха напълно подходящи за по-малките.

— Трябва да имате и терапевтична програма с участието на техни връстници — предложи Каръл. — Може би система на базата на приятелство, в която малките да се събират с по-големи, така че всяко дете да си има „по-голям брат или сестра“, а пък тийнейджърите да си имат приятел от тези над двайсет. Това е невероятна терапевтична програма. Има нужда от съвети за колегите, специално за деца, които ще кандидатстват, докато са на рехабилитация. Може би трябва и система за намиране на места за стаж извън центъра, така че да свикнат да работят веднага след излизането оттук и преходът да е полесен. — Подаде на Бил и Джо списъци с дейности, свързани със системата за подкрепа, и всичко им се стори чудесно. Те споделиха и своите предложения, докато закусуваха, а Каръл предложи на Бил десетки идеи.

— Има ли подобни дейности в „Мас Дженерал“? — попита любопитно Бил.

— Не сме с такава насоченост — отвърна тя. — Аз провеждам индивидуални консултации с пациентите си, въпреки че ги следя дълго след изписването, дори след рехабилитацията. Искам да знам как се справят и им помагам да разрешават проблемите, които са възникнали по-късно. Имам няколко групи, нещо, което можете да направите с по-големите във вашия център. На тийнейджърите им е много трудно да се приспособят към света дори и без нараняване на гръбначния стълб. А извън травмата те имат куп проблеми в училище, със срещите, с родителите, с братята и сестрите, с приятелите. Наркотиците и алкохолът си остават проблем, както и за всички останали на същата възраст. Миналата година преживях нещо, при което съветите на връстници много помогнаха при терапията. Имах рак на гърдата — уточни простиичко тя — и понякога съветничката ми помагаше с практически съвети дори повече, отколкото лекаря. — Каза го спокойно, макар да нямаше намерение да разкрива такива

подробности. Обаче се чувстваше спокойна с тях и те останаха впечатлени от казаното. Тя им изглеждаше компетентна жена, която си разбира от работата, и им беше дала безценни идеи за проекта и чудесни предложения. — Между другото, вече съм здрава — обърна се тя към Бил, — ако проявявате загриженост. Лечението ми беше успешно — добави тя.

— Радвам се — отвърна тихо и искрено той. Забеляза, че Джо не е казал почти нищо по време на срещата. През повечето време слушаше Каръл и бе силно впечатлен от казаното. Колкото повече я слушаше Бил, толкова повече му се искаше да я убеди да дойде да работи за „Лилиите“ и да ръководи дейностите с психологическа насоченост. Тя се оказа точно толкова добра, колкото каза Джеси, и на Бил много му се искаше да я привлече в центъра. Спомена го в края на закуската.

— Освен че ви отвлякохме, което не е приключило, как да ви убедим да се преместите в Денвър и да дойдете на работа при нас? Искаме да създадем изключителен, супермодерен рехабилитационен център за млади хора с психологическа подкрепа, със занимания по изкуство, развлечения и спортни програми, които направо ще шашнат хората.

— С мен вече го постигнахте — отвърна тя. — Много ми харесва това, което правите, намеренията ви и начинът ви на мислене. Плановите ви ми се струват изключителни, но аз съм сноб по отношение на институциите — призна тя с усмивка. — Трудно ми е да се откажа от работата си в „Мас Дженерал“. Това е университетска болница за кадри на „Харвард“ и стои много добре в автобиографията ми — призна открито тя.

— Както и създаването на рехабилитационен център като нашия, в който ще ръководите психологическия профил. Можете да наемете хора колкото и каквито прецените.

— Не ме изкушавайте — отвърна тя и отпи нова глътка кафе. — Харесва ми всичко, което казахте дотук. С удоволствие ще ви консултирам. Мога да идвам всеки уикенд или през седмицата за важни срещи, стига да ме уведомите предварително, за да мога да наместя пациентите си. Имам право да провеждам консултации.

Бил усети, че засега няма да изкопчи друго обещание от нея, но имаше намерение да я открадне от Бостън. Много обичаше

предизвикателствата. А Каръл Андерс беше изключителна. Никак не се изненада, че работи и с „Харвард“, и със „Станфорд“.

След закуска Бил ги откара до обекта и разведе Каръл из всички сгради, а след това обиколиха навън.

Беше я предупредил да си донесе подходящи обувки, тъй като имаше кални места след последните дъждове, и тя беше с маратонки. Надникна във всяка стая, във всеки шкаф, огледа с него всеки сантиметър от имота. Той ѝ обясни какво възнамерява да промени и да махне, посочи къде ще бъде басейнът с олимпийски размери, за който щеше да има отделна сграда. Разгледаха фитнес центъра и се разбраха коя от малките постройки ще бъде подходяща за офиси. Двете централни със спалните бяха много красиви. Каръл остана силно впечатлена от покупката му и от плановете му да създаде рехабилитационен център. В „Крейг“ бяха страхотни, най-добрите в страната, за деца имаше и други центрове, но „Лилиите“ щеше да е истински бисер сред тях. Много ѝ допадна намерението му да създаде стипендия за някои пациенти в зависимост от нуждите им. Идеите му бяха правилни и тя се влюби в проекта още повече, след като разгледа мястото, където щеше да се помещава. Тук бе красиво, отвсякъде лъхаше спокойствие, на човек му ставаше приятно, а сградите, дори празни, бяха уютни и същевременно елегантни. „Лилиите“ щеше да се превърне в прекрасно и желано място за работа и живеене.

— Между другото, кога имате намерение да го откриете? — попита тя, докато разглеждаха.

— Следващото лято. Ще ми се да отворим врати догодина през август, стига да не насилвам прекалено нещата, но всичко зависи от персонала и директора, когото ще намерим, и колко бързо ще стане. Значи след шестнайсет месеца. Мисля, че можем да се справим.

— И аз така смятам — отвърна тя замислено, — още повече че вече имате готови сгради. Сега просто трябва да построите допълнителните приспособления. Не ви се налага да строите от нула, което щеше доста да ви забави и затрудни. — Тъкмо поради тази причина той бе готов да плати добри пари за собствеността.

— Джесика Матюс ми даде няколко имена. Свързах се с тях, но нито един от списъка не е подходящ за директор по медицинските дейности — обясни откровено той.

— Жалко, че Джеси не иска да се заеме — отвърна Каръл, докато се връщаха към автомобила, след като бяха прекарали два часа в някогашния курорт. Бяха видели абсолютно всичко.

— И аз мисля така. Каза, че децата ѝ не искали да се местят от Скуо Вали, така че нищо не може да се направи — отвърна нещастно Бил.

— Много им е трудно без баща им — продължи предпазливо тя. — За всички беше голям удар. Той беше страхотен човек.

— Загинал е в нощта, когато тя е оперирала дъщеря ми — уточни Бил с много съчувствие към Джеси. Нещастieto бе създадо странна връзка между двамата, тъй като ги бе поразило едновременно. Освен това той се чувстваше виновен, че се е държал толкова грубо и несправедливо с нея заради Лили. Не беше имал представа, че е толкова способна.

— Все ще се намери подходящ човек — отвърна уверено Каръл за директора. — Докато съм в Бостън, ще се ослушвам.

— Благодаря — кимна Бил и предложи да се отбият в „Крейг“, за да видят Лили и Каръл да се запознае с нея. По пътя спряха, за да си вземат нещо за ядене, и пристигнаха в болницата почти в четири. Лили тъкмо се прибираше. Сутринта бяха ходили в един супермаркет, а следобеда в универсален магазин. Беше сложила в скута си два плика от „Нийман Маркъс“, докато я сваляха от вана и настаняваха в инвалидната количка. Тя вдигна поглед, видя баща си с Джо и Каръл и се усмихна радостно. Знаеше, че Каръл е приятелка на Джеси и е дошла, за да говори с баща ѝ за „Лилиите“. Той бе разказал на дъщеря си всичко за нея.

Лили вкара инвалидната количка в сградата и отидоха в залата за посещения, за да си поговорят. Тя продължаваше да държи пликовете в скута си и баща ѝ изви очи.

— Ще ми се да не ви учат на някои неща тук. Как да пазарувате например. Ти се справяш чудесно и без помощ. — Бяха ѝ показали как да обикаля магазините, как да накара продавачките да ѝ обръщат внимание, как да се движи по пътеките и да открие онова, което я интересува, как да привлече вниманието на консултантите, без да им позволява да се държат грубо и да я пренебрегват.

— И аз обичам да ходя на пазар — призна Каръл. Лили веднага разбра, че е така. Жената беше в елегантен черен панталон и момичето

забеляза късото палто от естествен косъм и скъпите обувки на висок ток. Каръл беше стилна и изглеждаше чудесно.

— Как само ми се иска да имаше фризьорски салон тук — подхвърли най-неочаквано Лили. — Косата ви страшно ми харесва, а не съм се подстригвала от Коледа. Обичам маникюр и педикюр, а не съм си правила, откакто се нараних. — Беше забелязала бледорозовия лак на Каръл и свършените нокти.

— Включете го в списъка — обърна се Каръл към Джо, който стоеше до нея и слушаше разговора с неприкрит интерес. И той беше забелязал безупречния ѝ външен вид. — Фризьорски салон. Може би уговорка с местен салон, който да изпраща хора два пъти в седмицата за маникюра на момичетата и педикюр. Или пък ходене до салон в града. — Тези неща щяха да се отразят добре на самочувствието на младите момичета. — Миналата година бях болна — обърна се тя към Лили — и не можех да ходя на маникюр, защото имаше опасност от инфекция. Много ми липсваше. — Тя се усмихна заговорнически.

Лили много я хареса. Каръл беше мила, открита и пряма.

Поговориха за „Крейг“ и за дейностите, в които участваше Лили. Каръл остана силно впечатлена, когато научи, че тя е започнала да ходи на ски и има намерение да участва в параолимпиадата.

— Тренирах за олимпийските игри, когато се нараних — обясни момичето.

— Знам. Параолимпийските също са много впечатляващи, дори повече от другите. Как се запали?

— Физиотерапевтът ми показва дивиди. След това уреди да отида на ски. Ще се включа в ски спускането. Татко е против — погледна тя към Бил. — Страх го, че ще се нараня, а преди никога не се е притеснявал. А и аз не пострадах, докато карах ски.

— Сега вече е различно — отвърна той, без да Крис тревогата си.

— Не е нужно да е различно — отвърна категорично Каръл. — Хората със спинални наранявания могат да правят същото като другите, с някои приспособления.

— Тук преподават и дълбоководно гмуркане — продължи широко усмихнатата Лили, — и какви ли не други дейности. — Много от хората играят голф. Приятелят ми ще участва в отбора по ръгби. Как ми се иска да имаше дамски волейболен отбор, но няма достатъчно хора, които да се включат. — Говореше като всяко друго

седемнайсетгодишно момиче, обясняваше за спортовете, които харесва, за страстта си към ски спусканията. Каза, че се е представила добре по време на спускането със седалка, което било много по-лесно, отколкото очаквала.

— Кога се връщаш на училище? — попита я Каръл.

— През май. — Щом го каза, помръкна.

— Не обичаш ли да ходиш на училище? — попита тихо психоложката.

— Преди обичах. Тук е странно. Приятелите ми не идват да ме виждат. Вече не поддържам връзка с никого. Струва ми се, че нараняването ми ги плаши или пък се притесняват да идват в рехабилитационен център. Вечно са заети. Мислех, че ще идват, докато съм тук, но ги няма никакви. — Случваше се често, Каръл чуваше подобни оплаквания от почти всички пациенти.

— Ще бъде различно, когато започнете да се виждате всеки ден. Тогава няма да могат да те пренебрегват, а после ще свикнат, че си в инвалидна количка.

— Може — отвърна Лили, но беше очевидно, че не ѝ е приятно. Чувстваше се забравена от всички.

Разговаряха дълго, а после Лили ги разведе, за да им покаже центъра. Каръл беше слушала за „Крейг“ години наред, но никога не беше идвала и ѝ се стори много интересно, освен това ѝ беше приятно да разговаря с Лили. Спряха в голямото кафене, за да пийнат по нещо и там се натъкнаха на Теди.

— Къде беше цял ден? — попита жално Лили.

— Рисувах — отвърна доволно той, а след това тя го представи на Каръл и той поздрави всички. — Ти къде беше? — обърна се той към приятелката си.

— На пазар — усмихна се тя широко. — Сутринта бяхме в супермаркета и се оказа голяма скука. След това ходихме в „Нийман“, в „Нордстръм“ и „Мейси“, много беше хубаво.

Теди се разсмя доволно.

— Ти ли си приятелят, който ще се включи в отбора по ръгби? — попита Каръл и той кимна.

— Мислех си за баскетбол, но там не използват електрически колички. Мога да играя хокей обаче. Още не съм решил.

Хокоят и ръгбито бяха груби спортове и тримата посетители останаха впечатлени.

Теди ги придружи до края на обиколката и най-сетне се върнаха във фоайето, а Каръл се обърна към Лили.

— Много ми беше приятно, че се запознахме — рече топло тя. — Според мен „Лилиите“ ще се превърне в страхотно местенце. Искам двамата с Теди да напишете всичко, което искате да има там. Вашите желания ще бъдат закон за нас — рече тя и направи шеговит поклон, а Лили се усмихна и отново се възхити на красиво оформената ѝ прическа.

— Благодаря, че дойдохте да ме видите — отвърна любезно тя, след това целуна баща си и Джо. Тръгнаха си и двамата с Теди се отправиха към нейната стая. — Купих ти сидита — обърна се тя към него.

— Кои банди? — попита доволно той.

— „Грийн Дей“, „Блинк-182“, „Гуд Шарлот“, „Ню Фаунд Глори“ — изброи тя с усмивка.

— Супер! — възкликна той и се наведе, за да я целуне по бузата. Лили се разсмя. Беше прекарала хубав ден, той също. Беше доволен от напредъка на картината. — Между другото, приятелката на баща ти ми хареса — подхвърли той, когато влезе в стаята ѝ.

— И на мен. Работи като психолог в „Мас Джeneral“, специалист е с децата. Татко иска да я наеме за „Лилиите“.

— Изглежда умна.

— И косата, и ноктите ѝ ми харесаха — призна замечтано Лили, а Теди се разсмя, когато тя подреди на леглото сидитата, които му беше купила, за да ги разгледат.

— Много си смотана — пошегува се той. — Жената е психолог в една от най-престижните болници в страната, а ти ми обясняваш, че харесваш косата и маникюра ѝ.

— И тези неща са важни — настоя Лили и погледна бледите си нокти, които не бяха виждали лак от четири месеца. Мързеше я сама да ги прави, а не беше купувала лак от сто години, дори не се беше замисляла. Днес си беше взела два пуловера, яке и сидитата за Теди, нови „Найки“ за терапията. Бяха яркорозови.

— Тя е прекрасна — каза Каръл за Лили, след като си тръгнаха от „Крейг“. Веднага разбра защо Джеси я харесва толкова много. Беше

умна, мила, възпитана и с нея бе истинско удоволствие да се разговаря. Очевидно обожаваше баща си и се чувстваше добре в компанията на възрастни. Бил също я обичаше много и искаше да ѝ помогне във всяко отношение.

— Но се притеснявам за ските — призна Бил — и за състезанието. И без това преживя достатъчно.

— Тя обича този спорт — отвърна тихо Каръл.

— Вие ходите ли на ски? — обърна се към нея Джо. Възхищаваше ѝ се тихо от задната седалка.

— Преди ходех — усмихна му се тя. Той беше тих човек, не толкова натрапчив като Бил, но Каръл откриваше в него задълбоченост и хареса предложенията му за проекта.

— Следващия път, когато дойдете, трябва да си донесете екип. Има възможност за ски съвсем близо до града.

— Няма да имам време, докато съм тук — съжали тя, — което ми напомня... Кажете, господо, има ли тук универсален магазин? Може ли да ме оставите там? Трябва да купя нещо. После ще взема такси до хотела.

Бил отвърна, че са сравнително близо до „Нийман“, и предложи да я закара.

— Искате ли да вечеряме заедно довечера? — попита Бил. — Може някой от местните ресторанти да ви допадне.

— С удоволствие — усмихна му се тя и се запита дали и Джо ще дойде. Не беше сигурна дали иска да вечеря сама с Бил, да не би той да си извади погрешно впечатление. За нея пътуването беше строго професионално, но не искаше да откаже и да прояви грубост.

— Какво ще кажеш за „Тейбъл 6“ — предложи Джо и Бил, изглежда, хареса идеята, а тя реши, че Джо също ще дойде, което беше чудесно. Освен това можеха да измислят още нещо за рехабилитационния център. Искаше да използва всеки миг за работа.

Няколко минути по-късно Бил я остави пред „Нийман“ и ѝ каза, че ще я вземат от хотела в осем.

— Благодаря за днес — рече тя, докато слизаше, и помахаше и на двамата, а след това забърза към магазина. Знаеше точно какво иска и отиде на щанда с козметиката. Избра четири цвята лак за нокти, включително един като нейния, малък комплект за маникюр, спрей за бързо съхнене, балсами за коса и гелове, отпускаща маска за лице.

Помоли да опаковат покупките като за подарък и отиде с такси до „Крейг“, за да ги остави на Лили, а след това се върна в хотела. Остана ѝ време да полегне и да си почине около час, преди да дойде време да се облече за вечеря. Когато си легна, свали перуката. Беше забелязала как Лили я оглежда и се запита дали знае. Щеше да ѝ каже, ако мъжете не бяха там, но предпочете те да не разбират. Погали прасковения мъх по главата си, затвори очи и подремна. Все още се изморяваше бързо, но с времето заякваше, а и натовареният живот ѝ доставяше удоволствие.

В седем облече нова блуза, пола, сложи си обувки с високи токчета, изми си лицето, гримира се отново, среса перуката и си я нагласи. Беше във фоайето, когато Бил и Джо дойдоха да я вземат. Мъжете носеха спортни сака, а Джо си беше сложил вратовръзка. Приличаше на нийоркчанин, докато Бил беше по-небрежен. Тя хареса начина, по който двамата са облечени. Бяха красиви мъже. Съпругът ѝ приличаше на Джо. Поддържаше същия стил на човек от Източното крайбрежие. Отиваше му, на нея ѝ допадаше, но Дилън се оказа лош човек. Сега животът ѝ беше много по-хубав без него.

— Искам да ви благодаря — започна Бил веднага след като Каръл влезе в автомобила. — Лили ми звънна — не знаеше как да се свърже с вас, нито пък в кой хотел сте. Очевидно сте ѝ оставили великолепни неща в „Крейг“. Беше невероятно развълнувана от лака и продуктите за коса и не знам още какво. Много са ѝ харесали. Дадох ѝ имейла ви, за да ви благодари лично. Дано нямате нищо против. — Докато говореше, блекбърито на Каръл изпиука и тя го погледна. Беше възторжен имейл от Лили, в който момичето ѝ благодареше. Каръл се усмихна.

— Много се радвам, че е харесала подаръка. Тя просто ми напомни колко са важни малките неща. Понякога забравям. — И на нея маникюрът ѝ беше липсвал, докато беше болна. Сега вече, благодарение и на тази приятна глезотия, се чувстваше отново човек. Вече беше забравила, но Лили ѝ напомни следобеда, когато сподели, че и маникюрът, и фризьорът ѝ липсват, а има нужда от тях. Това бяха дребни неща, типично женски, които имаха огромно значение.

Ресторантът, който Джо предложи, беше тих и уютен, храната чудесна и те проведеха приятен разговор. Незнайно как стигнаха и до

брака. Каръл и Джо признаха, че са разведени, а Бил, че е останал вдовец, което Каръл знаеше от Джеси.

— Съпругата ми избяга в Непал, за да е с гуруто си — обясни намръщено Джо. — Криза на средната възраст, струва ми се. Може би аз я тласнах да го направи — разсмя се той. Чувстваше се по-добре, откакто се бе преместил в Денвър и работеше заедно с Бил. За известно време животът му се бе струвал черен, но той не каза нищо по този въпрос.

— Съпругът ми духна в мига, в който ми поставиха диагноза рак. Статистиката показва, че това е често явление. Не ми стана никак приятно, че и аз влязох в нея — продължи Каръл. — Вече съм добре. Здрава съм отново, а животът е прекрасен. — Тя, изглежда, се отнасяше като здравомислещ човек към проблема, което впечатли и двамата мъже. Останаха шокирани от историята ѝ.

— Постъпил е гадно — отбеляза с много съчувствие Бил. — Вие го приемате твърде философски. Не съм сигурен дали аз щях да се справя като вас. Всъщност нямаше. Дано да сте го одрали до шушка — намръщи се той, а тя се разсмя.

— Не съм. Може би трябваше. Беше ми толкова зле, че не ми пукаше за парите. Важното е, че вече съм добре. — Тя изглеждаше щастлива, спокойна, беше оптимистка и истински благодарна, че е жива. Позитивната ѝ нагласа се предаваше и на околните. И тримата се насладиха на вечерята.

Когато те приключваха, Лили се лакираше в същия цвят като Каръл, наслаждавайки се на чудесния ѝ подарък. Тази вечер беше щастлива, а Теди се престори, че пици от ужас, когато влезе в стаята ѝ и я видя с маска на лицето.

— Така ли изглеждаш без грим? Мама му стара, Лили, ще уплашиш хората.

— Не ме карай да се смея. Маската ще се напука — изсъска тя през стиснати зъби.

— Каквото кажеш, графиньо Дракула — поклати глава той и се върна в своята стая.

Джеси свърши работа късно, както всяка вечер напоследък. Все не успяваше да си тръгне от офиса достатъчно рано, за да се прибере, да си почине малко, да поговори с децата и да приготви прилична вечеря. Вместо това закъсняваше, магазините бяха затворени, децата се караха за нещо, когато се прибираще, домашните им не бяха написани, в къщата нямаше какво да сготви, фризерът беше пълен единствено с пица и хамбургери. Тим беше загинал точно преди деветдесет и един дни и тя имаше чувството, че животът ѝ е извън контрол.

Когато се прибра, Адам и Джими се караха заради плейстейшъна в хола, Крис не се мяркаше, но колата му беше отвън, което означаваше, че си е вкъщи, а Хедър бърбореше по телефона в стаята си и не обръщаше никакво внимание на малките си братя, които, изглежда, искаха да се избият. Къщата беше в пълен безпорядък. Джеси отиде в кухнята, пъкна две замразени пици във фурната за трети път тази седмица и се почувства като човек, за когото всеки момент някой ще съобщи, че издевателства над деца или не се грижи за тях. Сега вече нямаше кой да ѝ помогне, а децата не пипваха нищо. И те бяха разстроени. Успехът на Хедър беше паднал драстично, откакто баща ѝ почина. При това положение нямаше никакъв смисъл да ходи на училище. Последните ѝ оценки бяха все тройки и една двойка по физическо, задето дори не бе благоволила да се появи в час.

— Стига с тази пица! — избоботи с разкривено от погнуса лице Адам, когато влезе в кухнята.

— Много съжалявам. Имах спешен случай в шест часа, дете със сътресение. Наложих се да го приема. — Говореше му така, сякаш бе колега, а не дете, което има нужда от майка и прилична вечеря. — Кажете на всички да слизат за вечеря — продължи Джеси и го погледна отчаяно. Имаше чувството, че и тя получава двойка и като майка, и като човек, който осигурява семейството, и като готвачка. Изглежда успяваше да се справи единствено с работата. Все още не бе убила пациент.

Крис пристъпи притеснено към масата, Хедър сръчка Адам, когато посегна да си вземе пръв.

— Как мина денят ти, мамо? — попита любезно Джими и тя се усмихна. Той беше единственият слънчев лъч от цялата група. Джеси много добре знаеше, че и той страда за баща си. Само че беше чудесен като Тим и винаги се държеше безупречно с нея.

— Малко нанагорно — призна тя и погледна и останалите. — Ами вие? Добре ли мина днес? — По нищо не личеше да е било добре, но никога не се знаеше. Понякога се случваха и чудеса. — Ходи ли на физическо? — обърна се тя към Хедър и момичето се намръщи. — Надявам се, че това означава да.

— Означава, че имам прекалено много домашни и трябваше да се прибера вкъщи. — Знаеше, че това е непоклатимо извинение или поне щеше да бъде, ако нямаше само тройки. Очевидно не си пишеше и домашните, а на Джеси все не ѝ оставаше време да провери или да ѝ помогне. Докато вдигне и измие, докато изпере и плати сметките, докато разтреби, всички вече бяха заспали.

— Следващата седмица заминаваме на екскурзия до Сакраменто. Ще ходим в музея „Залата на славата“ — обяви Адам. — Да не забравиш и този път да ми дадеш пари?

— Ще се постарая.

Последния път се беше наложило учителката да му даде пари, но това беше три седмици след смъртта на Тим и Джеси — не можеше да мисли, нито пък имаше желание. Просто не успяваше да се справи. След още две седмици предстоеше пролетната ваканция и те щяха да са вкъщи, без да има какво да правят, а това беше още по-лошо. Не биваше да забравя да наеме жена за една седмица, която да ги кара където трябва и да им приготвя обяд. Не можеше да иска от Крис да върши тази работа всеки ден. Не беше честно към него, а и те можеха да се избият заради плейстейшъна.

Всички се нахраниха бързо, както ставаше обикновено напоследък, а след това се качиха в стаите си. Джими я целуна, преди да хукне нагоре. Останалите си изплакнаха чиниите, пяха на глас в съдомиялната и излязоха. Крис остана да поговори с майка си.

— Какво става? — попита Джеси. Веднага разбра, че той иска да ѝ каже нещо. Надяваше се някое момиче да не е забременяло от него.

Напоследък измисляше само ужасни сценарии. След смъртта на Тим всичко можеше да се случи.

— Днес получих писмата — заяви многозначително той.

— Писма ли? Какви писма? — недоумяваше тя.

— За колегите, мамо! — отвърна раздражено синът й. Напоследък тя беше като зомби, а и така се чувстваше, когато се прибираше. Не смогваше и да ходи на работа, и да обърне внимание на четиримата без помощта на Тим. Лошото бе, че се налагаше да го прави, може би рано или късно щеше да свикне. Все още плачеше до изнемога всяка вечер и спеше облечена в неговата пижама. — За колегите! — натякна той и тя най-сетне си спомни.

— Извинявай. Забравих. И? — Седна на масата в кухнята и го погледна с усмивка. — Казвай!

— Приели са ме в „Принстън“, в „Харвард“ и в „Йейл“ — ухили се той.

— Много смешно. — Беше отказал да кандидатства в източните колежи, а и оценките му не бяха достатъчно високи за Бръшляновата лига. Беше кандидатствал единствено в колежи на запад.

— В Аризона — отвърна той. Знаеше, че тя не одобрява, защото колежът бил купонджийски, а Тим бе съгласен с нея. Въпреки това Крис беше кандидатствал. Не се изненада, че са го приели.

— Не съм приет нито в „Бъркли“, нито в университета на Калифорния, Санта Барбара. — Тя остана силно разочарована. Знаеше, че е кандидатствал само в пет, макар тя да настояваше да кандидатства в повече, но Тим, какъвто беше добричък, отстъпи. — Приет съм и в „Боулдър“ и университета на Денвър. — Каза го доволно, защото искаше да кара ски, а и той предпочиташе Денвър пред „Боулдър“, също и тя.

— Струваш ми се щастлив. Какво мислиш? — Беше твърде уморена, за да се вълнува и да се престори на радостна за два колежа, които не харесваше. Предпочиташе „Бъркли“, но резултатите му не бяха достатъчно високи. Той не беше кой знае колко добър ученик. През последната година си повиши успеха, но беше прекалено късно. Предпоследната му година беше много слаба. — Какво мислиш за тези двата? Знам, че ги хареса, когато ги разглеждахме. — Остана изненадана, че Крис се колебае между двата. Беше по-склонен да се

запише в „Боулдър“, но нито тя, нито Тим харесваха колежа и тогава той се насочи към Денвър. Сега обаче не беше сигурен.

— Много харесвам „Боулдър“, но знам, че татко предпочиташе Денвър, затова клоня към Денвър — отвърна той и този отговор я слиса. Това беше неговият начин да достави удоволствие на баща си посмъртно и Джеси усети как сърцето ѝ се свива. Същевременно ѝ се искаше да го подкрепи в избора му на колеж. Напоследък всички имаха нужда от подкрепа и надежда.

— И на мен ми харесва, но важното е ти да искаш да отидеш там — рече тя и го докосна нежно по ръката, а след това и по бузата. Спогледаха се и тя му се усмихна, като се постара да преглътне сълзите. — Искам да си щастлив, миличък. И татко ти би искал същото. — Той кимна и майка му видя сълзи и в неговите очи. Тогава Крис я прегърна и тя едва потисна риданието си.

— Ще се запиша в Денвър. Харесва ми — прошепна той.

— Сигурен ли си?

— Напълно. Освен това двама съученици ще бъдат там. Ще сме съквартиранти.

— Странно. Там ще давам консултации, така че ще ти идвам на гости всеки път, когато заминавам.

— Какви са тези консултации? — изненада се той. Тя не бе правила подобно нещо никога досега. В момента обаче имаше нужда от допълнителни приходи, стига да ѝ плащаха. Ако ходеше редовно, щеше да поиска от Бил Томас малка такса, но не и ако се наложеше да отиде веднъж или два пъти.

— Един човек прави рехабилитационна болница за деца с гръбначни увреждания. Просто ще давам съвети. — Той кимна, не прояви кой знае какъв интерес, но изглежда бе доволен от решението си и каза, че щял да влезе или в ски отбора, или в отбора по плуване. Беше забележителен атлет, много добър и в двата спорта. Майка му не можеше да повярва, че той заминава в колеж. Случваше се прекалено скоро. Умираще от страх, че Крис заминава, а дотогава оставаха по-малко от пет месеца. — Сигурен ли си за Денвър?

— Напълно. — Наистина беше доволен от решението си. Прегърна я отново и се качи на горния етаж. Тя отиде да целуне Джими за лека нощ, но детето вече спеше дълбоко. Всяка вечер

ставаше така. Надникна в стаята на Адам, каза му да си измие зъбите и да си ляга. Когато влезе при Хедър, тя отново говореше по телефона.

— Написа ли си домашните? — попита тихо Джеси, Хедър кимна и ѝ посочи вратата, за да излезе. Всичките ѝ разговори бяха строго секретни и тя не искаше майка ѝ да се навърта и да подслушва.

Джеси влезе в стаята си, свали си дрехите, пъкна се под душа и остави водата да тече, докато плаче. След това си облече пижамата и си легна, замислена, че Крис заминава за университета в Денвър. Надяваше се решението му да е правилно. Сега вече дори Денвър ѝ се струваше прекалено далече. Как само ѝ се искаше да върне часовника назад. Всички щяха да са мънички дечица, а Тим да е още жив. Вместо това Крис заминаваше, а Тим беше мъртъв. Тя се завъртя и загаси лампата. Беше минал поредният ден.

Бил звънеше на Джеси редовно, за да ѝ разказва как напредва и да обсъждат предложенията, които беше направила за персонал. Най-сетне тя се предаде и се съгласи да замине за Денвър през май. Уреди децата да останат при приятели за уикенда, освободи си петъка и се качи на самолета за Денвър в петък сутринта. Притесняваше се да остави децата, но много искаше да види докъде е стигнал той и как върви работата. По това време Каръл вече беше много ангажирана с проекта и също се опитваше да му помогне да намери подходящ персонал. Джеси пък нямаше търпение да види Лили. Престоят ѝ в „Крейг“ беше към края си и според Бил тя се справяше добре и щеше да се върне на училище в последните седмици от предпоследната си година, а през есента щеше да продължи, тъй като учението ѝ вървеше. Тренираше усилено за параолимпийските игри и кара ски до края на сезона. Беше забележително момиче. На Джеси ѝ се искаше и нейните деца да са толкова упорити.

Както се бяха разбрали, тя взе такси от летището и отиде в дома му. Там цареше истински хаос, тъй като преустройството все още не беше приключило. Той ѝ беше казал, че приспособява къщата за нуждите на Лили, и я очакваше да се прибере скоро, така че работата беше към края си.

Когато Джеси звънна на вратата, Стив, архитектът, тъкмо бе донесъл макет на „Лилиите“ и Бил го разглеждаше с нескрито удоволствие. Всяка дребна подробност, която бяха обсъждали, се виждаше. Центърът изглеждаше точно както той беше мечтал. Отвори на Джеси широко усмихнат.

— А, здравей — рече Бил и отвори вратата по-широко. — Добре дошла в Денвър! — Къщата изглеждаше така, сякаш беше паднала бомба, и двамата трябваше да прескачат купища строителни материали, за да стигнат до кухнята. Тя остави багажа в антрето. Щом влязоха в кухнята, той я представи на Стив.

— Доктор Матюс, това е Стив Джансън. Доктор Матюс идва от Скуо Вали, за да ни консултира за „Лилиите“. — Посочи макета и Джеси го погледна с възхищение.

— Невероятно — усмихна се тя на двамата мъже. — Та това е цяло селище.

— Ще бъде, когато приключим. Всичко вече е там, просто все още не сме направили необходимите приспособления — обясни Бил. Остава ни единствено да построим басейна. Ще го започнем през юни. До октомври би трябвало да е готов, преди зимата. Ще оправим и останалото през лятото. Искаш ли нещо за хапване? Кафе? Как беше полетът? — Той се радваше да я види. Джеси забеляза, че всичко тук е на ниво, достъпно за Лили. Кухнята бе почти завършена, но все още не бяха монтирали асансьора. Бил каза, че прави нова баня за нея и е преработил гардеробите.

— Тя много ще се зарадва — отбеляза Джеси и седна на масата. Беше в дънки, късо палто и маратонки.

— Как са депата? — попита той, докато ѝ наливаше кафе.

— Мотаят се. Сина ми го приеха в университета в Денвър, така че сега имам извинение да отскачам до тук. Мога да се виждам с теб, когато му идвам на гости.

— Можеш да се преместиш тук — пошегува се той. — Помисли само колко удобно ще ти бъде.

— Да, а останалите ще ме убият. Как е Каръл? Тя идва ли отново?

— Ще дойде следващата седмица. Нямам търпение да ѝ покажа макета. Стив току-що го донесе. — Архитектът трябваше да си тръгва, но преди това провери асансьора. Обеща да бъде завършен до края на седмицата и Бил отвърна, че се надява да няма проблеми. На Лили щеше да ѝ е трудно в цялата тази неразбория. Но работата беше почти завършена. — Не мога да повярвам, че дойде — обърна се той радостно към Джеси.

— Нито пък аз. Все ме беше страх, че някое от децата ще направи някоя издънка или ще се разболее и ще трябва да отложим.

— Радвам се, че всичко мина добре. — Не я беше виждал от февруари, но през последния месец разговаряха през няколко дена, задаваха си въпроси, споделяха идеи, обсъждаха лекари, за които той беше чул от други хора и искаше да я попита за мнението ѝ. Тя

приемаше търпеливо обажданията му също като Каръл, която се оказва безценен източник на информация и помощ. От Джо знаеше, че той ѝ звъни редовно за съвети по административни въпроси. Бил искаше да започне да плаща редовно на Каръл, за да не злоупотребява с времето и добротата ѝ, беше предложил същото и на Джеси, но тя отказваше.

— Готова ли си вече да видиш „Лилиите“ в действителност? — попита той, след като прекараха цял час на масата в кухнята, за да обсъдят развитието на проекта. Занимаваха се с плановете за преустройство и подбора на персонал. Останалото — изработването на програмите, щеше да остане за по-късен етап. Бил се надяваше да завърши строителните дейности до края на годината. Освен това искаше да е сигурен, че е наел основните фигури от персонала поне шест месеца преди откриването, но преди това трябваше да ги намери. Работеше над този въпрос почти непрекъснато.

Двамата не спряха да бърбят през целия път до „Лилиите“ и макар той да си премълча, веднага забеляза колко уморена изглежда Джеси. Беше отслабнала драстично, лицето ѝ беше изпито, кожата бледа. Предполагаше, че ѝ е много трудно, а и Каръл бе споменала, че едва смогва да се справи с всичките си задължения.

Не можеше да се очаква друго, но Бил знаеше, че да си самотен родител не е лесно, а той имаше само едно дете, когато съпругата му почина, не четири. Освен това нейните бяха по-големи, по-дейни, имаха нужда от повече внимание, докато тя вършеше работа, която я ангажираше почти непрекъснато.

— Дойдох в много удобен момент — отбеляза Джеси. — Сега е доста спокойно. Ски сезонът приключи, така че няма тежки наранявания на главата, остават единствено автомобилните катастрофи и домашните злополуки. За пръв път от цяла вечност заминавам някъде — призна тя и той си каза, че ѝ личи. Наистина изглеждаше много уморена и на него му домъчня, че преживява толкова труден момент. Очите ѝ бяха тъжни, подчертани от черни кръгове, и Бил веднага се сети, че тя не спи достатъчно. Поне звучеше ведро и беше развълнувана, докато обсъждаха „Лилиите“.

Пристигнаха в някогашния курорт и слязоха от колата. Джеси каза, че тук е невероятно красиво. Това бяха думите на всеки, който виждаше мястото за пръв път — прекрасно, спокойно и подредено. Докато вървяха, тя оглеждаше постройките, елегантната архитектура,

която се вписваше в заобикалящата ги природа. В мига, в който човек влезеше в имота, го завладяваше спокойствие и чувство на хармония.

— Много е красиво, Бил. По-хубаво, отколкото очаквах, а сградите са великолепни.

Той я въведе в най-голямата постройка и двамата обиколиха просторните общи стаи, описа ѝ какво смята да направи с тях. Тя остана силно впечатлена от спалните.

Отне им час, докато обиколят всичко, и накрая Джеси въздъхна и го погледна.

— Правиш нещо невероятно. Надявам се да го знаеш.

Сега вече всичко, което ѝ беше говорил, придоби смисъл и тя направи много малко предложения, които щяха да са полезни от медицинска гледна точка. Накара го да използва част от мястото, определено за кабинети и офиси, за стаи за прегледи, които щяха да са много необходими. Посочи как ще се получи най-добре и той веднага прецени, че ще се осъществи безпроблемно. Посочи колчетата, с които бе очертано мястото за бъдещия басейн и постройката около него. Мястото бе идеално, съвсем близо до фитнес центъра, с топла връзка. Фитнесът впрочем се оказа великолепен.

— Леле! Искат ти се да не излизаш оттук. — Хареса ѝ всичко, което видя. Навън имаше малки площадки за събирания, на които децата можеха да играят или да слушат приказки, когато времето позволяваше. Имаше и огромно барбекю за хранене на открито. През лятото щяха да палят огънове, а покривът над басейна щеше да се вдига. — Почти като училище или лагер, нали? Не усещаш, че си в болница. — Тя бе приятно изненадана.

— Това е идеята.

Бил ѝ показа стаите за терапия и обясни какви промени Каръл е настояла да направят. Джесика одобри всичко.

— Как само ми се иска да имаме нещо подобно близо до Скуо. Понякога на пациентите им е трудно да пътуват чак до Денвър. Вие живеете тук, но за много хора пътят е ужасно дълъг.

— Ако тук се получи, някой ден може да открием още един там — усмихна ѝ се Бил. — Тогава обаче няма да ми откажеш да станеш медицински директор.

— Ще ми се да можех да приема за тук — отвърна честно тя и се огледа. — Само че не мога. — А Джими няма къде да ходи през

следващите дванайсет години. Ще ти помогна да намериш човек. — Подходящият човек за поста все още не се бе появил, но тя беше сигурна, че някой ден ще го открият, и Бил се надяваше да се окаже права.

Преди да я откара до хотела, спряха в „Крейг“, за да видят Лили. Тя тъкмо отиваше при частната си учителка и не можеше да остане дълго, но много се зарадва на Джеси и я прегърна силно.

— Страшно се радвам, че дойдохте! Да знаете само колко ми липсвахте — призна топло Лили.

— И ти ми липсваше — усмихна ѝ се Джеси и веднага забеляза, че момичето грее. „Крейг“ наистина ѝ беше, помогнал, тя изглеждаше самоуверена, справяше се безпроблемно с инвалидната количка, а тренировките по ски бяха сътворили чудеса. Отново се чувстваше както едно време.

— Татко заведе ли ви да видите „Лилиите“? — попита развълнувано Лили.

— Да, невероятно е.

— Ревнувам. На мен още не ми позволява да го видя. Каза, че първо искал да оправи някои неща. Ще ме заведе, след като се прибера.

— Много ще ти хареса! — отвърна искрено Джеси. Беше истински впечатлена от мястото и плановете на Бил, от всичко, което ѝ бе описал същия следобед. Той бе човек с усет, предвидлив и съобразителен, с много кураж.

Лили трябваше да ги остави заради урока с частната си учителка и Бил откара Джеси в хотела.

— Много ли си изморена? Какво ще кажеш да вечеряме заедно? — попита той, когато спря пред хотела.

— С удоволствие.

— Искам да те запозная с администратора. Той е стар приятел от университета. Миналия месец се премести тук от Ню Йорк. Истински дар божи.

— С удоволствие ще се запозная с него — отвърна Джеси, когато пиколото протегна ръка към багажа.

— Ще дойда да те взема в осем. — Тя му помахаше и последва пиколото в хотела.

Отпусна се на леглото и пушна телевизора веднага след като влезе в стаята. За пръв път от години насам не трябваше да прави нещо

за някого. Можеше просто да полежи и да се отпусне, докато дойде време за вечеря. Пет минути по-късно спеше дълбоко.

Събуди се стреснато в седем, взе душ и се облече. В осем часа слезе във фойето, облечена в къса пола, с ниски обувки и бяло вълнено сако. Изглеждаше красива, спокойна, русата ѝ коса беше сплетена както обикновено на опашка. Той я беше виждал толкова често в Скуо, а след това бяха говорили толкова много пъти, че сякаш се срещаше със стара приятелка, а и тя се чувстваше по същия начин, когато се качи в колата му. Беше звъннала на децата, преди да слезе, всички бяха добре, така че можеше да се наслади на вечерта.

— Нали не си твърде уморена? — попита загрижено Бил.

— Поспах. Чувствам се страхотно — отвърна щастливо тя. Имаше отчаяна нужда от тази почивка, да се откъсне от всички задължения, с които се опитваше да се справи сама. За пръв път си почиваше, откакто Тим си отиде. Беше дежурна непрекъснато, както в болницата, така и у дома.

— Джо ще ни чака в ресторанта. Цял ден се разправя с разни комисии. Прави графици. Добре че разбира от тези неща, защото аз ги ненавиждам. Имаме нужда от един милион разрешителни. Той се оправя царски с бюрократите и властите. Аз пък побеснявам, когато пътят е затворен. Джо е истински вълшебник, сприятелява се с всички и успява да ги накара да ни осигурят необходимото. Не знам как го прави. Страхотен е. Имаме късмет, че работи с нас.

— Същото важи и за теб — отвърна Джеси с усмивка, докато пътуваха през Денвър към ресторанта, където той бе направил резервация. Заведението беше оживено, пълно с млади хора. Миналия месец бе завел там своя приятелка и остана силно изненадан, когато се натъкна на Пени. Тя го прегърна топло, а жената, с която бе излязъл, се подразни. Това беше единственото му излизане, откакто Лили постъпи в „Крейг“, тъй като в момента не го интересуваше никоя друга. Имаше по-важни неща, за които да мисли. Беше извел въпросната жена, защото бе привлекателна и той нямаше друга работа, но в края на вечерта беше много отегчен и бе сигурен, че няма да излезе с нея никога повече. Макар с Пени да му беше приятно, тя не му липсваше ни най-малко, защото проектът „Лилиите“ беше по-важен, а и дъщеря му щеше да се прибере всеки момент. Беше много по-развълнуван от

вечерята с Джеси и Джо, от обсъждането на плановете им, отколкото от нова среща.

Бил запозна двамата, седнаха на масата и той попита Джо как се е справил с плановата комисия.

— Всичко ще бъде наред — отвърна спокойно приятелят му и се усмихна самоуверено.

— Добре че си ти — отвърна Бил. — Аз винаги имам желание да убия някого, когато ми се налага да се занимавам с бюрократи. Те са толкова неразбрани. — Джо се разсмя, защото се бе разправял с неразбрани типове през целия ден, но той бе невероятно търпелив, много повече от Бил. Освен това беше открил, че с шефа на плановата комисия имат общи приятели. Това обикновено помагаше.

Преди вечерята си поръчаха вино и Джеси се почувства като възрастен човек с двамата мъже, в чудесен ресторант, облечена в прилични дрехи вместо в дънки или в болнична или хирургична престилка. Не се бе отпускала от месеци.

— Това е най-цивилизованата ми вечер от цяла вечност — не можеше да се начуди тя. — Горките ми деца живеят на замразена пица. Каква каша само цари у дома. — Бил не можеше да си представи как успява да се справи Джеси, особено сега, след като е сама, с огромните професионални отговорности и четирите деца. По изражението ѝ разбра колко много се радва на вечерта. Съжаляваше, че не живеят в един град. Щеше да му бъде приятно да се виждат по-често и да обсъждат проекта в развитие.

Джо и Бил заговориха за „Харвард“, тъй като бяха учили бизнес там, а тя медицина. Това беше общото между тях. И тримата имаха прекрасни спомени от онези години.

— Струва ми се, че днес не бих успяла да вляза — рече скромно Джеси. — Станало е почти невъзможно да се вредиш в прилично училище.

Бил обаче беше сигурен, че тя щеше да успее.

— Ами децата ти? — попита любопитно той. — Някое от тях ще замине ли да учи в университет на Източното крайбрежие?

— Нито едно — призна тя. — Те са калифорнийчета и на нито едно не му върви учението. Освен на най-малкия. Все повтаря, че иска да стане лекар и да учи в „Харвард“, но дотогава един господ знае

какво ще му хрумне. Може да предпочете да стане пекар на пици. Ами Лили? Къде ще кандидатства догодина?

Той я погледна притеснено.

— Много искаше колеж на Изток, в Бръшляновата лига, има достатъчно висок успех, но сега ми се ще да остане близо до дома.

— А тя какво иска? — попита тихо Джеси.

— Вероятно същите училища както досега, но нещата се промениха.

— Не и в академично отношение. Няма причина да не замине на Изток. Там ще получи нужното внимание. Нали не искаш да се откаже от образованието си заради нараняването? — Джеси не скри, че е шокирана от подобна възможност.

— Искам да е близо до мен, близо до дома. Страхувам се до смърт за нея.

— Значи трябва да поработиш над този проблем — рече най-сетне тя. Поднесоха им вечерята и двамата с Джо заговориха за летата, които са прекарвали на Кейп Код и Мартас Винярд.

Тя повдигна въпроса за Лили и колежа отново, докато Бил я караше към хотела.

— Бил, нали не възнамеряваш сериозно да накараш Лили да остане в Денвър заради нараняването? — Погледна го разтревожено, той нея също.

— Напротив. Цялата тази работа е толкова травмираща, че искам да е тук, където ще получава нужните грижи и ще мога да я държа под око. Не искам да ѝ се случи нещо, докато е на Изток. — Той не криеше колко се страхува, а пък тя познаваше Лили достатъчно добре и знаеше, че момичето няма да се предаде лесно. В това отношение беше същата като него и искаше да води нормален живот. Тъкмо затова беше в „Крейг“.

— Не можеш да я сложиш под похлупак. Тя ще бъде нещастна.

— И тя така разправя — отвърна тъжно Бил. — Достатъчно се страхувам, че кара ски. Сърцето ми се свива всеки път, когато отиде в Зимния парк.

— Тя не е дете, което да затвориш вкъщи, да му забраниш нещо или да го накараш да седи в люлеещ се стол и да плете — отвърна мъдро Джеси. Бил знаеше, че е точно така. Веднъж видя стола ѝ за ски и се уплаши толкова много, че едва не припадна. Сега пък бе решила

да участва в параолимпийските игри, в дисциплина ски спускане. — Тя ти е дъщеря, Бил. Няма да се откаже просто така и да се кротне в инвалидната количка.

— Знам, но ми се струва, че да заmine в колеж е прекалено рисковано за нея.

Джеси му се усмихна, когато стигнаха пред хотела.

— Предстои ти голяма разправия, ако се опиташ да я задържиш тук. Като неин лекар държа да те уверя, че тя ще се справи добре, когато заmine да учи. След като иска това, да го направи. Нека следва мечтите си.

— Като неин баща мога да ти кажа, че страхът през това време ще ме довърши. — Той също се усмихна на Джеси. — Тези деца не правят нищо по лесния начин. На теб не ти позволяват да напуснеш Скуо Вали заради суперработата, която ти предлагам тук. Предпочитат да те държат вързана там. А пък моята е решила да ме вкара рано-рано в гроба, като участва в ски спускане въпреки травмирания си гръбначен стълб. Кълна се, че целта им е да ни уморят. — Тя се разсмя, защото част от казаното бе истина.

— Трябва да бъдат каквито искат, но в рамките на разумното. Не съм сигурна дали изобщо имаме думата и дали трябва да се месим. Работата ни е да ги пуснем да отлетят, когато настъпи подходящият момент.

— Не и когато са в инвалидна количка — настоя тихо Бил. — Не мога да го направя.

— Може да ти се наложи — усмихна му се мило Джеси. — Разбирам те. И аз на твое място щях да съм уплашена. Само че не е нужно тя да живее като инвалид.

Той поклати глава и я погледна в очите, прииска му се тя да е просто жена, с която се е запознал. Обаче Джеси бе специалист, когото искаше да наеме, а също и лекар на Лили. Беше чудесен човек и му беше приятно с нея. Беше умна и много мъдра в някои отношения. Ако не друго, то поне беше страхотна приятелка.

— Благодаря ти за чудесната вечеря — рече тя, когато той я остави пред хотела. — От години не съм прекарвала толкова добре, просто да поседя с приятели и да си побъбрим.

— Взе ми думите от устата. Беше страхотно, че се откъснахме от всичко — увери я Бил.

— Така е. По кое време искаш да дойда утре? — Щяха да прегледат всичките биографии на терапевти и лекари за центъра. Той имаше пълно доверие на преценката ѝ за тях.

— Десет рано ли ти е?

— Ни най-малко.

— Аз ще поразгледам с какво разполагаме и заедно ще прехвърлим резюметата, които съм събрал.

— Нали затова съм тук. — Тя му се усмихна. — До утре в десет. — Слезе от колата и помаха, когато той потегли. Вечерта бе наистина съвършена.

На следващия ден Джеси се събуди в шест и си легна отново, което бе истински лукс, нещо напълно невъзможно след смъртта на Тим. След това стана в девет, поръча си закуска и се облече. Малко преди десет се качи в такси за дома на Бил. В продължение на три часа разглеждаха професионалните биографии. Накрая бяха набелязани четирима, с които да проведе интервюта по телефона. Бяха от различни части на страната, само един от Денвър, бивш служител в „Крейг“.

Обядваха в кухнята, след това отново огледаха имота, просто за да проверят някои подробности, после отидоха на гости на Лили. Тя беше заета, както винаги, и почти не ѝ остана време да се види с тях. Час по-късно си тръгнаха, защото тя отиде на шофьорски курс.

— Сигурно ще трябва и да ѝ позволявам да шофира — рече кисело Бил, докато откарваше Джеси към хотела. Беше късно следобед, но денят бе изключително продуктивен.

— Това зависи от теб — рече тя с усмивка. — Аз бих я пустила да учи в колежа, който избере. Шофирането е друга работа. Малко съм чувствителна на тази тема. Не мога да ти кажа какво да правиш.

— Мислех си да ѝ купя кола. Само че още не съм решил. Ако имаше начин да се наложи, бих я заключил в стаята ѝ.

Джеси знаеше, че това не е истина. Просто беше трудно да предизвикваш съдбата, след като тя бе проявила жестокостта си. Тя мислеше по същия начин, когато ставаше въпрос за нейните деца, след като всеки ден попадаше на жертви на катастрофи, особено напоследък, след смъртта на Тим. Знаеше, че никога повече няма да прояви същото доверие към живота, нито пък Бил. Той беше изпратил дъщеря си на ски в един напълно обикновен ден, а тя се бе прибрала

парализирана. Човек трудно можеше да живее с подобно нещо, да преодолее травмата — не само Лили, но и Бил. И Джеси изпитваше нещо подобно. Тим бе завел Джими на боулинг вместо нея и беше загинал. На живота не можеше да се разчита. Това бе съдбата с най-зловещата си маска.

— Има ли начин и тази вечер да те убедя да вечеряш с мен, или няма да издържиш? — попита я Бил с широка усмивка, когато стигнаха пред хотела. Компанията му ѝ беше приятна, а две вечери една след друга съвсем не ѝ се струваха прекалено много. Освен това имаха много за обсъждане във връзка с неговия проект.

— С удоволствие.

— Супер. Нека тогава да се видим в седем и половина. Знам, че полетът ти утре е много рано.

Наистина беше така и тя щеше да се радва да си легне навреме.

Този път той я заведе в страхотен ресторант барбекю. Беше пълно с народ, шумно, повечето посетители бяха млади хора и стари каубои. Беше изключително място, на което да си починеш и да похапнеш старомодна пържола. Той призна, че идва често тук, а Лили обожавала ресторанта като дете.

Отново заговориха за „Лилиите“ и четиримата кандидати, които бяха избрали от купчината с резюмета. След това, незнайно как, Джеси го накара да разкаже за младежките си години в миньорския град, за потискащата бедност, как миньорите умирали, включително собствените му баща и брат, как той избягал в големия град, за да забогатее, и наистина успял. Тя усети, че в началото е поемал много рискове, че е бил като Лили. Ски спусканията ѝ преди инцидента не били напълно безопасни, но на нея ѝ харесвало, не можела да се насити. И Джеси, и Бил бяха наясно колко лесно е можел да се откаже от мечтата си и да стане миньор, да води съвършено различен живот.

— Най-вероятно щях да съм вече мъртъв — отбеляза той с безразличие.

— Това щеше да е истинска загуба за света — отвърна напълно искрено Джеси. — Виж само колко много добрини правиш.

Това беше точно така и тя му се възхищаваше. В много отношения той беше смел човек. Бе превърнал трагедията на дъщеря си в благословия за други или поне се канеше да го направи. От време на време му липсваше изтънченост, ставаше груб, както когато ѝ беше

ядосан в началото, но кураж не му липсваше. А тя разбираше защо бе гневен. Беше лъв, който защитава малкото си, а за Джеси това бе забележително качество, не недостатък.

Разговаряха цяла вечер, после той я откара в хотела, благодари ѝ, че е дошла до Денвър, и ѝ пожела приятно пътуване. Слезе от колата, за да се сбогуват, и тя усети как пъхва нещо в джоба на сакото ѝ. Не каза нищо, но когато влезе в стаята си, погледна. Беше плик с нейното име на него, вътре беше пъхнат чек и бележка. На нея пишеше: „Джеси, благодаря ти, че дойде. Нямах да се справя без помощта ти. Знам, че не го искаш, но го използвай за децата си. С обич, Бил и Лили“. Той беше добър човек, а чекът бе на стойност, която всеки хирург би поискал за консултация. Сумата не беше прекалено висока, но беше щедра и Джеси остана трогната. Преди да си легне, му изпрати имейл от лаптопа си и му благодари. Написа, че децата ѝ щели да са истински благодарни, а истината бе, че парите щяха да ѝ дойдат добре. Пътуването се оказа много продуктивно. Освен това ѝ беше приятно да научи подробности за младежките му години. Бил се оказа забележителен мъж. Син на миньор, спечелил огромно състояние, което използваше разумно и за благородни цели. Освен това беше страхотен баща и добър приятел. Джеси се радваше, че се бе съгласила да дойде.

В понеделник сутринта разказа на Бен как е прекарала в Денвър, какво прави Бил, как изглежда новият център и какво представляват различните програми, които той бе планирал.

— Ще стане фантастично — каза му тя.

— Значи ще приемаш поста на медицински директор? — попита любопитно Бен. Питаше се дали Бил няма да успее да я придума, докато е там, но Джеси поклати глава.

— Знаеш, че не мога. А ти какво ще правиш без мен? — пошегува се тя и той я погледна нещастно.

— Все още ми се струва, че трябва да приемеш предложението. Пропускаш невероятна възможност, Джес.

— Понякога се налага, заради децата — заяви философски тя. — Няма да е честно да ги преместя другаде, особено след като изгубиха Тим.

— Не е честно ти да изпуснеш тази работа — заинати се Бен и му се прииска да има начин да я убеди.

— Престани да се опитваш да се отървеш от мен. Мястото ми е тук, не е в Денвър.

— Заслужаваш нов шанс, вълнуваща работа. Всеки път, когато се отбия у вас, се чувствам депресиран. Там се усеща единствено отсъствието на Тим. Едва ли се отразява добре на децата.

— Ще стане по-зле, ако заминем. Повярвай ми. Сигурна съм — настоя на свой ред Джеси и влезе в приемната, за да прегледа първия си пациент. Бен пък тръгна към болницата, за да види жена със счупено бедро, която бе оперирал през уикенда. Беше му мъчно за Джеси заради всичко, което бе преживяла. Едно беше сигурно, тя бе прекалено голям инат. Осъзна, че каквото и да направи или каже, нищо няма да я накара да приеме работата в Денвър. Беше твърдо решена да остане в къщата, при живота, който бе делила с Тим.

Имаха чувството, че проблемите с комисията по планирането продължават безкрайно дълго, докато Джо се опитваше да се пребори с тях, молеше, настояваше, убеждаваше, обясняваше, умилкваше се и ухажваше. Мястото на имота не бе в район, определен за медицинско заведение, и комисията категорично отказваше да издаде необходимите разрешителни. Най-сетне Джо заведе шефа на комисията на обяд и му обясни положението, какво се опитват да направят, колко много деца и младежи ще получат помощ.

— Помислете, собствеността първоначално е регистрирана като спа център. Нашата дейност не е много по-различна. Пациентите ще остават по за няколко седмици или месеци, ще напредват, без да бързат, ще плуват, ще им се правят масажи, ще се отпуснат, ще спортуват. Ние няма да работим като активен медицински център. Може дори да се нарече спа център за деца. — Джо беше готов да го нарече както се налага, за да убеди шефа. Той го погледна, неспособен да повярва, и избухна в смях.

— Вие сте лъжец, Джо Хенри — обвини го той. — Но след всичко това, вашите десет хиляди телефонни обаждания, децата, на които искате да помогнете, и този доста приличен обяд, се предавам. Ще получите разрешение за зонирание и нужните разрешителни. Заслужавате ги. — След тези думи, все още през смях, той потупа Джо по рамото и си тръгна.

Джо веднага позвъни на Бил от мобилния, за да му съобщи добрата новина.

— Ти си гений и аз те обичам — каза му Бил. — Не знам какво си направил, но предполагам, че просто му е дошло до гуша от теб. Слава богу — рече той и затвори. Бе напълно в стила на Джо да докара докрай всичко, с което се заеме. Винаги ставаше така. Имаше подход към хората и никога не се отказваше, когато ставаше въпрос за добра кауза. От него се излъчваше доброта, хората му вярваха. Бил говореше с Джеси по другия телефон, когато Джо звънна. Тя му разказваше за

интервютата, които бе провела. Не бе харесала двама от кандидатите, но според нея той трябваше да наеме другите двама, административен асистент, който работеше в подобно заведение в друг щат, и физиотерапевт със страхотни препоръки, който ѝ се стори изключителен по телефона. И двамата бяха готови да изчакат до края на годината, за да започнат работа и да се преместят в Денвър.

— Между другото, обади се Джо — каза след малко Бил. — Имаме нужните разрешителни. Успял е. Истински магьосник.

Нещата започваха да се движат напред.

На следващия ден Джо имаше среща с хора от администрацията на „Крейг“. Обясни им какво се опитват да направят. Предложи им да разменят програми, така че някои от пациентите на „Крейг“ да използват тяхната база, а те да изпращат от своите в „Крейг“. Обясни, че и дума не може да става за конкуренция, че могат да си сътрудничат, и хората от „Крейг“ харесаха идеята. Бил също беше доволен.

На следващия уикенд Каръл се върна за нова консултация. Джеси беше написала дълъг списък с въпроси и проблеми, които бе изпратила на Бил по мейла, и бе предложила той да ги обсъди с Каръл. Повечето се отнасяха за лечение, психотерапевти и други терапевти, които според Каръл трябваше да бъдат включени в персонала, освен професионалните съветници, както и на какво да обърнат внимание по време на сесиите. Трябваше да се помисли за милион дребни подробности, а Бил научаваше повече, отколкото мислеше, че е възможно за рехабилитационните центрове. Сега, след като имаха разрешителни, а реконструкцията бе започнала, Стив Джансън идваше на обекта всеки ден.

Когато Каръл се върна в Денвър, тя остана удивена от мащабите на работа. Въпреки че беше събота, имаше много работници, които се трудеха упорито. Променяха баните, които трябваше да отговарят на определени изисквания.

— Момчетата не си губят времето — обърна се тя към Бил и Джо.

Бил пък беше приготвил за двете с Джеси купчина нови професионални биографии, но все още нямаша кандидат за поста медицински директор и той много се притесняваше. Въпросният човек щеше да им придаде тежест, а трябваше да е добре проверен. Засега обаче нямаше нито един, който да отговаря на профила.

Джо обясняваше на Каръл какво е преживял с плановата комисия, докато обикаляха. Пролетният ден беше изключително приятен.

— Изглеждаш чудесно — обърна се той към нея, когато седнаха за малко в градината, за да си починат. Една от пейките от времето, когато тук е било спа център, все още беше запазена.

— Благодаря. Чувствам се добре. — Тя му се усмихна.

— Много по-добре от миналата година по това време.

Тогава беше по средата на лечението, всеки ден беше ново предизвикателство и й бе изключително трудно.

— Не знам как си издържала — рече той с възхищение.

— Нямах друг избор. Същата работа като Джеси и онова, което преживява в момента. Цялото семейство са нещастни без Тим. Положението ще се оправи, но ще отнеме доста време. А пък разводът беше много неприятен.

— И моят. Керън извърши пълна лудост. Според мен нещо й стана, когато момчетата излязоха от къщи. А може открай време да й е имало нещо. Двамата не си говорехме от години.

— Ние си говорехме, но Дилън ме излъга. Не беше свестен човек. Допуснах грешка, срамувах се да призная истината. Мислех, че съм омъжена за благороден човек, а всъщност не беше така. — Не се самосъжаляваше, просто съобщаваше факт.

— Излизна ли си с друг след развода?

— Не — усмихна се Керън. — Бях прекалено заета да оцелея.

— Сега обаче си добре — отвърна Джо, очевидно стигнал до заключението, че тя би трябвало да излиза, да се среща с мъже, но за нея бе твърде сложно.

— Не ходя по срещи — отвърна простичко тя. — А и нямам желание — добави след малко. — Не знам дали някога ще излиза отново на среща. Миналата година преживях твърде много неща. И външно, и вътрешно, и физически, и душевно. Онова, което остана от мен, няма желание да излиза. — По-ясно от това не можеше да представи нещата. Не мислеше, че той иска да я покани на среща, още повече че го приемаше като приятел. Също като Джеси и Бил. Бяха се запознали след трагични събития и сега бяха добри приятели. Каръл не познаваше добре Джо, но подозираше, че не му е било лесно. Той проявяваше огромно състрадание към бедите на другите, което често

се случва с хора, които бяха страдали много. Джо започваше нов живот в Денвър, но тя не си търсеше мъж. Беше доволна и щастлива сама.

— Твърде млада си за подобно решение — прошепна той.

— Нищо подобно. На трийсет и осем съм. Бях омъжена. Не се получи. Не мога да имам деца. Нямам причина да ходя по срещи. Мъжете на моята възраст искат деца, освен ако не са разведени и вече имат, а в този случай са или много объркани, или все пак искат още деца. И в единия, и в другия случай тази работа не е за мен.

— Не всички разведени мъже са объркани — отвърна разумно той.

— Така е, но повечето са, поне онези, с които се срещам. Изборът, който съм направила, е добър за мен. Трябва да се справя с някои проблеми, да променя някои неща, ако искам да започна да излизам отново. Само че аз не искам. — Не обясни нищо повече, но усещаше, че ако иска нов мъж в живота си, поне във физическо отношение, трябва да си направи реконструкция на гърдите заради двойната мастектомия, а не искаше да се подлага на нова операция. Миналата година бе претърпяла две. Не искаше никой да вижда тялото ѝ каквото беше в момента. Това беше личен избор, така се чувстваше по-добре. А и въпросът бе твърде интимен, за да признае пред него. — Повярвай ми, така ми е добре. — Изглежда се чувстваше добре, след като бе взела решение да не излиза на срещи.

— Колко жалко — отвърна тъжно той.

— Не е жалко — усмихна му се тя. — Жива съм. Това е предостатъчно. Поне засега. Ако някога си променя мнението и ми се прииска нещо повече, ще се справя. — Говореше спокойно за направения избор и очевидно не се притесняваше. — Ами ти? Ходиш ли по срещи, Джо? — И тя проявяваше любопитство към него. Той беше интелигентен красив мъж, все още млад и способен да сподели идващите години с някоя жена. Имаше поне четвърт век пред себе си, с малко късмет дори повече. Това бе дълго време да останеш сам. На Каръл ѝ оставаше още повече време, стига да е здрава, но тя нямаше желание да го сподели с интимен партньор.

— Току-що се преместих в Денвър и си взех апартамент. Още не съм се установил. Не познавам много хора — отвърна простиичко той. — Тук ми харесва. Градът е хубав. Ню Йорк ми беше омръзнал.

— И на мен понякога ми омръзва в Бостън, особено през зимата — призна Каръл, — но пък обичам работата си. Това е много важно. Обожавах Калифорния, докато живеехме там. Ще ми се да пътувам повече — сподели тя. — Мислех си това лято да замина за Европа. Не искам да отлагам повече. Миналата година мислех за нещата, които ще направя, щом се оправя. Сега вече искам всичко. — Усмихна му се и неочаквано му се стори много млада.

— И аз отлагам. Това е лошото, когато си затрупан от работа.

— Внимавай да не се оставиш на същия ритъм отново — предупреди тя. — „Лилиите“ буквално ще ни погълне, ако му се оставим. Но пък ще бъде върхът. — Каръл изглеждаше много развълнувана, когато каза това, после му се усмихна и стана. — Стига признания. Трябва да се залавяме за работа. — Тя правеше план на манипулационните за Бил, за да покажат на архитекта от какво имат нужда. Джо, както обикновено, трябваше да се обади по телефона, опитваше се да създаде връзки в медицинската и местната общност. Бил знаеше, че той е най-добрият пиар, на когото могат да разчитат. По-късно Джо откара Каръл в хотела ѝ.

— Искаш ли да вечеряме заедно? — попита небрежно той, преди тя да слезе от автомобила. Каръл се обърна и му отправи бавна усмивка. След като му беше казала за отношението си към срещите, вече се чувстваше спокойна с него. Можеха да бъдат приятели.

— С удоволствие.

Вечерта той я заведе в много приятен рибен ресторант и ядохе омар. Беше докаран от Мейн и се оказа фантастично вкусен. Поговориха за работата, за училищата си, за нейните задължения в „Станфорд“, за измамата, която бе сложила край на бизнеса му, как партньорът му бе отишъл в затвора. Научиха много един за друг, след това той я откара до хотела и тя му благодари за вечерята. На сутринта си заминаваше, а на него никак не му се искаше да се сбогуват. С нея бе приятно да се общува, нямаше скрити цели. Беше сложила картите си на масата, не играеше игри. За него това бе истинско удоволствие и той я приемаше като разумен и много умерен човек. Беше открита и честна, не криеше нищо. Съжеляваше, че не е по-възрастна и не живее в Денвър. Беше двайсет години по-голям от нея и понякога, когато бяха заедно, се чувстваше много стар. Беше видял много повече от живота.

Всъщност Каръл беше мъдра за годините си, но бе платила скъпо и прескъпо за тази мъдрост.

В края на май Лили приключи рехабилитацията в болница „Крейг“. Тя обсъди възможностите със съветника си и единодушно решиха, че е готова да си тръгне. Изненадващо в първия момент на Лили ѝ се прииска да помоли да не си ходи. Знаеше обаче, че е научила нужното. Просто я беше страх да излезе отново в истинския свят. В „Крейг“ се беше чувствала защитена. Знаеше, че съвсем няма да е така, когато се върне на училище.

Същата вечер, докато се хранеха, каза на Теди, че си тръгва в края на седмицата.

— Толкова скоро? — погледна я шокиран той.

— Тук съм от три месеца — напомни му тя.

— Някои остават по четири — отвърна тъжно той, — дори години. Като мен. — Беше много нещастен, че тя си тръгва. Не бе имал приятел като нея през двете години, откакто бе постъпил тук. Двата бяха оголили душите си, бяха неразделни.

— Ще ти идвам на гости — обеща тя.

— Не, няма. Никой не идва. Ще бъдеш прекалено заета. — Тя го погледна нещастно и гневно.

— Никога няма да съм прекалено заета за теб. — Говореше сериозно и на него му се искаше да ѝ повярва, но бе притиснат от тъга при мисълта, че тя си заминава. — Ще идвам, щом приключа с училището. — Беше ѝ нервно, че се връща, но искаше да завърши учебната година с класа си и бе положила много усилия, за да навакса пропуснатия материал и да изкара прилични оценки за кандидатстването в колеж през есента.

Същата вечер седнаха в стаята ѝ и слушаха музика. Прекараха така всички вечери до заминаването ѝ. Лили благодари на всичките си инструктори, а заедно с Фил подготвиха тренировъчна програма. Обеща да се виждат и след като я изпишат. Той бе върнал ските в живота ѝ и тя го увери, че ще продължи да тренира за параолимпийските игри веднага щом падне сняг. Той пък обеща да отиде на игрите. Щяха да се проведат в Аспен, което бе чудесно, защото беше близо до Денвър и така дори Теди можеше да отиде. Той вече бе започнал тренировките по ръग्би под ръководството на Фил.

Денят, в който Лили трябваше да си тръгне, дойде бързо и на нея ѝ беше много мъчно, че трябва да остави Теди. Обеща да се видят на следващия ден. И двамата се разплакаха, когато тя тръгваше. Остави му всичките си сидита, освен момичешките, които той не искаше. Никак не харесваше някои от нещата, които тя слушаше, но останалото му беше по вкуса.

— Довечера ще ти се обадя — прошепна тя, докато го прегръщаше, след това той обърна инвалидната количка и бързо се отдалечи. Не искаше да види как тя се качва в колата и заминава.

Докато пътуваха, получи от него есемес. „Ще те обичам вечно, дори да не се върнеш. Т.“ Тя се разплака, когато го прочете. Той си мислеше, че няма да го посещава, но тя се зарече да го прави. Нямахше да го изостави, както бяха направили родителите му. Мислеше за него и затова мълча през останалата част от пътя до дома.

— Добре ли си? — попита я баща ѝ и тя кимна, макар да не беше. Чувстваше се като предател, защото бе оставила Теди и си заминаваше у дома.

Колата беше пълна с нейните вещи, все неща, които бе събрала по време на престоя си в „Крейг“ — постери, одеяла, възглавница, сидита, сидиплейър и компютър, плюшено мече. Баща ѝ бе отнесъл една част предишния ден, но имаше още. А Стив бе изпълнил обещанието си. Преустройството беше приключено, асансьорът инсталиран. Кухнята и банята ѝ бяха готови, работниците ги нямаше. Когато баща ѝ отключи вратата и Лили влезе, той зачака да разбере дали ще забележи промените. Тя мина по рампата до предните стъпала, завъртя се очарована и се насочи към кухнята. Не се бе прибирала цели три месеца. Баща ѝ не искаше да вижда къщата, преди промените да са завършени. Имаше чувството, че е отсъствала цяла вечност, и ахна, щом видя кухнята. Беше свършена, всичко бе на удобна за нея височина, можеше да достигне навсякъде. Обърна се към баща си с усмивка.

— Невероятно е. Мога да си взема каквото поискам. — Беше удивена. Всичко бе направено така, че да ѝ е удобно. И печката, и мивката, и шкафовете, абсолютно всичко.

— Това беше смисълът — ухили се той. — Хубаво е, нали?

— Фантастично. — Кухнята беше станала още по-хубава от преди, а уредите бяха по-модерни.

— Много се радвам, че ти харесва. Да се качим горе. — Искаше тя да види и останалото. Последва го към асансьора и той го отвори, въпреки че тя можеше да се справи и сама, и влезе вътре. Беше достатъчно широк и Лили можеше да се обръща, в която посока пожелае. Имаше място за още двама. Спряха на нейния етаж, слязоха и тя се отправи към спалнята. Всичките ѝ познати вещи бяха вътре и тя нямаше търпение да се отпусне в леглото си, да полежи на него, да се огледа, но вместо това по настояване на баща си отвори гардеробите. Всичко вътре ѝ беше удобно. Можеше да протегне ръка, а за по-високите места бяха предвидени пръти, но повечето вещи бяха на удобна височина, така че да вземе безпроблемно каквото пожелае, без да се налага да се навежда или протяга. Остана до гардероба няколко минути, разгледа всичко и се обърна с широка усмивка. Щеше да ѝ е лесно да се преоблича.

След това влезе в банята си и видя розовия мрамор и чудесата, които Стив беше създал за нея. Плесна с ръце от удоволствие. Това беше най-елегантната баня, която бе виждала, с най-различни приспособления. Можеше да си вземе душ или да се отпусне във ваната, което предпочиташе, да се доближи до мивката и да отиде спокойно до тоалетната. Навсякъде имаше ръкохватки. Всичките ѝ тоалетни принадлежности бяха подредени.

— Аз съм най-голямата късметлийка на този свят — рече тихо Лили и баща ѝ поклати глава.

— А пък аз съм най-щастливият баща, защото си у дома. — Наведе се, за да я целуне, и тя му каза, че иска да се топне във ваната и да се преоблече. След това той искаше да я заведе да види „Лилиите“. Беше чакал месеци наред, за да ѝ покаже центъра. Там все още работеха и нямаше скоро да приключат. Беше разчистил част от мястото, поне доколкото имаше възможност, а ненужното от предишния собственик беше изнесено.

Остави я сама, за да се изкъпе, и половин час по-късно тя слезе с асансьора, влезе в кухнята, за да направи салата, и седна доволно на масата, където я завари баща ѝ. Всичко се бе получило чудесно. Стив се беше справил блестящо и Лили бе харесала къщата.

Сега домът им бе напълно приспособен за нея и тя си даваше сметка какъв лукс ѝ е осигурил баща ѝ.

Тръгнаха към „Лилиите“ половин час по-късно и Лили остана поразена. Беше много по-красиво, отколкото си го беше представяла, и изглеждаше почти завършено. Той я разведе навсякъде и ѝ разказа какви са плановете му. Показа ѝ макета, мястото на плувния басейн. Обиколиха всички сгради и фитнеса. Тя разбра, че центърът ще бъде изключителен.

— Много се гордея с теб, татко — рече и го прегърна през врата. Притисна го до себе си, след това обиколи отново централните сгради, а после, на път към къщи, го накара да се отбият в „Крейг“. Предположи къде е Теди. В ателието да рисува. Беше съсредоточен над платното, когато тя влезе и тихо се приближи.

— Харесва ми — отбеляза и той се обърна изненадано към нея.

— Ти си тук? — грейна лицето му.

— Нали ти казах, че ще дойда. Донесла съм ти нещо.

— Беше любимото ѝ седи от къщи. Даде му и две от шоколадчетата, които той обожаваше, а в стола в „Крейг“ не доставяха.

— Следващата седмица трябва да дойдеш на вечеря, за да пробваш асансьора. Татко го е монтирал за мен. Сега и ти ще можеш да го използваш и да идваш на гости, когато ти се прииска. — Теди я погледна и се усмихна. Тя се беше върнала, за да го види, и то само след няколко часа отсъствие. — Ще дойда пак утре — обеща Лили на тръгване и този път той беше сигурен, че няма да го подведе. Съсредоточи се отново над картината с широка усмивка.

Лили се събуди рано на първия ден, в който трябваше да се върне на училище. Беше развълнувана, уплашена, стомахът ѝ бе свит на възел от страх, че ѝ предстои среща със старите приятели. Сякаш сега бе различна и вече не беше една от тях. Беше се превърнала в аутсайдер, откакто не можеше да използва краката си. Съжаляваха я и не знаеха какво да ѝ кажат. Никой не знаеше кога ще се върне на училище — беше се разнесъл слух, че няма да я видят повече там. Имаше чувството, че е напълно забравена, и това много я нарани. Плака пред Теди, говори по този въпрос със съветника си. Все си мислеше, че тук има приятели. Дори Вероника се отнасяше различно с нея и не ѝ беше изпращала есемеси цял месец. Сега щеше да продължи да учи с тях, сякаш нищо не се е случило, освен че беше в инвалидна количка. Баща ѝ бе предложил да наеме частен учител, но тя не искаше. Предпочиташе да ходи на училище както останалите, да има истински живот. Не желаше да се превърне в инвалид, който се е затворил у дома. Освен това се бе научила да се справя сама на обществени места. Можеше да пазарува, да ходи в библиотеки, да използва обществен транспорт. Можеше да прави каквото пожелае. Но да се върне на училище беше все едно да попадне в минно поле. Беше уплашена. Пусна на Теди два есемеса, преди да излезе от къщи. Той ѝ отвърна „да се стегне и да се държи мъжки“, с което я разсмя.

Вече беше в кухнята, когато баща ѝ слезе за закуска. Беше се надвесила над купичка с омразната пълнозърнеста каша, задължителна част от диетата ѝ заради високото съдържание на фибри. Вдигна нещастно поглед.

— Това личице не е никак щастливо — рече сериозно Бил. — Добре ли спа? Какво става? — Тя беше в розова тениска и дънки, дългата ѝ тъмна коса бе съвършено сресана. Носеше розови маратонки „Конвърс“. Изглеждаше както всеки друг ден, когато ходеше на училище, само че сега беше в инвалидна количка и всичко бе различно. — Добре ли си? — попита загрижено баща ѝ.

— Да — отвърна Лили, макар и недостатъчно убедително.

— Заради училището ли е? — попита Бил и тя кимна.

— Така си и мислех. Не е нужно да ходиш — напомни ѝ той. — Можем да вземе частен учител.

— Не искам частен учител. Освен това трябва да отида. — Вече бе изпуснала пет месеца от предпоследната си година — не можеше да си позволи да пропусне и минута повече, ако искаше догодина да постъпи в колеж. Бе положила много усилия, за да навакса пропуснатото. Знаеше, че баща ѝ се притеснява, че се връща на училище, и иска да я защити, но в „Крейг“ не я бяха учили така. Там ѝ помогнаха да усвои всички умения, от които имаше нужда, за да води нормален живот и да се върне в света, и сега трябваше да приложи на практика наученото. — Не съм се чувала с никого от известно време. Странно, че ще ги видя всички заедно. — Сърцето му се сви, когато забеляза самотата в очите ѝ. — Как само ми се иска Теди да беше с мен. — Той се беше превърнал в най-добрия ѝ приятел и сродна душа през последните три месеца. Времето, прекарано в „Крейг“, беше натоварено и създаденото там приятелство беше за цял живот.

С Теди имаше много повече общо, отколкото със старите си приятели. Всички те я бяха разочаровали, най-много Вероника, макар че двете се познаваха от деца и все си казваха, че се обичат. Очевидно недостатъчно, за да я посещава, да поддържа връзка и да обсъди станалото с нея. Вероника се бе опитала да се държи така, сякаш нищо не се е случило, беше потисната от истината и не можа да я приеме и да остане нейна приятелка. Лили нямаше проблем да се сблъска с Джеръми. Не се беше чувала с него от вечерта, когато я приеха в „Крейг“ и двамата скъсаха. Сега щеше да се срещне с всички на тяхна територия, след като я бяха пренебрегвали и изолирали месеци наред. Беше разгневена, наранена и погледът ѝ го издаваше.

Бил си наля чаша кафе и препече филийки и за двамата. Имаха нова машина за капучино в обновената кухня и Лили вече го бе пробвала и много ѝ хареса. Харесваха ѝ всички промени и погледна нещастно баща си, когато дойде време да тръгва. Качи се безмълвно на горния етаж с асансьора и взе якето и учебниците от стаята. Слезе отново с дънкова раница, метната на облегалката на количката. Вече си беше сложила ръкавиците без пръсти, които използваше, за да не

нарани ръцете си, докато бута колелата. Всички в „Крейг“ се шегуваха, защото нейните бяха от „Шанел“.

Последва баща си по рампата пред къщата и се отправи към колата. Отвори вратата и се настани на предната седалка, а той сгъна лекия стол и го постави в багажника. Тя включи радиото на любимата си станция, за да не ѝ се налага да мисли. Пътуването беше съвсем същото както много пъти досега, но и бе коренно различно заради онова, което се криеше в багажника. Изненада баща си, като го накара да спре на половин пресечка от училището, за да слезе там.

— Стига глупости. Ще те оставя отпред. — Той ѝ се стори притеснен и искаше да бъде сигурен, че тя ще стигне до училището жива и здрава.

— Искам да отида сама — настоя Лили. Не му стана никак приятно, но я послуша. Спря, извади инвалидната количка от багажника, тя се качи в нея и го погледна уплашено. — Ще се справя, татко, обещавам.

— Знам. Ще бъде много по-лесно, отколкото си мислиш. — Нито един от двамата не повярва на думите му, но се престориха, докато тя се отдалечаваше. Обеща да му се обади, когато е готова, за да дойде след часовете и да я прибере.

Покрай нея се изниза поток от ученици — тя позна някои от първокурсниците и един второкурсник. Повечето от онези, които бяха в трети и четвърти курс, караха собствени автомобили. Никой не ѝ проговори, докато влизаше в двора и приближаваше познатата врата. Тя отби за секунда и изпрати бърз есемес на Теди с надеждата той да ѝ вдъхне кураж да влезе.

„Умирам от страх“, написа.

„Да си го начукат, ако не разбират от шега“, отговори бързо той и тя се разсмя и вдигна поглед към един от учителите на вратата, които следяха учениците да влизат мирно и тихо, да са прилично облечени и да не се държат безобразно. Забеляза Лили и отиде да я поздрави. Беше учителят по физическо и тя разбра, че той е дежурен на входа, защото се редуваха.

— Добре дошла, Лили, липсваше ни — поздрави тихо той и тя веднага забеляза съжалението в очите му. Запита се дали ще я съжaliaва чак толкова, ако знае, че е ходила редовно на ски през

последните два месеца, по три, дори четири пъти в седмицата, и се е спускала главоломно.

— Благодаря, господин Либовиц — отвърна любезно Лили и мина покрай него. Вече бе забелязала познати лица. В гимназията ѝ учеха шест хиляди ученици, сто и шейсет бяха в нейния курс и тя започна да мярка някои от тях. Погледите им минаваха над нея, след това, щом я познаеха, се обръщаха повторно. Някои ѝ махаха, други се усмихваха, но нито един не се приближи. Сякаш се страхуваха, че носи зарази, или просто не знаеха какво да кажат.

— Здравсти... как си... жалко, че вече не можеш да ходиш...

Знаеше, че първият ѝ час е на партера. Там нямаше проблем, но щеше да се наложи да се качи в асансьора, за да отиде на другите етажи. Добре поне, че имаше асансьор.

Директорката излезе от кабинета си тъкмо когато Лили минаваше покрай вратата, и я настигна, за да я поздрави. Лили се опитваше да напредва бързо, доколкото това бе възможно сред потока от ученици, тръгнали към класните стаи, а не искаше да се блъсне в някого и да се представи като некадърница. Никой не забеляза, но тя цялата трепереше.

— Здравей, Лили. Добре дошла у дома! — започна с топла усмивка директорката, госпожица Дейвис, и Лили трябваше да спре в средата на коридора, за да поговори с нея. Нямаше как да я избегне, а ѝ беше неприятно, имаше чувството, че всички я наблюдават.

— Благодаря.

— Много се радваме, че се върна! — Госпожица Дейвис говореше единствено от свое име, Лили бе сигурна, че е така, тъй като не се бе чувала със съучениците си. Беше получила картички с благопожелания от всички учители през първата седмица след инцидента, но оттогава нямаше никаква друга вест, освен информация за домашните, която те редовно изпращаха в „Крейг“. Беше напълно забравена и усмивката на госпожица Дейвис ѝ се стори фалшива.

— Благодаря ви. Трябва да вървя — отвърна Лили, щом чу звънеца, и потегли към стаята. Първият ѝ час беше по история и тя вече бе предала доклада си преди крайната дата. Беше наваксала целия материал. Учителката по история беше млада, завършила „Дюк“ предишната година, сравнително нова в училището. Лили я харесваше,

макар че почти не я познаваше. Казваше се Барбара Бейли, имаше буйна червена коса и носеше сабо зиме и лете.

Кимна вместо поздрав, когато Лили влезе, след това пристъпи спокойно към нея.

— Отпред ли предпочиташ да седнеш или отзад? — попита тя, сякаш се бяха видели вчера, и на Лили този подход ѝ хареса, защото се почувства нормална, а не като току-що кацнала от Марс, защото е в инвалидна количка. Жената не се отнесе към нея като към болна и тя ѝ беше благодарна. Госпожица Дейвис бе говорила с тон, който я накара да се почувства като човек със сериозно разклатено здраве. Барбара Бейли подходи различно.

— Отзад — отвърна тихо Лили и преподавателката се върна отпред, за да изчака останалите ученици и да започне часа. Лили се намести в средата най-отзад и погледна през прозореца. Видя и последните да бързат към сградата, сред тях Вероника, която се смееше в компанията на две момчета, също от олимпийския отбор. В училището проявяваха търпимост към програмата на децата от олимпийските отбори, на които често им се налагаше да отсъстват заради пътувания до други градове за състезания и игри, и не ги наказваха. Вероника дори не ѝ беше звъннала, за да я попита кога ще се върне, нито пък бе предложила да ѝ помогне, което щеше да е много мило. Лили знаеше, че след като вече не е в отбора, Вероника е звездата там и вероятно е фаворитка за златния медал. Беше ѝ трудно да преглътне тази мисъл, но не мразеше бившата си приятелка. Трудното бе, че Вероника не намери място за Лили в живота си. Това бе съкрушителен удар.

Този ден щяха да учат за индустриализацията на Америка, безкрайно отегчителна тема за Лили. Тя непрекъснато се разсейваше, гледаше през прозореца и ѝ се искаше часът да приключи. Учителката тъкмо бе написала нещо на дъската, когато се обърна и погледна право към нея.

— Нали така, Лили? Ще добавиш ли нещо? — Лили се изчерви и я погледна засрамено.

— Извинете ме... Не чух какво казахте.

— Постарай се да внимаваш повече. Знаем, че този период от историята ни е доста скучен, но нека опитаме да го прескочим бързо. Почти краят на годината е — напомни госпожица Бейли на всички и

обходи с поглед отпуснатите на столовете ученици, които бяха отегчени също като Лили. Лили се усмихна веднага, след като учителката насочи вниманието си към останалите. Стана ѝ приятно, че госпожица Бейли няма специално отношение към нея, че не се държи като към специален ученик. Все едно всичко беше напълно нормално. Прииска ѝ се да я прегърне, а едно от момчетата отпред се обърна и направи гримаса на отегчение и тя се постара да не прихне. Най-сетне звънецът би и те бяха свободни. Лили се усмихна на учителката, докато минаваше покрай нея.

Три момичета, които познаваше добре, се приближиха до нея, когато излезе в коридора, казаха колко много се радват, че тя се е върнала, и Лили не натякна, че не са се чували от януари. Знаеше, че не бива да показва горчивина.

— Хубави ръкавици — отбеляза едната, когато забеляза двойното „С“ на тях. Лили беше с розовия лак, който Каръл ѝ беше подарила. Изглеждаше красива, както винаги, просто сега седеше в инвалидна количка. Напоследък много внимаваше какво яде, за да не натрупа излишни килограми, тъй като все седеше. Беше станала още по-слаба от внимателно подбраната диета, а благодарение на Фил Луис горната част на тялото ѝ изглеждаше добре оформена и източена.

— Радвам се, че се върна, Лил — каза едно от другите момичета и изглежда говореше напълно сериозно, а след това сведе засрамено очи. — Извинявай, че така и не ти се обадох. Беше ми неудобно. Не знаех какво да ти кажа.

— Да, знам — отвърна засрамено Лили, трогната от честността на момичето. — Сигурно ти е било необяснимо. — Тя не знаеше какво друго да каже, за да ѝ помогне да се почувства по-добре.

— През всичкото време ли беше в Скуо?

— Не, от февруари насам бях на рехабилитация в болница „Крейг“. — Нямахше нужда да им обяснява какви услуги предлагат там — тя самата не бе чувала за центъра, докато не попадна там. Признанието на момичето разкри обаче, че Вероника дори не си беше направила труда да каже на хората къде е, за да я посетят, ако искат. Или ѝ беше все едно, или открай време бе завиждала на Лили.

— А, най-сетне си се отказала от наркотиците! — подхвърли високо момче от баскетболния отбор тъкмо преди да профучи покрай тях, но щом я видя, спря. Бяха партньори в химическата лаборатория

през първия срок. Той беше провалил задачата им и я бе разсмял толкова силно, че накрая ги изгониха от часовете до края на деня. Казваше се Уокър Блейк. — Да знаеш, че не си успяла да заблудиш никого — избоботи той, а Лили се ухили. Харесваше го и бяха приятели. — Знаех си аз, че се друсаш, след като гръмна задачата ни по химия. Казаха ми, че си в рехабилитационен център. Хич не се изненадах. Хероин или кристал мет?

— Не съм взривила задачата по химия! Ти го направи, скапаняко — отвърна тя през смях и всички наоколо си отдъхнаха.

— Ами. Видях те как наля заедно смъртоносните съставки, за да взривиш всичко тук! Добре, говори, защо беше в рехабилитационен център? Пушила си крек ли? Веднага щом чух, че си на рехабилитация, разбрах какво става. Да знаеш, че няма да ти помогне, дето се криеш в тази количка от супермаркет. Не си мисли, че си ме заблудила — ухили се Уокър, очевидно щастлив, че я вижда, и тя изпита благодарност към него. — Какви ги вършеше, докато на нас ни съдираха задниците от учене?

— Всъщност — усмихна му се тя — ходех на ски. — Той се ококори, реши, че Лили се шегува, за да влезе в тон с неговите шегги, и тя веднага разбра, че не ѝ вярва. — Говоря сериозно, ски спускане в Зимния парк, на моноски със седалка. Страшен номер. — Останалите слушаха с интерес. Тя знаеше, че той е великолепен скиор. Двамата бяха ходили заедно на ски преходи от ски клуба в училището, когато бяха по-малки, преди тя да влезе в олимпийския отбор, да започне да тренира сериозно и да не ѝ остава време да ходи на ски с приятелите си. — Тренирам за параолимпийските игри — заяви гордо и Уокър поклати невярващо глава, обзет от почуда.

— Ти си напълно луда — каза той, но личеше, че е впечатлен. Открай време беше така и Уокър бе радостен, че старата му приятелка наистина изглежда добре. Беше се питал колко е зле и дали е претърпяла и нараняване на главата, за което никой не знае. — Може някой път да дойда с теб, ако искаш. Много ми се иска да те видя — рече той с възхищение. Звънецът би отново и всички се пръснаха по стаите, където щяха да се проведат следващите им часове. — Какво имаш следващия час?

— Математика — отвърна тя и се намръщи. Този предмет мразеше най-много.

— А пък аз химия. Добре че не е с теб — рече той и тя се разсмя. — Ще се видим на обяд. — След тези думи си тръгна. Не и предложи да ѝ помогне, нито да носи учебниците ѝ, нито да изтласка напред инвалидната количка или да я качи в асансьора и тя беше благодарна, че се отнася с нея по същия начин както преди, с пълно неуважение.

Остави другите и тръгна сама към асансьора. След двоен час по математика, който ненавиждаше, обядва в кафенето и всички се скупчиха около нея. Едно от момичетата ѝ пренесе подноса, въпреки че Лили можеше да го сложи в скута си, но предпочете да не го прави. Уокър спря, за да пусне няколко шегички, отбиха се и други, за да я поздравят, и разбраха, че тя не се е променила, както бяха предполагали, че просто не може да ходи и все пак се справя великолепно. Най-сетне по средата на обяда се появи Вероника, прегърна я и се държа така, сякаш е открила отдавна изчезналата си приятелка. Лили се държа хладно, но не искаше да започва война, затова не каза нищо.

Следобедът мина без произшествия. След последния час тя се обади на баща си и остана навън, за да го чака. Никой не ѝ обръщаше внимание — отново бе една от всички, макар и в инвалидна количка. Най-лошото беше минало, бе оцеляла след първия ден и сега се радваше, че ще се прибере. Тази вечер я чакаха много домашни. Никой нямаше намерение да я гладят с перце, а и тя не искаше. Все още беше много разочарована от Вероника, но това бе така от четири месеца. Тя просто не желаше да се приспособи към случилото се с Лили. Идваше ѝ прекалено много. В „Крейг“ бяха предупредили Лили, че някои хора не могат да се справят, и очевидно Вероника беше една от тях. Беше ѝ мъчно, но щеше да се сприятели с други, с хора като Уокър Блейк.

Пусна на Теди есемес, докато чакаше баща си, за да му съобщи, че е минало добре. Беше уморена и се канеше да му напише, че има много домашни и ще се видят утре, но след това си спомни, че всички ѝ бяха пробутвали същото извинение месеци наред, затова не написа нищо. Когато баща ѝ пристигна и тя се качи в автомобила, го помоли да се отбият в „Крейг“. Купи пица и смути за Теди и влезе в рехабилитационния център. Откри го на курс по компютърни технологии. Той беше истински гений в компютрите и ги използваше за художествени проекти. Тъкмо приключваше, когато тя пристигна.

— Я виж ти, идваш след първия ден в училище. — Теди ѝ се усмихна и си каза, че тя изглежда страхотно.

— Значи е минало добре.

— Не беше зле. Ще се проваля с гръм и трясък по математика, а учителката по история ме хвана да бляя по време на часа и ми направи забележка, а за утре имам поне сто домашни и тест по математика, но ми се искаше да дойда и поне да те прегърна. — Тя постави кутията с пица на коленете му и пъкна чашата със сока зад стола, а той се засмя.

— Значи никой не се опита да те подмине като невидима? — попита я любопитно и се усмихнаха един на друг.

— Не. Мислех, че ще се опитат, но те приеха бързо количката... е, след известно време.

— Как мина с Вероника? — погледна я загрижено Теди. Знаеше колко много означаваше приятелството им за Лили и колко разочарована е тя от отношението ѝ.

— Фалшиво. Прегърна ме много любвеобилно в стола и повече не я видях. — Тя сви рамене. — Днес много ми липсваше.

— И ти на мен. Тук без теб е гадно вечер. Толкова ми е скучно, че играх на стрелички с един, който се хили като кон и не спира да дрънка за готиното си гадже и колко ѝ били големи циците. Друго не знае — обясни нещастно Теди. Момчето, за което говореше, беше в отбора по гмуркане и нараняването му беше подобно на неговото. Беше противен и на двамата, но Теди беше играл на стрелички с него, за да убие някак времето, откакто Лили я нямаше.

— Ще ти се обадя, щом си напиша домашните — обеща тя, прегърна го и тръгна. Той беше сигурен, че тя ще му звънне. Чакаше я много четене преди края на учебната година, както и да довърши курсовата си работа. Връщането в училище беше истински ад и същевременно малко късче от рая.

Лили изкара приличен успех през последния месец в училището. Оценките ѝ не бяха високи, както обикновено, но пак беше сред отличниците, независимо че бе пропуснала месеци. В последната събота преди края на учебната година имаше танци. Уокър Блейк я покани да отидат заедно. Той си имаше гадже, но въпросната вечер го заряза, а то не се разсърди, защото двамата така или иначе непрекъснато танцуваха заедно. Не беше абитуриентски бал, Лили нямаше намерение да ходи, но Уокър я убеди и тя прекара добре. Разговаря с всички, които познаваше, известно време поседя с диджея и му помагаше да избере музиката. Уокър я завъртя на дансинга няколко пъти, както беше в инвалидната количка, и тя усети, че ѝ се завива свят, и едва не падна, но той я хвана навреме. Забеляза Вероника с ново гадже, но тя се престори, че не я вижда, и така и не дойде да я поздрави. Макар да ѝ беше странно, че отива на първия си бал в инвалидна количка, Лили прекара добре. Беше много мило, че Уокър я покани, и тя разказа на Теди, когато отиде да го види на следващия ден.

— Как ми се иска да се върна на училище — рече замислено той.

— Тук научаваш много повече — рече Лили. Той четеше непрекъснато, обичаше книги за история на изкуството, биографии на известни творчески личности. Мечтата му беше един ден да преподава изкуство. Беше твърдо решен да кандидатства в Университета на Денвър през есента и се надяваше да го приемат в програмата по изящни изкуства. Лили все още възнамеряваше да кандидатства в любимите си колежи на Изток, но засега не бе разговаряла с баща си.

Повечето ѝ приятели си бяха намерили работа за през лятото. Някои от момичетата заминаха като съветнички в различни лагери. Една щеше да преподава плуване, друга започваше в офиса на баща си. Двамата с Теди бяха единствените, които нямаха какво да правят през лятото. Баща ѝ щеше да бъде зает с „Лилиите“. Тя имаше намерение да ходи при Теди в „Крейг“ и ѝ бяха дали разрешение да използва

басейна. Мислеше да се запише на курс по дълбоководно гмуркане. Баща ѝ я изненада седмица след като приключи училище. Каза, че трябвало да отиде набързо до Лондон, и я покани да тръгне с него. Отново щеше да наеме самолет, така че тя да пътува без проблем. Докато беше в „Крейг“, бе изкарала курс по пътуване, който включваше и полети със самолет, така че можеше да се качи и в туристическа класа, но баща ѝ категорично отказа. Можеше да си позволи да наеме частен самолет.

— Какво ще кажеш да дойдеш с мен? — предложи тайнствено той.

— Ти какво ще правиш там? — Тя все още помнеше неприятното преживяване в „Хародс“, но знаеше, че този път ще се справи безупречно.

— Ще сключи една сделка. Ако не дойдеш, ще се върна след няколко дена. Ако решиш да ме придружиш, ще останем по-дълго, въпреки че тук имам доста работа.

— Ще дойда — рече тя, готова за приключение, а на следващия ден разказа на Теди. Никой от училището не ѝ се беше обаждал от края на учебната година, но тя знаеше, че този път съучениците ѝ са заети и много от тях са заминали. Нея я чакаше дълго скучно лято, тъй като нямаше да има работа. Пътуването до Лондон щеше да е приятна промяна и щеше да има какво да прави. Открай време ѝ беше приятно да пътува с баща си.

Бил и Лили заминаха за Лондон седмица по-късно и отново отседнаха в „Карлайл“. Баща ѝ предложи да ѝ вземе придружител, но тя настоя, че ще се справи сама. Ангажираха апартамент с две спални и общ хол, за вечеря Бил я заведе в „Харис Бар“, клуб, на който беше член. Храната бе превъзходна и това бе първото елегантно място, на което Лили отиваше след инцидента. Бил беше впечатлен колко добре се справя. Тя облече къса официална рокля, чорапогащник и красиви равни обувки. Вечерта беше топла и двамата се насладиха на изискания клуб, а Лили успя да прекара инвалидната количка през тесните места с много грация. На следващия ден обиколи „Хародс“ и още няколко други магазина, които харесваше, и се върна натоварена с покупки. Баща ѝ отстъпи колата и шофьора и се качи на такси. Каза, че ще ходи на търг в „Кристис“, нещо, което не я интересуваше, макар да знаеше, че на Теди би му било изключително приятно. Беше обещала

да му донесе пощенски картички от галерия „Тейт“ и от музея „Виктория и Албърт“, които той щеше да използва в колаж. Вече ги беше купила от малко магазинче близо до хотела. Имаше доволен вид, когато се върна в апартамента с пликите, които пиколото пренесе. Баща ѝ я чакаше.

— Няма нужда да те питам как си се справила днес — разсмя се той. — Сигурно си получавала само шестици в часовете по пазаруване в „Крейг“. Успя ли да ме разориш?

— Още не — усмихна се тя, но определено беше похарчила доста пари и се бе забавлявала, затова се гордееше със себе си. Имаше огромна разлика с предишния път, когато излезе от магазина почти разплакана, защото някои се блъскаха в нея, а други се държах грубо, просто не ѝ обръщаха внимание или пък нямаше начин да привлече вниманието им.

— Как мина търгът?

— Успешно — усмихна се широко Бил. — Взех това, за което дойдохме. Можех да го направя и по телефона от Денвър, но не купувам често картини. — Всъщност той никога не бе купувал толкова скъпа или известна картина, но тази беше специална. — Реших да дойда и да ѝ се насладя. — Пък и щеше да пътува с Лили и двамата да се позабавляват.

— Купил си нещо? — Не ѝ беше казал, че възнамерява да купи картина, а че има работа в Лондон. Не искаше тя да остане разочарована, ако не спечели наддаването.

— Разбира се — усмихна се той и ѝ подаде снимка.

— Мили боже, татко! Това ли купи? — Тя позна веднага художника и стила. — Истинска ли е?

— Надявам се! — Той се разсмя, щом видя изражението ѝ. — Дано, след като знам колко платих. Ще бъде много неприятно, ако съм купил фалшификат. — В „Кристис“ нямаше такава опасност и документите за произход бяха безупречно изготвени. Той бе купил една от картините с водни лилии на Моне. Платното не беше голямо, но размерът беше чудесен, а самата картина великолепна. — Ще я закача на рецепцията на „Лилиите“. Реших, че там ще стои чудесно. — За момент Лили не знаеше какво да каже.

— Невероятно. — Тя го прегърна и притисна до себе си.

Бил знаеше, че дори да стане на сто, пак няма да успее да направи достатъчно за нея, и остана очарован, че картината ѝ е харесала също като на него. Нямахше търпение да я види във фоайето на „Лилиите“.

Лили позвъни веднага на Теди и разбра, че той тъкмо става.

— Направо няма да повярваш — рече задъхано тя, когато той отговори.

— Какво? Проходи ли? — Понякога се шегуваха така, защото бяха в едно положение.

— Не, тъпчо. Стига глупости. Говоря сериозно. Татко току-що купи картина от „Кристис“. — Знаеше, че понякога Теди следи резултатите от важните аукциони онлайн и ѝ разказваше за тях, въпреки че тя не се интересуваше особено. Този аукцион обаче бе събудил интереса ѝ.

— Какво е купил? — попита любопитно Теди.

— Моне — изрече тя, сякаш думата бе свещена, поне така щеше да я приеме Теди, а и за нея не беше по-различно, тъй като баща ѝ я беше купил заради нея.

— Говориш за Клод Моне ли? Ти шегуваш ли се? — Това бе напълно невъзможно. Родителите му имаха страхотни произведения на изкуството, но не притежаваха Моне. Такива картини бяха в музеите.

— От серията с водните лилии и смята да я закачи във фоайето на „Лилиите“. Нямах представа колко е красива.

— Чакай да погледна онлайн. Ще ти звънна след малко.

Тя се изкиска, когато затвори, а той се обади пет минути по-късно.

— Мама му стара. Направо невероятно! — Знаеше, че картината е струвала цяло състояние, защото пишеше „оценка при поискване“, което означаваше, че сумата е огромна. Колосална дори, но той бе достатъчно добре възпитан и не каза нищо, а заговори за красотата на картината, която беше изключителна. — Нямам търпение да я видя. — Беше задъхан от вълнение.

— Трябва да дойдеш у нас и да я видиш, когато се приберем.

Теди все още не ѝ бе ходил на гости. Лили беше заета в училище през последните няколко седмици. Бе намислила да го покани на вечеря и да прекарат лятото заедно. Трябваше само да вземат ван заради тежкия му електрически стол, който имаше нужда от специално

електрическо приспособление, за да бъде вдигнат. Затова Теди беше по-малко подвижен от Лили, чийто стол беше лек като перце и се прибираще в багажника на автомобил.

Поговориха още малко за картината, след това затвориха и тя отиде при баща си, за да му благодари, че я е купил.

— За нас тя е много специална — рече Бил със страхопочитание. Някой ден щеше да я подари на Лили. Тя щеше да се превърне във важна част от имуществото му и щеше да е добра инвестиция. Самият той бе впечатлен от покупката си и не съжаляваше нито за секунда.

През следващите два дни ходиха на пазар, в Хайд Парк, хранеха се в различни ресторанти, а в последния ден взеха картината от „Кристис“. Бил не искаше да я остави в хотела. Тя беше твърде важна, за да не бъде под ключ. Беше уредил да я приберат в сейфа на Музея на изкуството в Денвър, преди да я закачат в „Лилиите“. Беше вълнуващо, докато я качат в самолета. Известното произведение на изкуството щеше да пътува с тях чак до дома. Пътуването бе чудесно и за двамата.

Лили разказа на Теди всичко, когато се прибраха, и като специална награда Бил уреди ван с шофьор от „Крейг“ и откара Теди до музея заедно с Лили веднага след като се прибраха, за да може и той да види картината. Теди я наблюдаваше безмълвно, изпълнен със страхопочитание, най-сетне вдигна насълзените си очи към Лили.

— Това е най-красивото нещо, което някога съм виждал — рече той и Бил остана трогнат, че момчето я харесва толкова много.

След това го заведоха на вечеря у тях и Теди обиколи заедно с Лили цялата къща, благодарение на промените, които Бил беше направил. После останаха в хола, слушаха музика и Лили приготви вечеря в кухнята, в която и Теди можеше да влезе без всякакъв проблем. Гостуването беше толкова успешно, че Теди започна често да ходи у тях. Той нарисува своя картина, вдъхновена от водните лилии, и я подари на Бил, за да му благодари, задето го е приел в дома си. Творбата бе забележителна за млад художник, още повече човек, който не можеше да използва ръцете си свободно. Никой не би заподозрял, че има проблем, ако се съди по картината му.

— Ще я сложим в „Лилиите“ — увери Бил момчето, — във фойето, също като Моне. — Той бе трогнат от подаръка и впечатлен от изключителния талант на Теди.

Между посещенията на Теди, Уокър, който се отби няколко пъти, и пет-шест момичета от класа, лятото на Лили се изниза неусетно. В края на август двамата с баща ѝ ходиха до Аспен за няколко дена и когато се върнаха, беше време да тръгне на училище за последна година. Лятото беше приятно, весело и благодарение на Лили и баща ѝ то беше най-хубавият сезон на Теди от две години насам. Сега вече и той беше част от семейството.

21

Джеси искаше да заведе Крис в Денвър, да го настани в стаята му в общежитието, но нямаше на кого да остави децата, а той настоя, че ще се справи сам. Стана ѝ мъчно и обеща да отиде да го види веднага щом може. Все повтаряше на Бил Томас, че ще замине за Денвър за поредната консултация веднага щом децата ѝ тръгнат на училище, така че да може да се види и с Крис.

Крис ѝ се стори много пораснал в деня, когато замина с два сака, компютъра си и ските, а тя изпрати уредбата му и колелото по „Федекс“. Упрекваше се, че е лоша майка, задето не отива с него, но не можеше да се справи с другите три деца. Искаше ѝ се да ги остави при приятели, но те бяха заминали на къмпинг в Йосемити. Откара Крис до летището в Рино, прегърна го и го притисна до себе си.

— Да ми звънеш! Искам да знам как си. — Едва сдържаше сълзите, също и той.

— Ще се справя — увери я Крис. Приличаше много на баща си.

— Да ми звънеш довечера.

— Добре де, добре.

Тя го прегърна отново и той се качи в самолета за Денвър. Джеси се прибра с натезало сърце. Първото ѝ дете бе отлетяло от гнездото и тя не можеше да си представи живота, без да вижда лицето му всяка вечер. Къщата беше като гробница, когато се прибра, а останалите деца ѝ се сториха тъжни също като нея. Хедър лежеше на канапето и гледаше невиждащо в телевизора. Адам дори не искаше да играе на плейстейшън, а Джими се покатери в скута ѝ и я прегърна веднага след като тя се прибра. Никой не искаше да обядва. Джеси се опита да ги придума да отидат на кино, но никой нямаше желание, затова се зае с прането. Сгъваше дрехите, когато Бил Томас позвъни. Тя му се стори тъжна, когато отговори. Веднага позна по гласа ѝ.

— Да не би нещо да не е наред? — притесни се той и това я трогна.

— Да... не... просто животът си е такъв. Най-големият ми син замина за колежа и вече липсва на всички. Къщата е ужасно тиха без него. — Тя бе разчитала толкова много на Крис да ѝ помага с братята си и сестра си, че без него щеше да ѝ е много трудно. Но поне сега той щеше да се забавлява, вместо да се прави на детегледачка и да я кара насам-натам. Чувстваше се виновна, че го е товарила толкова много през изминалата година.

— Дай му телефона ми и му кажи да ми позвъни, ако има нужда от нещо, след като се настани — рече Бил. — Може би моментът е подходящ да дойдеш. Наистина имам нужда от съветите ти, Джеси. През последните няколко седмици сме много зле. Не мога да се справя с медицинското оборудване, а от седмици не съм получавал прилично резюме. Кога ще можеш да дойдеш? — Говореха за началото на септември, а ето че времето бе настъпило. Тя се оживи при мисълта за поканата да направи нова консултация. Това беше много подходящо извинение да посети Крис.

— Когато кажеш. Просто трябва да съобщя на Бен, за да поеме моите случаи, и да намеря човек, който да се грижи за децата. Следващата седмица започват училище. Наех едно момче да ми помага след часовете, защото вече не мога да разчитам на Крис, но той започва чак след две седмици. Инструктор е в ски училището. Ще трябва да ги кара, където поискат. — Хедър тъкмо беше взела книжка за начинаещ и нямаше право да шофира сама без възрастен, а Джеси не искаше тя да се качва с други деца.

— Защо не дойдеш през седмицата, след като те започнат училище, или след още една, както успееш да го уредиш. Тъкмо ще видиш сина си, докато си тук. Ще вечеряме всички заедно, ако ти е приятно, с Лили. Ще бъде много приятно.

— С удоволствие. Нека организирам всичко и ще ти звънна следващата седмица, след като говоря с Бен и уредя някой поеме децата.

— Става. — Той ѝ се стори облекчен и си каза, че има нещо, което да очаква.

Същата вечер Крис ѝ позвъни, след като се бе настанил и се бе запознал със съквартирантите си. Излизали да похапнат, но искал да ѝ каже, че е пристигнал. Стори ѝ се много далече и неочаквано много самостоятелен. Не можеше да повярва, че най-сетне е настъпило

времето той да замине за колеж. На следващия ден на работа тя бе все още потисната.

— Зле ли мина уикендът? — попита Бен, когато видя изражението ѝ.

— Крис замина за Денвър.

— О, ясно. — Той веднага разбра, че тя е много разстроена.

— Тъжно ми е. Никак не ми е приятно, че децата растат — отвърна тя с крива усмивка. — Та в тази връзка, Бил Томас иска да замина за Денвър и отново да консултирам центъра му. Говорихме да стане след две седмици. Кой уикенд те устройва? — Бен беше свободен и през двата и двамата уточниха датата след две седмици, а следобеда тя позвъни на Бил. Той се зарадва, защото посещението съвпаднаше с идването на Каръл. Каза на Джеси и на нея ѝ стана много приятно, че ще се види с приятелката си и ще прекара известно време с Крис. Пусна му есемес, за да му каже кога ще пристигне, а след това позвъни на родителите на децата, за да уреди всичко.

Уикендът, в който замина за Денвър, мина безпроблемно. Беше приготвила цял сак с вещи на Крис, които той бе забравил, включително допълнително одеяло, и вътре беше пхнала снимки в рамки на другите деца. Джими му бе нарисувал картинка, която тя обеща да занесе. Тръгна за Рино веднага след работа. Различните майки, които щяха да гледат децата ѝ, ги бяха прибрали след училище. Бен я погледна многозначително, когато тръгваше.

— Все още съм на мнение, че трябва да приемеш работата — настоя той и тя се разсмя.

— Както кажеш. И консултантската работа ме устройва. А сега ще видя Крис.

— Предай му много поздравии — рече Бен. Тя отиде с такси до летището в Рино и се качи на самолета за Денвър. Когато пристигна, взе такси до хотела. Крис ѝ беше казал, че същата вечер ще ходи на тренировка по баскетбол, затова двамата щяха да се видят на следващия ден и да закусят заедно преди срещата с Бил.

Получи се чудесно. Видя се с Крис в общежитието му, запозна се със съквартирантите му и те ѝ се сториха приятни. Предаде му багажа и двамата се разходиха из университета, след това Джеси го заведе на закуска в близък ресторант. Той ѝ се стори щастлив, спокоен и каза, че се забавлява страхотно. Нямаше търпение да започне ски сезонът, но

междувременно играеше баскетбол и се бе включил в отбора по плуване. Остави го със свито сърце. Обещаха си да се видят отново, преди тя да си замине в неделя.

След това взе такси до дома на Бил, където той я чакаше с планове, резюмета и нови промени по макета, а и искаше да чуе съвета ѝ по поне десет въпроса. Седнаха на масата в кухнята и бяха потънали в работа, когато Лили влезе при тях и се зае да прави обяд. Щеше да ходи в „Крейг“, за да се види с Теди, а след това — на представянето на различни колежи, което щеше да се проведе в тяхното училище, за да вземе молби и брошури. Беше обещала да вземе и за Теди. Зарадва се, когато видя Джеси. На лекарката също ѝ стана много приятно.

— Изглеждаш чудесно, Лили — подхвърли тя, когато двамата с Бил спряха да работят за няколко минути. — Как е последната ти година?

— Засега добре — отвърна момичето с широка усмивка. — Все още не съм се издънила. Днес ще ходя на представянето на колежи. — Баща ѝ не каза нищо и Лили си направи нещо за ядене, а те двамата отново се заеха за работа. След малко тя излезе и тогава Джеси се сети нещо и вдигна поглед към Бил.

— Тя как се справя? — Чу, че се хлопна вратата на автомобил и боботенето на двигателя се отдалечи. Той я погледна недоумяващо, когато тя зададе въпроса.

— Купих ѝ кола с ръчен контрол. Не искаше да я карам до училище. Знам, че я разглезвам, но беше разумно, а и тя има нужда от самостоятелност. — Джеси му се усмихна, когато чу тези думи. — Дори успява сама да си прибере инвалидната количка в автомобила — заяви гордо той.

— Не е нужно да ми обясняваш. Според мен идеята е страхотна. А тя е много отговорно момиче.

— Радвам се, че мислиш така. — Лили наистина се бе приспособила забележително добре към положението си, а Бил ѝ беше осигурил всички възможни удобства. Според него и Джеси се справяше блестящо. Бил бе изминал дълъг път от януари, когато отказваше да приеме истината за положението на дъщеря си. Сега самият той строеше рехабилитационен център. Този факт не спираше да я удивява.

Следобедът отидоха да разгледат „Лилиите“ заедно, прегледаха записките му и скиците и тя разреши проблема как да бъде разпределено медицинското крило. Медицинските услуги щяха да бъдат сведени до минимум, но те трябваше да подходят реалистично към грижите, открито пациентите щяха да имат нужда, а нуждите на някои щяха да са по-големи, отколкото на други. Налагаше се да имат медицинско крило. Тъкмо излизаха от сградата, когато Джо пристигна с Каръл. Тя беше взела полет от Бостън рано същата сутрин и двамата с Джо бяха прегледали други планове и списък със съветници, които Каръл прецени, че трябва да наемат. Двете жени се зарадваха и се прегърнаха топло.

— На това му се казва късмет — възкликна веднага Каръл. — Да дойдем в един и същи уикенд. — Веднага забеляза, че старата ѝ приятелка изглежда уморена, докато Джеси си каза, че Каръл никога не е изглеждала по-добре, макар веднага да позна, че елегантната тъмна коса е перука. Помнеше, че косата на Каръл е малко по-светла и мека. Новата ѝ прическа беше много елегантна. Не беше виждала Каръл, откакто тя се беше разболяла.

Четиримата седнаха в главния офис и прегледаха плановете на архитекта, чертежите, Бил посочи всички точки, които щяха да претърпят промени на макета, а пък плувният басейн и постройката, в която щеше да се намира, бяха почти завършени. След това прегледаха списък с потенциални кадри. С някои от тях щяха да се свържат по телефона.

— Все още нямаме медицински директор — рече Каръл и ги погледна загрижено. Бил и Джо също се притесняваха, но досега не бяха харесали никого.

— Остава да убедиш доктор Матюс да приеме — рече Бил и погледна умолително Джеси, а тя поклати глава.

— Знаете, че не мога, момчета. Все някой ще се появи. Разпратили сме обяви в болниците в цялата страна. Въпрос на време е — рече тя убедено.

— Откриването е след единайсет месеца — напомни ѝ Бил и тя кимна. След това заговориха по други въпроси чак до пет часа. Четиримата щяха да вечерят заедно. Каръл си тръгна с Джо, а в шест Бил откара Джеси в хотела. На връщане и двамата изглеждаха

уморени, но този ден бяха изяснили доста въпроси. Беше трудно да свършат всичко за времето на престоя ѝ.

— Говоря напълно сериозно, като настоявам да приемеш поста на медицински директор, Джеси. Готов съм на всичко. Да ти осигуря и къща към поста, а също и заплата, която ще си струва.

— Много обичам да ме подкупват — пошегува се тя. — Къщата ще ми дойде добре. Онази, в която живеем, се разпада, откакто Тим го няма, за да я стяга. Това обаче означава да преместя децата в нов град и в нови училища. Хедър ще трябва да завърши тук вместо с приятелите си. Тази година ѝ е предпоследна, догодина приключва. Просто не е честно да постъпя така с тях. — Това бе жертва, на която тя беше готова, независимо колко примамлива е офертата за работа и колко висока заплата. — Те не разбират от икономика. Животът им и без това беше разтърсен из основи със смъртта на баща им. С двете помалки момчета може и да е по-лесно — още са малки и лесно ще се приспособят, особено Джими, който тъкмо навърши седем, а Адам е на дванайсет. Хедър обаче на тази възраст ще има чувството, че съсипвам живота ѝ, като я карам да се премести в последната година от гимназията.

— Тук имаме страхотни училища — отвърна Бил, макар да бе изгубил надежда да успее да я убеди. Тя бе твърде отдадена майка, за да направи нещо, което ще разстрои децата, бе готова да изпусне дори страхотно предложение за работа. Децата ѝ бяха на първо място, точно както Лили за него.

Стигнаха пред хотела и той обеща да вземе Джеси и Каръл в седем и половина. Щяха да се видят с Джо в ресторанта.

Джеси се качи на горния етаж, отпусна се на леглото и позвъни на приятелката си.

— Леле, какъв дълъг ден. Върша толкова много работа, когато дойда тук. Сигурно и ти.

— Така си е — съгласи се Каръл.

— Искаш ли да дойдеш в моята стая? — покани я Джеси. — Толкова се радвам, че се видяхме. Много ми се искаше тази вечер да похапнем заедно. — Щеше да е много приятно да прекарат една вечер по женски и Каръл се съгласи.

— И аз си мислех същото, но не исках да се държа невъзпитано. Те са толкова мили с мен всеки път, когато идвам.

— Склонна ли си да се преместиш да работиш тук? — полюбопитства Джеси. Струваше ѝ се напълно възможно, тъй като Каръл беше сама.

— Проектът е страхотен и много ми харесва какво правят, но не искам да напускам „Мас Дженерал“. Наречи ме сноб, но обичам престижа да работя в подобна институция. — Джеси се усмихна.

— Не те виня. И аз щях да се чувствам по същия начин, но ми се струва, че „Лилиите“ ще стане много специално място. Бил налива огромни суми и прави всичко както трябва. Ако успеем да му помогнем да намери подходящ персонал, ще стане страхотно.

— Ами ти? — попита я Каръл. — Би ли се преместила тук?

— Не мога да карам децата да се местят, не и след случилото се с Тим. Имаш ли представа каква травма ще бъде това за тях?

— Децата се приспособяват по-добре, отколкото си мислим, те ще се подкрепят едно друго. А Крис сега учи тук, така че ще бъдете всички заедно, дори по-често, отколкото в Скуо, когато Крис е ходел на училище.

— Пробвай да го обясниш на дъщеря ми. Тя е решила, че в Скуо е центърът на вселената. И Тим мислеше така. — Джеси се разсмя и Каръл обеща да слезе след малко. Пет минути по-късно почука на вратата на Джеси в дънки, пантофки, суичър с надпис „Харвард“ и шал на главата. Дългата тъмна коса я нямаше.

— Извинявай — рече тя и погали главата си, когато Джеси я видя. — Приятно ми е от време на време да си свалям перуката. Косата ми най-сетне започна да расте, но все още има доста странен вид. — Свали шала и Джеси видя наболата четина, която беше по-светла от цвета на перуката, точно каквато я помнеше. — Косата ми никога не е била красива като перуката — призна Каръл, усмихна се широко и седна на крайчеца на леглото на Джеси. — Нещо ново при теб? Казвай.

— Ти шегуваш ли се? Покрай работата и децата нямам дори време да се наспя. През половината време съм дежурна. Последните девет месеца бяха пълна лудница и нямаше нищо весело.

— Всичко ще се оправи — увери я Каръл, макар Джеси да не изглеждаше убедена. Не можеше да си представи живота да стане отново хубав без Тим. Изминалата година беше много трудна.

— Не знам как — отвърна честно тя, — освен ако не се пенсионирам или не се откажа от децата. Сега, без Крис, ще стане още

по-трудно. Той много ми помагаше. На него ще му се отрази добре да е далече от нас. Непрекъснато се грижеше за по-малките. Наскоро наех едно момче да ми помага. Ами ти? Животът ти нормализира ли се отново след Дилън и болестта?

— Почти. Чувствам се добре. Отново си стъпвам на краката, а консултациите тук ми действат чудесно благодарение на теб. Това е всичко засега. Но и то ми е достатъчно. — Каръл, изглежда, беше доволна от живота си и за секунда Джеси ѝ завидя. Все още не се бе примирила със загубата на Тим.

— С никого ли не излизаш? — попита предпазливо тя. Каръл беше красива млада жена, пет години по-млада от нея.

Каръл поклати глава и погледна решително приятелката си.

— Приключих с тази работа. — Изглежда бе взела решение, но Джеси я погледна скептично.

— На трийсет и осем? Надявам се да не е така. Стига глупости. Просто си дай малко време. — Каръл можеше да ѝ каже съвсем същото, но се въздържа. Забеляза, че Джеси все още скърби за Тим и за изгубения живот. За нея беше прекалено рано.

— Не ми трябва време. За мен е различно. Не мога да имам деца. Не искам да се омъжвам отново. Дилън ми изби подобни желания. Тялото ми е... ами различно. Не съм готова да го покажа на никого, а не искам реконструкция. Ще ми дойде прекалено. Миналата година преживях предостатъчно покрай двойната мастектомия и хистеректомията. Освен това така, сама, се чувствам щастлива.

— Нали ходиш на психиатър? — попита сериозно Джеси, тъй като се познаваха достатъчно добре, за да си позволи подобен въпрос. — Не можеш да се откажеш от живота си като жена на тази възраст. — Каръл бе направила труден избор, но според Джеси погрешен.

— Напротив, мога. — Тя изглеждаше доволна от решението си, нямаше съмнения, не съжаляваше. — Правя каквото пожелая, не ми се налага да търпя мъжки простотии. Не е толкова зле, колкото мислиш — добави с хитра усмивка. — Години наред гледам да угодя на разни мъже — на татко, на онези, с които излизах, на Дилън. Сега е много по-лесно и много по-забавно, отколкото да се старая да му е хубаво на някой кретен, който те мами и накрая те зарязва.

— Не всички са като Дилън.

Бившият ѝ съпруг имаше отвратително его и беше истински нарцис, поне според Джеси. Тим никога не се беше държал с нея по този начин. Той беше добър човек и със сигурност не бе единственият на света, който се отнасяше добре с жена. Каръл просто се беше омъжила за погрешния човек.

— Някои са добри, други лоши.

— До един са женени, а на мен така ми е добре. Щеше да е различно, ако с Дилън бяхме останали заедно, но нямам намерение да започвам връзка с това съсипано тяло. Просто няма начин. — На Джеси ѝ домъчня, когато чу тези думи, но приятелката ѝ беше категорична. След това двете заговориха за работата си, спомниха си времето, прекарано в болница „Станфорд“, където им беше весело и приятно. След това дойде време да се облекат за вечеря.

— Как само ми се иска да останем тук и да си поръчаме нещо от обслужване по стаите — призна замечтано Джеси. Беше приятно да поседят и да побъбрят безгрижно. Не ѝ бяха останали приятелки след годините с Тим, а сега вече нямаше време да създава нови приятелства, тъй като цялото ѝ свободно време бе посветено на децата, освен това ѝ се налагаше да работи до изнемога.

— Ще ни се отрази добре да поизлезем — рече Каръл и стана от леглото. Обсъдиха набързо какво ще облекат за вечеря и Каръл се върна в стаята си. Джеси пък мислеше колко много я харесва, докато влизаше под душа. Липсваха ѝ разговорите с близък човек като Тим.

Половин час по-късно се видяха във фойето. Джеси беше с къса черна пола, сив кашмирен пуловер и обувки на високи токчета, а Каръл — с червена кожена пола, черен пуловер и сексапилни ботуши и с грижливо сресаната си перука. Бяха красиви. Бил ги погледна силно впечатлен, когато ги взе. Той беше със сиви панталони и черно велурено сако, купено от Италия, и колосана синя риза с разкопчана яка.

— Имам невероятен късмет с две изключително красиви жени — подхвърли той, докато отиваха към колата. Тримата си бъбреха приятелски на път към ресторанта, където ги чакаше Джо. Цялата вечер обсъждаха „Лилиите“, макар Джеси да забеляза, че Джо поглежда Каръл по различен начин от този, по който ги гледаше Бил. Веднага разбра, че тя е слабото му място, и го спомена, когато се върнаха в хотела.

— Стига глупости — срязва я приятелката ѝ. — Двамата с него просто работим добре заедно.

— Така си мислиш ти — разсмя се Джеси. — Според мен на него му се въртят други мисли в главата. Харесваш ли го? — полюбопитства Джеси и Каръл се разсмя.

— Става. Нали не си забравила, че нямам намерение да тръгна по срещи. А и той е прекалено стар. Не че има значение. Не си търся мъж.

— И аз не мисля, че си търси жена след онова, което е преживял със съпругата си. И все пак те харесва. Понякога става точно така — отбеляза мъдро Джеси.

— От мен да знаеш, няма да се случи нищо. Ти кога си тръгваш? — попита Каръл.

— След като се видя с Крис утре.

— Какво ще кажеш следващия път да се опитаме пак да дойдем заедно? — предложи Каръл. — Беше толкова хубаво.

— Много — съгласи се Джеси и я прегърна, а след това тръгна към асансьора. — Звънкай от време на време. Много ми липсваш, Каръл.

— И ти на мен — отвърна приятелката ѝ и помахна, докато вратата на асансьора се затваряше. Вечерта беше много приятна и всеки път, когато идваше в Денвър, Каръл се вълнуваше все повече за „Лилиите“, а сега и Джеси се чувстваше по същия начин. Проектът беше вълшебен, а човекът, който го бе създал, се оказа страхотен. Страстта му към онова, с което се беше захванал, бе заразна. Всички бяха въодушевени от плановете му и следваха мечтата му.

Джеси се видя със сина си на следващата сутрин на закуска, както се бяха разбрали, и го притисна до себе си, преди да си тръгне.

— Ще се върна, обещавам — рече тя, докато се настаняваше в таксито.

— Ще се справя — отвърна замислено той. Знаеше, че с него всичко ще бъде наред, но се тревожеше за нея. Тя бе непрекъснато изморена и стресирана, притисната от грижи, откакто баща му го нямаше. Беше поговорил строго с малките, преди да замине, убеждаваше ги да не ѝ създават трудности, да помагат на майка си с всичко, с което могат. Никой не му обърна внимание, освен Джими,

който обеща тържествено да прави всичко по силите си, за да ѝ помага, и много се стараше.

Джеси спа през целия полет до Рино и оттам взе такси. Изкара колата си от гаража и взе и трите деца. Спряха в „Бъргър Кинг“, за да похапнат, и те ѝ разказаха как е минал уикендът им. Хедър си беше харесала ново момче, а синовете ѝ бяха прекарали добре в къщите на приятелите си. Тя им разказа за стаята на Крис и за съквартирантите му, с какво се занимават, как изглежда университетът, а после и за „Лилиите“. Те не проявиха интерес към проекта, който им се струваше нещо далечно, но се радваха, че тя се е прибрала. Беше ѝ приятно, че двете с Каръл успяха да си поговорят през уикенда, и се надяваше да се видят отново. Беше доволна, че има връзки в Денвър и извинение от време на време да отскача за уикенда, стига да може да се освободи.

Джеси изпра всичко, когато се прибраха. Провери дали децата са си написали домашните. Прочете приказка на Джими и го зави. Напомни на Адам и Хедър да не остават до късно, след това се отпусна на леглото си за минутка, преди да се преоблече, и се събуди чак на сутринта, все още облечена, а лампата светеше. Имаше нужда от сън. Напоследък често заспиваше така.

Взе душ, облече се, направи закуска и изпрати всички на училище, а след това остави списък със задачи на Бари, младия ски инструктор, който щеше да дойде следобеда, за да гледа децата. Беше го препоръчала майката на приятелка на Хедър, която го бе използвала преди година, за да се грижи за двете ѝ момчета. Тя бе разведена, бившият ѝ съпруг се беше преместил в Сан Франциско. Каза, че за нея Бари бил истинска благословия. Джеси се надяваше и при нея да се представи също така добре. Откакто Крис го нямаше, имаше нужда от помощ, а не можеше да си позволи да вземе икономка на пълен работен ден без заплатата на Тим. Беше достатъчно, че Бари ще бъде в къщата, след като учебните занятия на децата приключеха. Момчето беше на двайсет и две, имаше собствена кола, което беше още по-добре, тъй като тя имаше нужда от своята, за да ходи на работа. Същия следобед бе обещала да заведе Джими на преглед при зъболекар.

Излезе от къщи и пристигна на работа преди Бен, тъкмо навреме, за да приеме първия си пациент. След това я чакаха две операции и тя се върна в кабинета си чак в четири, а приключи в шест. Отправи се

бързо към дома, за да види децата. Не знаеше какво да очаква, ала когато влезе, завари пълен хаос.

Адам и Джими се биеха с възглавници в хола, навсякъде хвърчеше перушина, устната на Джими кървеше и той плачеше. Хедър печеше мъфини, за да занесе в училище, и беше обърнала кухнята наопаки, а половината бяха изгорени. Уредбата беше включена и гърмеше оглушително. На масата бе оставена кутия с недоядена пица, а Бари играеше с плейстейшъна и не забелязваше нищо. Беше ги оставил да правят каквото пожелаят. До него бе поставена бутилка „Евиан“ и той отпи дълга глътка, преди да мине на следващото ниво на играта, затова и не забеляза, че Джеси се е прибрала. Тя застана пред телевизора и го погледна лошо, а той ѝ се ухили, момчетата млъкнаха и се шмугнаха на горния етаж.

— Какво става тук? На това ли казваш „гледане на деца“? Какво гледаш? Как се опитват да се избият и да съсипят къщата, а Хедър да я изгори ли?

— Извинявай — рече той и отпи нова глътка от бутилката „Евиан“, след това се изправи и на Джеси ѝ се стори нестабилен. Веднага се запита какво точно има в бутилката и дали наистина е вода. Посегна, преди той да успее да я спре, махна капачката и помириша, след това го погледна ужасено.

— Какво е това? — Миризмата ѝ се стори позната. Разбра, че е алкохол, но не можа да познае какъв.

— Текила — отвърна направо той. Беше пиан, но не лъжеше.

— Ти луд ли си? Днес си се качил зад волана, децата ми са били с теб, а си пил. Ти луд ли си? Да не би да искаш да ги убиеш? Махай се от дома ми! Ще съобщя в ски училището какви ги вършиш. Ти наясно ли си, че непрекъснато оперирам хора, блъснати на пътя от пияници като теб? — След това протегна ръка. — Дай ми ключовете от колата.

— А?

— Чу ме. Дай ми ключовете от колата си. — Беше така побесняла, че той не посмя да спори с нея. Извади ги от джоба си и ѝ ги подаде.

— Пийнах малко, когато се върнахме тук.

— Браво. За теб това може и да е в реда на нещата, но не и за мен. Бях ти поверила децата си, едното е на седем. Той е малък, а когато влязох, му течеше кръв. Пет пари не давам дали ще се прибереш

до вас пеша. Няма да шофираш пиан. Върни се да си вземеш колата утре. Ще оставя ключовете под изтривалката. Сега си заминавай. — Той се измъкна уплашено. Не помнеше да е виждал друг толкова ядосан човек и се побоя, че тя ще го удари, но Джеси не би направила подобно нещо. След като Бари си тръгна, тя се зае да изчисти хола и избухна в сълзи. Децата слязоха едно по едно.

— Извинявай, мамо — започна Адам, а Джими беше точно зад него. Уплашиха се, когато видяха майка си да хлипа и ридае. Беше ѝ дошло до гуша, знаеше, че не може да се справи без Тим и Крис, а синът ѝ не можеше да се откаже от колежа, за да ѝ помага.

— И аз — прошепна Джими, а Хедър слезе по стълбите и ѝ помогна да събере перушината и изгорелите мъфини в кухнята.

— Щях да изчистя, преди да се прибереш, но забравих — призна смутено тя. Бяха прекалили и го разбраха. Не знаеха какво да сторят, за да оправят нещата. Джеси не спираше да плаче. Не спря и след като почисти всичко и те ѝ помогнаха.

— Вие наясно ли сте, че онзи малкият беше пиан? — попита вбесено тя и ги изгледа един по един. — Всъщност той изобщо не е малък, той е мъж. Би трябвало да знае какво прави. Наливаше се с текила, докато трябваше да се грижи за вас. — Тя грабна бутилката „Евиан“ и я изля в мивката в кухнята, след това хвърли празното шише в боклука.

— Ние ще приготвим вечеря, мамо — предложи Джими и тя разбра, че той може да опече замразена пица не по-зле от нея. За пореден път почувства, че ги е разочаровала с неумението си да се справи. Знаеше, че трябва да се стегне, но не знаеше как. Тихо излезе от кухнята и каза, че ще се върне след малко. Качи се в стаята си и заключи вратата. Знаеше, че няма избор. Колкото и да им беше неприятно, сегашното състояние беше още по-лошо.

Седна на леглото и от мобилния позвъни на Бил Томас в Денвър. Дори не бе забелязала, че плаче. Той се обади на второто позвъняване и се стресна, щом чу гласа ѝ. Веднага разбра, че плаче.

— Добре ли си?

— Не — изхлипа тя. — Но ще се оправя. Не издържам повече. Идва ми прекалено много. Не мога да се справям сама. — Продължаваше да хлипа и на него му стана много мъчно. — Приемам поста на медицински директор. Приемам и предложението за къща,

ако все още важи. Имам нужда от парите, защото с тях ще мога да взема нормална икономка. Може би ще успея да си запазя практиката и да започна и в някоя неврохирургия, да оперирам понякога. По този въпрос ще мисля по-нататък. Просто исках да ти кажа, че приемам работата. Трябва да оставя Хедър да завърши годината тук, но през юни можем да се преместим. Това устройва ли те? — Каза всичко това на един дъх и той остана поразен. Не бе очаквал подобно развитие.

— Сигурна ли си? Не искам да се възползвам от теб, когато си нещастна. Защо не си помислиш тази вечер, дори два дена? — Тя му се стори отчаяна. Беше очевидно, че преживява труден момент.

— Не, още от самото начало исках тази работа. Просто не смеех да накарам децата да се местят. Сега обаче положението е много зле. Не успявам да се справя без Тим или Крис. Бях наела един младеж, който да наглежда малките, но се прибирам вкъщи и го заварвам пиян, налива се с текила, а в къщата цари пълен хаос. — На Бил му се прииска да я прегърне, докато я слушаше, защото му се стори, че тя има нужда от малко нежност.

— Успокой се и ще поговорим утре. Ако не искаш да заминеш от Скуо, все ще се намери друг начин нещата да се подредят.

— Наистина искам работата.

— А на мен много ми се иска да станеш медицински директор, но не бива да се възползвам от положението и по-късно ти да съжаляваш.

— Не може да стане по-зле. Е, вероятно може. Аз обаче съм готова. Мисля, че преместването в Денвър ще се отрази добре на всички. Бен е прав, в тази къща е прекалено потискащо.

— Добре, ще поговорим утре — отвърна мило Бил. — Джеси, опитай се да си починеш тази вечер. Децата ще се оправят, ти също, каквото и да става.

— Благодаря — отвърна тъжно тя. — Извинявай, че съм толкова разстроена.

— Всички сме минали по този път — каза нежно той.

— До утре. — Затвориха и Джеси се отпусна на леглото за момент, запита се дали не е полудяла и правилно ли постъпва. Пое си въздух, издуха си носа, после слезе на долния етаж и приготви вечеря. Децата бяха толкова разтревожени за нея, че същата вечер се държаха като ангелчета.

Когато на следващата сутрин Джеси се събуди, тя се замисли за обаждането си до Бил Томас предишната вечер. Даде си сметка, че е говорила като луда, но бе убедена, че е постъпила правилно. Животът ѝ тук бе приключил — беше ѝ добре единствено с Тим, а него вече го нямаше. Знаеше, че първоначално децата ще са много нещастни заради преместването, но за всички това бе ново начало, нова къща, нови училища и нова работа за нея, освен това щяха да са близо до Крис.

Позвъни на Бил, преди дори да си вземе душ, и потвърди решението, което бе взела предишната вечер.

— Много се разтревожих за теб снощи — призна тихо той.

— Кофти вечер беше. — Цели девет месеца вечерите бяха лоши, откакто Тим загина, и тя си даваше сметка, че преместването в Денвър няма да ги промени, но поне работата ѝ щеше да е вълнуваща, а това щеше да ѝ се отрази добре. — Взех правилно решение. Може би трябваше да стигна до този момент, за да се съглася на промяната.

— Ще се постарая да те улесня максимално, а юни е чудесно време. Освен това имам съвършената къща за теб. — Беше я видял наскоро и мислеше да я купи за директора, когото ще наемат, като стимул да приеме работата. Наем нямаше да има, а тя се намираще в един от най-хубавите квартали, недалече от собствения му дом, и бе в район с престижни училища.

— Благодаря ти. Няма да съжаляваш, че си ме взел на работа. Искам да я върша качествено. — Тя говореше искрено и той остана трогнат.

— Ти винаги си вършиш качествено работата. — Бил бе невероятно облекчен. Джеси току-що бе разрешила най-големия му проблем — да намери директор на „Лилиите“. — Какво ще кажеш на децата си?

— Нищо през идващите шест месеца. Не е нужно да мислят по този въпрос сега. Начално училище и прогимназия за Джими и Адам, гимназия за Хедър.

— Няма страшно, имаме страхотни училища — отвърна спокойно той. — Хедър ще тръгне в училището на Лили. Ще уредим всичко, аз ще ти помогна. Ти организирай всичко при теб. Предстои ни голям скок. Ще успееш ли да дойдеш още веднъж дотогава? — Имаха много работа.

— След няколко седмици — отвърна Джеси, след като се замисли за кратко. — Само не казвай нищо на децата, ако попаднеш на тях, когато се обадиш.

— Няма — обеща Бил. — И още нещо, Джеси. Нямах представа колко съм щастлив.

— И аз — отвърна честно тя и неочаквано се почувства по-лека. Знаеше, че постъпва правилно.

Слезе на долния етаж и пъкна ключовете на Бари под изтритвалката. Пригответи закуска за децата, а щом те излязоха, се обади на Каръл и ѝ съобщи.

— Взела си страхотно решение — поздрави я приятелката ѝ. — Гордея се с теб. Сигурно ти е било много трудно.

— Не бих казала. Просто за момент изгубих ума си. След това стана лесно — разсмя се тя. — Ами ти? Ще успеем ли да те убедим?

— Я стига, директор си от пет минути, а вече започваш да ме притискаш. — И двете прихнаха.

— Ще ми се да можех... надявам се да успея... Имаме нужда от теб в Денвър.

— И тук имат нужда от мен. Много се радвам, че си приела работата, Джеси.

— И аз. — Беше я обзело спокойствие, каквото не бе изпитвала от месеци, а на децата щеше да им се наложи да се приспособят. Сега вече проблемът не ѝ се струваше неразрешим. Понякога на децата им се налага да се местят и те оцеляват. Знаеше, че и с нейните ще стане така.

Разказа на Бен, когато отиде на работа, и го накара да се закълне да не казва на никого, докато не съобщи на децата. Той също много се зарадва. Прегърна я и ѝ се усмихна.

— Много се радвам за теб! Мястото ти не беше тук, Джес. Никога не е било. Трябва да продължиш напред. — Обсъдиха въпроса за практиката ѝ в Денвър. Трябваше да вземе разрешително за Колорадо и да намери болница, в която да ѝ позволят да оперира. Не искаше да изостави тази част от професията си. Бен я увери, че не е невъзможно, особено с препоръки като нейните.

Цял ден се чувстваше божествено при мисълта за стореното. Изпитваше известна вина заради децата, но бе убедена, че моментът е подходящ.

Бил ѝ позвъни същия следобед, за да се увери, че не е променила мнението си, и тя се разсмя.

— Не съм го променила. Извинявай, че бях толкова откачена снощи. Не трябваше да ти звъня. — Почувства се засрамена, но пък той ѝ беше приятел.

— Каква ти откачалка. Ти си просто човешко същество, а мъкнеш на гръб огромен товар. Радвам се, че прие работата.

— И аз. — Този път се усмихваше. Беше решила да даде под наем къщата тук. Така, ако не се получи в Денвър, можеха да се върнат, но тя бе убедена, че проблем няма да има. Като запазеше къщата, си осигуряваше спасителен пояс, а и така беше по-разумно. Промяната щеше да е голяма.

— Има един израз, който много обичам. „Онова, което е благословия за един, е благословия за мнозина.“ Убеден съм, че е така. За мен и за „Лилиите“ е благословия, че ти прие работата. Надявам се да бъде благословия и за теб и за децата ти.

Център „Лилиите“ вече се бе превърнал в благословия за мнозина — Джо, Каръл и всички хора, които Бил бе наел досега. Щеше да е благословия и за децата, които щяха да идват на рехабилитация. Едва сега се превръщаше в благословия за онези, които участваха в създаването му от самото начало.

— Ще ти звънна след няколко дена — обеща той и затвори, а тя имаше чувството, че животът ѝ е станал по-лек. Дори се отби в магазина на път към къщи и сготви на децата прилична вечеря. Докато подреждаше масата, си даде сметка, че не го е правила, откакто Тим почина. Сега, след като прие новата работа, нещата най-сетне започваха да се подреждат.

Лили положи много старание в училище през зимните месеци. Отбиваше се при Теди всеки ден след часовете, защото знаеше, че това означава много за него. Посещенията ѝ се превърнаха в ритуал, а той тренираше непрекъснато ръгби с Фил Луис и участваше в различни други игри. Те бяха груби, но на него му харесваше, а Фил го тренираше неуморно. Теди бе твърдо решен да участва в зимните параолимпийски игри, които щяха да се проведат в Аспен по същото време и на същото място като олимпиадата, Лили бе присъствала на почти всичките му мачове и те ѝ се струваха безкрайно груби, но Теди се забавляваше славно, движеше умело стола си с джойстика и улавяше топката със стиковите на ръкавиците. Те разнасяха лепкава субстанция по топката, така че да му е по-лесно да я задържа.

В училище вървеше добре. Имаше си нови приятели и когато падна първият сняг, започна да ходи на ски. Беше се свързала със стария си треньор, за да обясни какво прави. Той не можа да повярва, че тя го търси, а и все още бе нещастен заради трагичния инцидент. Лили го помоли да започнат тренировки отново. Той се беше пенсионирал, след като тя падна.

— Ти отново ли караш ски? Не е възможно. — Въпреки че баща ѝ му беше казал друго, когато я видя след инцидента, той разбра, че тя няма да проходи никога повече.

— Напротив, възможно е — разсмя се Лили. — Ела да ме видиш. — Той отиде в Зимния парк, където тя тренираше. Искаше да участва в дисциплината алпийско спускане с моноски и стол и старият ѝ треньор остана поразен от онова, което правеше, и скоростта, която развиваше. Беше силна както преди, също толкова бърза на новите ски и него го достраша. Човекът беше австриец и бе работил като ски инструктор на младини, а след това бе станал треньор на олимпийски надежди. Беше се занимавал с Лили пет години и я бе готвил за младежките олимпийски игри.

— Искам отново да ми помогнеш да спечеля — заяви тя на Оскар след първия път, когато той я видя на ски, оборудвани със стол. Беше му показала филми от зимните параолимпийски игри. Все още се стремеше към златния медал. — Какво ще кажеш?

— Баща ти знае ли за тази работа? — погледна я разтревожено той. — Знаеше как Бил трепери над нея.

— И да, и не. Веднъж в началото дойде да ме гледа, но не знае колко сериозно се отнасям. А съм станала много по-добра, откакто ме видя. Миналата пролет, когато започнах, бях в рехабилитационен център. Сега обаче искам да тренирам упорито. Всеки ден, ако прецениш, че има нужда.

— Да — отвърна Оскар с познатия ѝ строг глас. Някога този тон я дразнеше, но сега остана очарована. Това означаваше, че я приема сериозно. — Ще отидем в Аспен и ще тренираме там. Искам обаче да науча повече за новите ти ски със столчето и каква бързина можем да развиваме. Ще поговоря с разни хора от параолимпиадата и може би с някои от скиорите. Ще направя проучване.

Тя знаеше, че той няма да прояви милост към нея, и тъкмо това искаше. Очакваше да я кара да се старае както преди, за да победи.

Оскар направи обещаното проучване и в края на октомври започнаха да тренират всеки ден след училище, след което тя се отбиваше за кратко при Теди, а после се прибираше, за да си напише домашните. Каза на преподавателя по физическо в училище с какво се занимава и той я пускаше по-рано винаги, когато можеше, за да има повече време за тренировки. След часовете се срещаше с Оскар в Зимния парк и се спускаха до затварянето на лифта, а през уикендите по цял ден. Тя беше неуморна, у дома правеше упражнения, за да станат ръцете и горната част на тялото ѝ по-силни. Беше в по-добра форма от когато и да било. Баща ѝ се отнасяше скептично към заниманията ѝ, но поне не възразяваше, защото Оскар я тренираше, а и знаеше, че не може да я спре. Нямахме обаче представа какви огромни усилия полага, нито колко бързо се спуска. Бил беше чул за параолимпиадата, но предполагаше, че става въпрос за спортове, облекчени специално за инвалиди. Очевидно не бе гледал нищо и поне засега Лили предпочиташе да си остане така. Плащаше на Оскар такса като треньор и оставяше Лили да се забавлява. Всеки ден имаше достатъчно работа, а уикендите прекарваше в „Лилиите“.

През ноември Лили тренираше усилено като за олимпиада и успяваше да се справи и с ученето. Освен това попълваше молби за колежи и се кандидатира за президент на класа. Спечели Уокър Блейк и я назначи за вицепрезидент, което изглеждаше чудесно във формулярите за колеж, както и предишните ѝ занимания със ските и сегашните тренировки за параолимпиадата, но не това бе причината, поради която работеше толкова упорито. Правеше го, защото обичаше този спорт. В деня, когато отбеляза нов напредък и Оскар ѝ помогна да увеличи скоростта, ѝ се прииска да разкаже на Теди всичко.

Отиде да го потърси във фитнеса, но не успя да го намери нито там, нито в другите зали. Най-сетне го откри в лечебницата. Беше настинал лошо след игра на ръгби. Изпотил се много, а след това стоял на течение. Гърдите му хриптяха и се налагаше да притискат гръдния му кош, за да прочистят дробовете. Лили знаеше колко са опасни настинките за него. Теди имаше температура и тя остана до него цял час, докато той не заспа.

Много се разтревожи за приятеля си и когато на следващия ден се върна да го види, разбра, че са го преместили в болничното крило на „Крейг“. Състоянието му се беше влошило. Страхуваха се от пневмония и тя остана при него ужасена, че той умира. Една от сестрите призна, че са звънели на родителите му, което бе лош знак. Лили се запита дали те ще благоволят да дойдат. На следващия ден той се почувства още по-зле. Тя галеше лицето му и раменете му, за да е сигурна, че усеща докосванията ѝ.

— Ама ти нали тренираше? Трябва да се оправяш бързо — напомни му тихо Лили и той кимна, а после се унесе. Непрекъснато го разхождаха, за да прочистват дробовете му, тъй като той не можеше да го направи сам. Фил Луис също идваше да го вижда по няколко пъти на ден и Лили усети, че Теди се предава. Родителите му все още не се бяха появили. Тя се обади на баща си и го помоли да уреди да остане през нощта при Теди и няколко дена дори пропусна тренировките с Оскар. Страхуваше се, че ако остави Теди, той ще умре. Беше много страшно. На втората нощ, докато спеше в инвалидната количка до него, тя се събуди и той ѝ се стори стряскащо неподвижен.

— Господи — ахна тя, сигурна, че е мъртъв. — Теди?... Теди! — Разтърси го леко и се разплака, а той отвори едното си око.

— Какво? Престани да ме разтърсваш, глупачке. Ще ми окапят зъбите — сопна се дрезгаво с усмивка. През нощта температурата му беше спаднала. Все още бе много зле и остана в болница още две седмици, но към Деня на благодарността започна отново тренировките с Фил.

— Да знаеш, че ме уплаши до смърт — каза му Лили, след като той се възстанови.

— И ти мен — призна той. Нито един от двамата не спомена, че родителите му така и не са дошли. Бяха му звъннали няколко пъти, но той беше твърде зле, за да говори, и повече не му обърнаха внимание. Беше толкова тъжно.

Теди прекара Деня на благодарността с Бил и Лили, Джо също беше с тях. Реши да не ходи при децата си тази година и да остане в Денвър. Имаше твърде много работа и не искаше да си тръгва. Лили прекарваше първия си Ден на благодарността в инвалидна количка, но имаше чувството, че трябва да е благодарна за много неща. Прекара уикенда в Аспен с Оскар, за да опознае планината с новите ски, и той остана доволен, че се справя добре.

В Скуо Вали Джеси и децата прекараха първия Ден на благодарността без Тим. Крис се прибра за празника. Джеси го бе видяла преди две седмици в Денвър. Сега вече ходеше там веднъж месечно и напредваха с наемането на нови кадри. Каръл беше ходила в Денвър още два пъти и се видя с Лили и Теди, направи списъци с нещата, които те искаха да има в рехабилитационния център. Разпитваше ги надълго и нашироко за предпочитаните забавления, за приятните дейности, уреди, спорт, формата, под която да бъдат съветническите програми, високотехнологичните джаджи. Теди призна, че много му се иска да има собствена група, на която да помага, а Лили, както обикновено, предпочиташе да се наблегне на спорта, да се организира ежегодното събитие като параолимпиадата, но в по-малък мащаб, с повече спортни категории и медали за победителите. Списъкът беше дълъг и даде на Каръл достатъчно информация, над която да работи. По-късно тя обсъди с Джо всяка точка. Той остана силно впечатлен и даваше много точно и реалистично мнение за всеки от плановете ѝ.

Каръл и Джеси се видяха няколко пъти. Всяка бе заета в своята област. Джеси и Бил се занимаваха с наемането на персонал и вече

бяха събрали забележителен екип. Каръл и Джо съставяха програми и щом им се стореше, че са готови, ги обсъждаха с Джеси и Бил.

— Ами Фил Луис, татко? — подхвърли една вечер Лили, докато вечеряха, след като го беше видяла на един от ръгби мачовете на Теди. — Той ще бъде страхотен шеф на отделението по физиотерапия.

— Дали ще прояви интерес? — любопитства Бил. Знаеше, че Лили и Тед го обичат, че той бе постигнал чудеса с тях.

— Не знам, трябва да го попиташ. Той е най-добрият.

Тя вече оценяваше качествата му също като Теди и на Бил му допадна идеята да поговори с него. Няколко дена по-късно го покани на обяд и с радост откри, че Фил е силно заинтригуван. Отиде до „Лилиите“, за да разгледа лично, и веднага се влюби в центъра и прие работата. Лили и Теди бяха безкрайно щастливи.

— Дано нашите да ми позволят да се прехвърля в „Лилиите“ — въздъхна притеснено Теди.

— Ще трябва — намръщи се страховито Лили.

След Деня на благодарността тя се зае сериозно с молбите за колежите. Кандидатства в „Принстън“, „Харвард“, „Браун“ и университета на Ню Йорк, но първият ѝ избор беше „Принстън“. Баща ѝ искаше да учи в университета на Денвър, но тя отказа. Държеше да замине по-далече. Помогна на Теди да напише своята молба до университета на Денвър, защото той щеше да кандидатства само тук, и се молеше да го приемат. Написа великолепно есе, в което обясни какво означава изкуството за него, и приложи две от картините си към другите документи, а Лили не спря да повтаря, че те са най-добрите. Добави, че тренира за параолимпийските игри, дисциплина ръгби, и помоли Фил да му напише препоръка. Молбата му бе впечатляваща, Теди имаше отлични оценки, беше изкарал добри резултати на тестовете също като Лили. Тя обаче не беше сигурна дали нейният успех е достатъчно висок за „Принстън“. Включи скиорската си история в молбата, описа получените медали и добави своя снимка на ски.

Показа молбата на Каръл следващия път, когато се видяха, и психоложката остана впечатлена, но съвсем не се изненада.

— Ако някой колеж ти откаже, значи там са луди — отбеляза тя. Лили започна да изпраща молбите по пощата преди Коледа, въпреки че крайният срок беше чак през януари, но тя искаше да действа отрано.

Наложил се да обяснява, че се е наранила и е прекарала пет месеца от изминалата година в рехабилитационна болница. Въпреки това успехът ѝ беше добър, а през последната се бе повишил, макар че прекарваше дълги часове в тренировки с Оскар. Той бе доволен от напредъка ѝ. Всичко отнемаше безкрайно много време. Натовареният ѝ график не ѝ оставяше почти никакво време за приятелите ѝ и тя понякога се тревожеше, че нито едно момче не я кани да излязат, но беше толкова заета с тренировки, писане на домашни и дооформяне на молбите, че не ѝ оставаше и минута свободно време да мисли за срещи. Освен това ходеше при Теди всеки ден.

Успя да напазарува за Коледа през последния уикенд преди ваканцията. Купи красиво палто за баща си, защото той мразеше да ходи на пазар за дрехи, и топъл суичър за Теди, който да облича след тренировка, и сидита, пуловер за Каръл, топъл шал за Джо, кожени наушници, които изпрати на Джеси, за да ѝ е топло, когато дойде в Денвър, но тя можеше да ги носи и в Скуо. Бил не ѝ беше казал, че Джеси ще се мести през юни като директор на центъра, тъй като и нейните деца все още не знаеха, но вече бе купил къщата, както ѝ обеща, и при последното ѝ идване преди Коледа я закара там една вечер, когато се връщаха от „Лилиите“.

— Трябва да спрем за малко. Нали нямаш нищо против? — подхвърли небрежно той, докато пътуваха към неговата къща, за да вечерят с Лили.

— Не, разбира се — отвърна Джеси. Преглеждаше бележките, които бе нахвърляла този ден. Току-що бяха наели още двама физиотерапевти, единия специалист по малки деца.

— Ще дойдеш ли с мен? — попита я Бил, когато спря на алеята пред сградата. Къщата беше приятна, триетажна, с чудесно поддържана градина и две големи дървета отпред. Беше бяла, с тежко медно чукче на вратата и просторен заден двор. Сякаш гледаха реклама на семеен дом. Джеси вдигна поглед, когато Бил я покани, ѝ поклати глава с усмивка. Къщата беше осветена — тя нямаше представа, че той е помолил брокера да запали лампите същата вечер. Продажбата бе осъществена преди няколко седмици.

— Не, ще те изчакам тук. Днес свършихме доста работа, искам да съм сигурна, че бележките ми са наред и няма да объркам нещо. —

Имаше чувството, че всяка вечер пише домашни, но ѝ беше приятно. Колко вълнуващо бе, като знаеше, че ще стане директор.

— Всъщност исках да те представя на приятел — настоя той и я изчака да прибере бележките. — Няма да се бавим. — Тя пъкна всичко в чантата си и не заподозря нищо, докато го следваше към входната врата и остана изненадана, че той посяга към медното чукче, отваря вратата и влиза. Брокерът беше оставил отключено, както бе настоял Бил. Остана още по-изненадана, когато разбра, че къщата е празна, няма мебели, а лампите са запалени. Стори ѝ се, че е прясно боядисана, подовете бяха от красиво тъмно дърво, имаше просторно антре, широко стълбище и огромен хол с камина. Дори празна, къщата излъчваше уют. Джеси се обърна учудено към Бил. Защо му беше да се среща с приятел в празна къща? Той ѝ се усмихваше и тя се ококори.

— Добре дошла у дома, доктор Матюс — усмихна се топло Бил и ѝ подаде ключовете. — Като директор на „Лилиите“ за мен е удоволствие да ти представя новия ти дом. Надявам се да си щастлива тук, Джеси.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, тя го прегърна. Никога досега не бе виждала толкова красива къща и мисълта, че ще живее тук с децата, я разчувства. Продължи да го прегръща и да му благодари, докато той я развеждаше. Огледаха красива голяма спалня и още четири стаи. На горния етаж имаше дневна и още една на първия етаж, хол, трапезария, кабинет и огромна кухня. Всяка от спалните си имаше баня, на долния етаж имаше стая за дамски тоалет и гараж за два автомобила. Къщата беше истинска мечта и Джеси имаше чувството, че е спечелила от лотарията, а не просто нова работа.

— Не мога да повярвам. Не знам какво да кажа — рече задъхано тя, когато се върнаха в антрето. — Не съм и мечтала за подобна къща. — Кварталът беше съвършен за семейство, съвсем близо до неговата къща. — Бил... — Тя се разплака и той я прегърна през раменете, когато излязоха. Никога досега не се бе чувствала толкова трогната, нито пък такава късметлийка.

— Дано си щастлива тук и в „Лилиите“ дълги години.

— Не заслужавам всичко това — рече скромно тя. Никой не бе правил подобен жест за нея. Можеше да живее тук, без да плаща наем, докато заемаше поста медицински директор на „Лилиите“.

— Напротив — усмихна се широко той.

Джеси нямаше търпение да доведе децата си — тук беше много по-красиво от къщата, в която живееха. Те щяха да я харесат, дори Хедър, след като преодолееше шока, че ще се местят. Джеси все още нямаше думи, докато пътуваха към дома му, където ги чакаше Лили. Тя бе приготвила много хубава вечеря — ставаше твърде добра готвачка. Забеляза, че Джеси почти не говори, но пък изглежда щастлива. Най-сетне, докато ядяха десерта, лекарката се разприказва. Попита ги какви планове имат за Коледа. Нямаше търпение Крис да се прибере от Денвър за празниците.

— Тук ще бъдем — отвърна Бил, — само ние двамата.

— И Теди — добави Лили.

— И Теди — поправи се Бил. — После двамата с Лили заминаваме за Аспен за няколко дена с треньора ѝ. Искам да видя как се справя със ски спускането и как се готви за параолимпиадата. — Той все още се залъгваше, че заниманията ѝ са сравнително леки, но го чакаше истински шок.

Празниците протекоха тихо и в Денвър, и в Скуо. Джеси прекара Коледа с децата си, първата без баща им, и както можеше да се очаква, беше трудно. Всички бяха облекчени, когато празникът мина.

В деня след Коледа Бил откара Лили в Аспен заедно с Оскар и следобеда се качиха заедно на лифта. Лили вече не се страхуваше. Когато стигнаха до върха, докато баща ѝ гледаше, тя се стрелна надолу по склона като светкавица с помощта на щеките с малки ски, които ѝ помагаша да пази равновесие. Скоростта ѝ беше страшна, но Лили се държеше на ските безупречно. Бил я гледаше с насълзени очи. Нямаше представа на какво е способна, докато не видя лично.

— Мили боже — промълви той, докато я наблюдаваше, и я последва значително по-бавно. Лили беше бърза както преди, опитна, дори повече. Година след нараняването тя се спускаше като вятъра, а Бил не помнеше да е изпитвал по-голяма благодарност никога досега. Тя беше невероятно момиче и той разбра, че онова, което Джеси бе предсказала за нея, се сбъдва — Лили щеше да води забележителен живот. Вече беше точно така.

Когато Бил, Оскар и Лили заминаха за Аспен седмица преди олимпиадата през март, всичките им познати бяха толкова развълнувани, че едва сдържаха нетърпението си.

Бил беше резервирал къща в града с апартамент и за Оскар. Джеси щеше да дойде със самолет от Скуо и да се види с Крис там. Каръл щеше да пристигне от Бостън, а Джо нямаше да пропусне събитието за нищо на света и щеше да отседне в хотел. Уокър Блейк бе организиран десетина съученици, които да подкрепят Лили на параолимпиадата. Теди щеше да дойде с Фил и да участва в демонстрацията по ръгби, която щеше да рекламира летните игри. Сега нямаше да се състезава, но щеше да участва през лятото, а ръгби демонстрацията беше голямо събитие. Щяха да я филмират за И Ес Пи Ен.

Лили беше много развълнувана, също както по времето, когато участва в младежката олимпиада и когато беше приета в олимпийския отбор. Този път обаче се чувстваше по-нервна. Искаше да се представи добре и да накара всички да се гордеят с нея. Напрежението беше значително, докато тренираше заедно с Оскар всеки ден.

— Забрави за медала — нареди Оскар през първия ден в Аспен. — Прави онова, което сметнеш за необходимо. Забавлявай се. Наслади се на усещането! — обясняваше той, за да я накара да се отпусне преди събитието. Веднага разбра колко е напрегната и не искаше това да повлияе на представянето ѝ. На втората вечер тук, в ресторанта, където Лили вечеряше с баща си, се натъкна на Вероника. Тя се държа горделиво, след като бе спечелила бронзов медал на олимпиадата предишната седмица. Започна да ахка и охка, когато видя Лили, а Лили не скри колко се е подразнила, след като някогашната ѝ приятелка си тръгна. Беше облечена в същото яке, каквото носеше Лили преди година. Сега Лили беше в униформата в червено и синьо на параолимпийския отбор и се гордееше с нея. Беше създадена специално от „Ралф Лорън“ за игрите.

Беше напрегнато време за всички, които участваха в състезанията. В Аспен беше пълно с хора, дошли от цял свят, за да гледат. Навсякъде имаше филмови екипи, молеха Лили за интервюта, а единственото ѝ желание бе да тренира преди събитието. Бе работила много през последните пет месеца в щатската програма на Зимния парк и цели шест години преди това.

Каръл и Джо дойдоха заедно от Денвър и отседнаха в хотел близо до къщата, която Бил бе наел, вечеряха заедно с Бил и Лили. На следващия ден Джеси пристигна с най-големия си син и се настаниха в същия хотел. Тя запозна Крис с Лили и двамата си допаднаха веднага, заговориха за училище, за музика, за ски, той призна, че е в ски отбора на университета на Денвър, остана впечатлен от олимпийската ѝ история и колежите, в които беше кандидатствала. Очевидно тя беше умно момиче, но не правеше впечатление на надута като повечето девойки от колежа, които познаваше.

— Искаш ли утре да покараме ски? — попита небрежно Лили и тъй като той беше много любопитен да я види как се справя, се съгласи. Щяха да се срещнат, преди тя да започне да работи с Оскар по обяд. Треньорът ѝ предпочиташе Лили да си почине сутринта, щеше да ѝ се отрази добре.

На следващата сутрин Крис дойде да я вземе от къщата и двамата отидоха до шкафчето, където тя си държеше ските и щеките. Младежът я проследи с интерес как си слага моноските, снабдени със седалка, и вкара инвалидната ѝ количка в шкафчето. Лили потегли с лекота, след като той си сложи ботушите и ските. Крис беше добър скиор, но трябваше да се постарее много, за да я настигне, и двамата се качиха заедно на лифта. Бъбреха приятелски, той я разпитваше за параолимпиадата. Майка му беше разказала за събитието, а Лили му разказа за Теди и ръгбито.

— Липсва ли ти Скуо Вали? — попита го тя, докато се возеха на лифта. Той беше красиво момче и на нея ѝ беше приятно да си говорят, а за него изглежда нямаше значение, че тя е в инвалидна количка. Той също я намираше за красива, беше му интересно да покарат ски заедно и да види как тя ще се справи с моноските и малката седалка.

— Понякога Скуо ми липсва — отвърна искрено Крис. — Само че в Денвър много се забавлявам. — Беше участвал в ски отбора в

Скуо, но призна, че не бил достатъчно добър за олимпиадата, за разлика от нея.

Подаде ѝ ръка, когато слизаха от лифта, и тя зае поза с лекота, а той се приготви да я последва. Поеха бавно, след това увеличиха скоростта. Крис беше много добър и двамата се спускаха един до друг. Лили остана до него известно време и се отпусна напълно. Беше изключително добра и той остана впечатлен как се справя с моноските и щеките, докато се спуска. Тя ускори, но после реши да го изчака. Двата бяха много въодушевени, когато стигнаха до базата и се качиха отново на лифта.

— Леле! Ти си страхотен скиор! — похвали я Крис, а тя се усмихна и нагласи каската. Той ѝ предложи шоколад и двамата потеглиха отново. Спуснаха се три пъти преди срещата ѝ с Оскар, а Крис изглеждаше така, сякаш е видял Господ, когато се срещна с майка си и Бил.

— Как беше? — попита го Джеси. — Забавлявахте ли се?

— Тя е невероятен скиор! — каза Крис и на двамата и бащата на Лили се съгласи.

Лили прекъсна в един и трийсет, срещна се с тях за обяд, после отново се качи с Оскар и покани Крис да отидат заедно, а треньорът остана доволен. Тя имаше нужда от човек точно като Крис, за да я разсее от напрежението и тревогите около предстоящото състезание. Когато Фил и Теди пристигнаха на следващия ден, Лили беше в страхотно настроение. Тримата млади се забавляваха добре, следобед при тях дойдоха Уокър и неговата група и неочаквано къщата, която Бил бе наел, се напълни с приятели на Лили. Някои от състезателите в параолимпиадата, с които тя се беше запознала, също дойдоха и се възцари истински хаос от музика, храна, гласове и смях, навсякъде бърбеха хлапета.

— Чувствам се като директор на училище! — обърна се широко усмихнатият Бил към Джеси. Не можеше дори да се добере до стаята си.

— Свиквай — рече Джеси. — Скоро ще бъде точно така. — Той се разсмя на думите ѝ.

Всички отидоха заедно на церемонията по откриването същата вечер. Тя беше трогателна, всички състезатели влязоха, а накрая

запалиха олимпийския огън. Бе поставено официалното начало на игрите.

След това успяха да вечерят мирно и кротко с Каръл и Джо. На следващия ден предстоеше състезанието на Лили и тя трябваше да си легне рано. След вечеря Джо, Каръл, Бил и Джеси се разходиха из Аспен. Двамата мъже тръгнаха заедно, а Каръл и Джеси разгледаха витрините с бижута и кожи, скъпите изкушения на курорта.

— Трябва да ти кажа нещо — започна Каръл с хитра усмивка, когато спряха пред една от витрините. Джеси се запита дали не е променила мнението си за Джо. Той не можеше да се нарадва всеки път, когато я видеше, макар тя да бе категорична, че двамата ще си останат колеги и приятели. — Смятам да напусна Бостън. Така хлътнах по „Лилиите“, че искам да се преместя в Денвър и да приема работата тук. Може и да съм луда, че напускам „Мас Дженерал“, но решението ми се струва правилно. Какво ще кажеш?

Джеси се усмихна широко.

— Боже мой! Шегуваш ли се? Това е страхотно! Каза ли на Бил?

— Не, казах на Джо, че днес ще помисля. Смятам да подам молба за напускане, когато се върна. Ще им дам един месец. Така ще мога да се преместя през април. Денвър ми харесва. Градът е приятен, ти ще се местиш тук, Бил и Джо са тук, имам приятели. Това е добро начало. Може пък да ми трябва ново начало. — Каръл се замисли след тези думи. За нея решението беше важно. Много важно.

— На всички ни трябва ново начало — рече сериозно Джеси. — Това е най-хубавата новина, която съм чувала от година насам. Надявам се да го направиш.

— Сигурна съм, че ще го направя. Мисля по въпроса много сериозно още от Деня на благодарността.

— Джо има ли нещо общо с това решение? — попита предпазливо Джеси, но Каръл поклати глава.

— Все още не — отвърна честно тя. — Много е мил с мен и ми звъни в Бостън. Не че ме натиска да приема работата. Просто тук ми харесва. Да не говорим колко лоши неща ми се случиха в Бостън. Предпочитам да съм тук и да помогна „Лилиите“ да тръгне добре.

— И аз така — отвърна Джеси. — Нямам търпение да стане юни. Ще съобщя на децата, когато се върна. Така ще имат предостатъчно време, за да свикнат с тази мисъл. — Месеците, откакто бе взела

решението през септември, бяха отлетели неусетно, а тя пътуваше често до Денвър. Бил ѝ плащаше за консултациите и през юни щеше да започне да получава заплата като медицински директор. Финансово положението ѝ се бе подобрило благодарение на консултациите, също както и това на Каръл. Това бе променило живота и на двете. — Добре дошла в екипа — продължи тя и я прегърна. Говореше така, сякаш преместването в Денвър е сигурно. Щеше да ѝ е толкова приятно. Те двете се бяха сблизили още повече, откакто работеха заедно за „Лилиите“.

— Какво обсъждате? — попита Джо, когато двамата с Бил застанаха до тях. Джо погледна топло Каръл и тя се усмихна.

— Работа — отговориха едновременно те.

— Някога мислите ли за друго? — скара им се той и те се разсмяха. Бяха изключително трудолюбиви и умни жени, и двете блестящи в професиите си. Той искрено им се възхищаваше.

Върнаха се във взетата под наем къща на Бил и младите си тръгнаха. Много от тях щяха да участват в различни състезания на следващия ден или да тренират. Теди и Фил се бяха настанили в хотел наблизо. Крис тъкмо си тръгваше, когато Бил се прибра след вечеря. Нямахше желание да се раздели с Лили, когато баща ѝ се качи в стаята си. Двамата не можеха да се наприказват.

— Пожелавам ти успех утре. — Крис погледна Лили топло, след това се наведе и я целуна по бузата. Тя продължаваше да се усмихва, когато той си тръгна.

— Май си имаш обожател — отбеляза по-късно баща ѝ, когато я видя в кухнята. Лили бе много развълнувана от предстоящото събитие и Бил наля и на двамата по чаша мляко, преди да си легнат.

— Харесвам го. Приятен е — призна срамежливо тя. Беше първото момче, което прояви романтичен интерес към нея след нараняването. Очевидно Джеси беше права — имаше момчета, които щяха да я харесат и може би дори да излизат с нея, въпреки че тя беше в инвалидна количка. Мисълта беше вълнуваща.

Същата вечер Лили се отпусна в леглото, замислена за състезанието на следващия ден. Надяваше се да се представи добре. Беше ѝ трудно да заспи, а на сутринта стана много рано. Алпийското спускане беше втората дисциплина за деня след ски бягането. Демонстрацията по ръгби на Теди бе насрочена за втория ден и

зрителите щяха да видят как ще изглежда състезанието по време на летните игри.

— Готова ли си? — попита я баща ѝ, когато тръгнаха заедно от къщата, и тя кимна. Стори му се уплашена и той се опита да ѝ вдъхне кураж, преди да се видят с Оскар. Имаха среща с останалите от олимпийския отбор. Състезателите бяха от цялата страна, от цял свят и когато я представяха официално, винаги подчертаваха, че е трябвало да участва в олимпиадата и е била една от фаворитките за златото, че е спечелила бронзов медал на младежките олимпийски игри преди четири години. И двете събития бяха големи, но сегашното не им отстъпваше, а конкуренцията беше жестока. Участниците бяха не по-малко амбициозни и подготвени от тези на другата олимпиада.

Всички се качиха на седалковия лифт и докато Лили чакаше съотборниците си, се запита дали е готова. Не искаше да се изложи. Треньорът поговори с тях преди началото и тя се подреди. На гърба ѝ се виждаше номерът — деветнайсет. Знаеше, че баща ѝ и Джеси, Крис, Каръл и Джо, Теди и Фил я чакат на финиша в края на пистата. Уокър също беше там с огромна тълпа и бе обещал да скандира шумно, когато тя финишира. Лили беше толкова нервна, че почти не бе в състояние да мисли, а Оскар се въртеше наблизко, защото не го пускаха при нея.

Тя наблюдаваше първите и остана впечатлена от стила и скоростта им. Някои от тях се бяха състезавали преди, а старата златна медалистка също участваше. Нараняването ѝ бе малко по-леко, отколкото това на Лили, и тя можеше да ходи с патерици, когато не беше на ски. Ето че дойде и нейният ред, Лили изрече бърза молитва и се оттласна напред, концентрира се над планината и онова, което правеше. Времето летеше и докато се усети, финишира. Беше развълнувана, задъхана и видя, че Теди и останалите са широко усмихнати. Приблужи се до Теди, щом можа, и зачакаха резултата, а баща ѝ дойде да я поздрави за великолепното представяне. Очите му грееха от гордост. Крис вдигна палци.

— Как се справих? — обърна се тя задъхано към Теди, докато сваляше очилата.

— Беше като светкавица — грейна той.

Минути по-късно оповестиха скоростта ѝ, времето ѝ беше добро, но не колкото на предишния шампион. Въпреки това беше съвсем

близо. Треньорът ѝ слезе от планината и също бе доволен от времето и скоростта ѝ.

— Сребърният ни е в кърпа вързан — рече той със силния си акцент. В очите му блестяха сълзи. Нищо не беше сигурно, докато другите не се спуснеха. В края щяха да съобщят кои са победителите. Чакането се проточи безкрайно, докато Лили слушаше внимателно какво е времето на останалите. Най-сетне дойде време за окончателните резултати. Тя беше на второ място. Беше спечелила сребърен медал и неочаквано се озова в седалката на ските, сложиха ѝ панделка с медал на врата, звучеше химнът, тя се разплака, а когато вдигна очи, видя баща си и Оскар, които се прегръщаха. После, след края на церемонията, всички дойдоха да я разцелуват и поздравят. Беше по-хубаво, отколкото когато спечели бронза на младежките олимпийски игри.

Това беше един от най-великите моменти в живота ѝ. Уокър я сграбчи, вдигна я от земята и тя се разсмя. Наведе се да целуне Теди, а когато я настаниха отново в инвалидната количка, Крис я прегърна и се вгледа в очите ѝ е широка усмивка.

— Много се гордея с теб! — рече той развълнувано и сълзите отново рукоуха по бузите на Джеси. Преди година, в болницата в Скуо, тя не беше очаквала подобно нещо, нито тя, нито Бил.

Останаха до края на състезанията, после отидоха в къщата на Бил и Лили да празнуват. Вечерта тя имаше среща със съотборниците си, но преди това баща ѝ наля шампанско на всички, а Крис бе неотлъчно до нея. Денят бе наистина невероятен. Златната медалистка я поздрави. Беше девет години по-възрастна от Лили и се занимаваше с този спорт от осем години. Подчерта, че един ден Лили със сигурност ще спечели златен медал.

Вечерта беше дълга, вълнуваща, поздравяваха я. На следващия ден всички отидоха да гледат как Теди играе ръгби, а Лили не спря да се тревожи, докато го наблюдаваше, както винаги досега. Играта беше агресивна, груба, тя бе изтръпнала от страх, че ще го наранят. Той обаче вкара гол и отборът му спечели. Всички останаха много впечатлени, а момчето се забавляваше. На всички им беше приятно. След мача от И Ес Пи Ен интервюираха Теди.

Моментът беше вълшебен за Лили и тя нямаше търпение да минат четири години, за да се състезава отново. Сега вече ѝ се искаше

още повече да наблегнат на спортната програма в „Лилиите“, където щяха да организират ежегодни състезания с медали. Така всички щяха да имат цел, а четири години бяха дълго време. Останаха в Аспен десет дена, докато траеха игрите, и посетиха много от състезанията. Лили прекара разкошно с отбора. Заключителната церемония беше много трогателна. Лили си сложи сребърния медал и знаеше, че никога няма да забрави тези моменти. Накрая тя благодари на Фил за онова, което бе направил за нея.

В деня след закриването всички се прибраха. Крис ѝ обеща да ѝ се обади в Денвър. Искаше отново да отидат заедно на ски и предложи да излязат на вечеря.

— Ще бъде супер — усмихна му се тя, когато той тръгваше за Денвър с майка си. Джеси спря да поговори с Каръл за минутка, преди да си тръгнат.

— Взе ли окончателно решение? — прошепна тя.

— С вас съм. Щом се прибера, ще си пусна заявление за напускане. — Джеси се усмихна широко, прегърна я и вдигна палци, а след това забърза, за да откара Крис до университета на Денвър. Беше го наблюдавала как се държи с Лили. Разбра, че между тях разцъфва романс, и остана много доволна. Не можеше да си представи по-добро развитие и за двамата. Очарована беше, че Каръл ще се премести в Денвър. Сега щеше да си има добра приятелка, щом дойде тук. А най-хубавото бе, че Лили е спечелила медала, за който бе работила толкова упорито.

Лили заспа в колата на баща си с медала на врата, докато пътуваха за Денвър. Той я погледна и се усмихна. Не помнеше да е бил по-щастлив в живота си.

В едно съботно утро през март, след като се върна от Аспен, Джеси събра кураж, седна да закусва с децата си и им каза какво решение е взела. Цяла седмица я беше страх, но знаеше, че постъпва правилно.

— Какво? — погледна я недоумяващо Адам.

— Местим се в Денвър — повтори спокойно тя и се постара да не издава чувството си на вина. — Приех поста на медицински директор в нов рехабилитационен център. Работата е страхотна. Ще живеем в красива къща, която върви с поста, и се надявам да бъдем щастливи там. — Зачака да се разрази буря, както предполагаше, че ще стане.

— Не те ли интересува как се чувстваме ние? Приятелите ми са тук! На всички приятелите ни са тук! — разкрещя се Адам. Тъкмо бе навършил дванайсет. Играеше футбол в Младежката лига и беше в отбора по ски.

— Разбира се, че ме интересува. В Денвър можете да вършите същите неща като тук. Можете да ходите на ски, да постъпите в Младежката лига, каквото пожелаете. За вас с Джими има чудесно училище.

Джими седеше, все още поразен от чутото, а най-лошото бе, че Хедър мълчеше, а по бузите ѝ се търкаляха сълзи.

— Как е възможно да ме караш да се местя в последната година? Как е възможно да си толкова гадна? — попита Хедър с разкривено от мъка лице.

Джеси се почувства като чудовище. Тъкмо тази реакция очакваше и от нея се страхуваше. Беше почти съгласна с нея и все още се чувстваше виновна.

— Знам, че ти е трудно, миличка. Но работата е страхотна и ще можем да си позволяваме много повече от сега. Много ми е трудно без баща ви. — Каза го тихо и спокойно, а Адам побесня.

— Тогава си намери по-добра работа тук. Татко никога нямаше да ни причини подобно нещо.

— Може би нямаше — отвърна честно тя. — Само че според мен решението е добро, освен това ще виждаме Крис по-често.

— Искам да остана в Калифорния и да постъпя в колеж — настоя нещастно Хедър.

— Можеш да дойдеш да учиш тук. Няма да продавам къщата. Ще я дам под наем. Така ще можеш да се върнеш, ако решиш.

— Ако ти ни пуснеш — натърти Адам и я погледна лошо. Беше достатъчно голям, за да я мрази. А Хедър бе напълно отчаяна. Скочи от масата, изтича в стаята си и блъсна вратата. Адам последва примера ѝ минута по-късно.

Джими седна на масата, погледна объркано майка си, след това протегна ръка и погали пръстите ѝ.

— Ще им мине, мамо — рече мило той и тя го прегърна.

— Ти защо не ми се сърдиш? — Момченцето беше ангелът в живота ѝ.

— Не може всички да ти се сърдят. Нямаше да е честно.

Той беше нейното слънчице.

— Благодаря ти, че приемаш преместването толкова спокойно. Според мен и училището, и новата къща ще ти харесат, а можем да се връщаме тук от време на време — увери го тя. Той кимна, после се прибра в стаята си. Стана ѝ много мъчно, когато го видя колко е унил, докато се качва по стълбите.

От този ден Хедър ѝ обяви война. Държеше се студено с нея в продължение на цял месец, Адам я обиждаше, а Джими беше просто потиснат. Джеси се чувстваше като най-лошата майка на света. Обади се на Каръл, за да ѝ се оплаче. Каръл вече си бе намерила апартамент в Денвър и беше много щастлива. Събираше си багажа в Бостън и бе развълнувана от преместването. За пореден път настоя, че двамата с Джо са само приятели, когато Джеси я попита за отношенията им. В момента обаче Джеси се притесняваше повече за децата си, отколкото за преместването на Каръл.

— Децата ще ме убият и буквално, и преносно. Хедър ме мрази, Адам се е скапал, а Джими ми се струва потиснат.

— Щом се преместите, всичко ще си дойде на мястото — увери я Каръл. — Между другото, онази вечер видях Крис.

— Така ли? Къде? Да не би да е избягал от училище?

— Не, вечеряше. У Бил. С Лили. Той май си пада по нея.

— И на мен така ми се струва — усмихна се Джеси. Когато му каза за преместването, той остана шокиран, но не се разстрои както другите, защото тя нямаше намерение да продава къщата.

— След това отидоха на кино. Бил каза, че е идвал няколко пъти. Извежда Лили навън.

— Поне една добра новина. Одобрявам. Тя е най-готиното момиче на света. Можеше да е разглезено келешче, но не е. Страхотна е. — Джеси не я беше виждала, откакто спечели медала, но скоро предстоеше да замине за Денвър, веднага след като децата ѝ се поуспокоят. — Какво ще ги правя моите. Мога или да се застрелям, или да се откажа от преместването. — Не можеше да повярва, че са чак толкова разстроени от това.

— Да не си посмяла да се отказваш. Дръж се. Ще им мине. Просто им дай време — насърчи я Каръл.

— Ела ти да поживееш с тях. Хедър категорично отказва да замине. Почти всяка вечер е в дома на най-добрата си приятелка и заяви, че иска да отиде да живее у тях, за да продължи догодина в същото училище. Не мога да позволя подобно нещо. — Джеси бе уплашена от тази мисъл.

— Няма да направи нещо такова — увери я Каръл. — Остави я да изрази себе си. Така е по-добре от скритата агресия. В момента иска да те накаже.

— И го прави. Да ти кажа честно, предпочитам скритата агресия, защото нейната ми идва в повече — въздъхна Джеси, а Каръл я увери, че Хедър рано или късно ще се примири.

Войната обаче продължаваше седмица след седмица. Хедър ставаше все по-гневна и се държеше все по-враждебно с майка си. Въпреки че Джеси очакваше подобно отношение, я болеше, че трябва да го търпи.

Когато замина за Денвър две седмици по-късно, Каръл гордо ѝ показа новия си апартамент. Много ѝ хареса. Джеси обаче мислеше и говореше единствено за войната с Хедър.

Когато отиде да се види с Бил, тя откри, че отношенията му с Лили също не са блестящи. Беше пролетта на младежкото недоволство. Бил бе споменал, че имат проблеми. Джеси се надяваше да не са

заради Крис, че той не възразява двамата млади да се виждат. Лили беше на осемнайсет, изключително разумно момиче. Синът ѝ беше добро момче и нямаше да стори нищо, с което да я нарани. Преди баща ѝ да се прибере, Лили слезе при Джеси и я помоли за помощ.

— Не мога да се разбера с татко — започна тя и се придърпа до масата в кухнята, без да крие отчаянието си, докато Джеси се питаше дали и Хедър говори по същия начин пред майката на най-добрата си приятелка. Джеси бе споделила с Лили и момичето се отнесе с много съчувствие към гнева на Хедър заради преместването. Каза ѝ, че на дъщеря ѝ ще ѝ мине, но Джеси започваше да се пита дали наистина е възможно. — Все още чакам отговори от колежите, в които кандидатствах, а татко е категоричен, че няма да ме пусне да замина — обясни Лили на Джеси, обзета от огромно разочарование.

— Защо не? — Той бе намекнал за решението си пред Джеси, но тя искаше да чуе мнението на Лили.

— Не знам. Звучи нелепо. Не искам да се нараня. Това са глупости. Как мога да се нараня, докато съм на училище. — И двете знаеха как я закриля той, че не беше готов да пусне малкото си момиченце да замине, особено сега, откакто беше в инвалидна количка.

— Винаги ли е бил такъв? — попита предпазливо Джеси.

— И преди не беше във възторг, но щеше да ме пусне. Тогава нямаше извинение. Сега обаче дори не иска да чуе, заради травмата. Пълни глупости. — Джеси веднага усети колко е гневна Лили. Дватамата с баща ѝ се разправяха по този въпрос от месеци. — Успехът ми е добър. Какъв е смисълът да уча, ако не ме пусне да завърша хубав колеж?

— А ти не искаш да оставаш у дома. — Джеси искаше да бъде напълно сигурна.

— Не. Искам да замина да уча някъде. Джеси, би ли поговорила с него. Опитай се да го накараш да прояви малко разум. — Тя я погледна умолително.

— Ще пробвам, но той е голям инат, особено когато става въпрос за теб. И моите деца не са във възторг от мен напоследък — призна тя и Лили я погледна тъжно. Много я харесваше и все си казваше, че децата ѝ имат късмет с нея. Крис говореше само хубави неща за майка

си. Много я обичаше. — С изключение на Крис, до един са ми бесни заради преместването — продължи Джеси.

— Изключвам и Джими, но той е нещастен, откакто им казах. — Това ѝ се струваше дори по-лошо. — В момента Хедър ме мрази. Мисли, че съм ѝ провалила живота.

— Да — кимна с разбиране Лили. — Преместването през последната година е трудна работа. В Денвър обаче е готино. Тук ще ѝ хареса. Жалко, че няма да сме на училище по едно и също време. — Тя отново се намръщи. — Надявам се да замина в някой колеж на изток. Нали ще поговориш с татко?

— Ще се опитам.

Говори с него същия следобед. Бил беше категоричен. Според него Лили бе преживяла достатъчно. Щеше да е твърде уязвима в университета с тази инвалидна количка. Навсякъде щяха да се мотаят пияни момчета и той предпочиташе тя да си остане вкъщи. Настояваше да се запише в университета в Денвър.

— Дори не е подала молба за тук — подчерта Джеси. — Ще изпусне годината, ако не замине за някой от колежите, в които е кандидатствала. — Всичките бяха на изток.

— Тогава да запише в Сити Колидж или да си почине една година. Няма да я пусна да замине на изток. — Каза го решително и Джеси си спомни гневния мъж, готов да защитава детето си, с когото се бе запознала преди година.

— Бил — започна тихо Джеси, — ти направи всичко възможно, за да я приобщиш отново към света. Изпрати я на училище, а можеше да ѝ наемеш частен учител. Изпрати я в „Крейг“ да научи всички умения, за да може да общува и да учи. Пусна я да се състезава в параолимпийските игри. Нека бъдем реалисти. Ски спускането е опасен спорт. За всекиго. Сега обаче не ѝ даваш да отиде да учи в колеж. От какво се страхуваш?

— Че никога няма да се върне — призна тъжно той. — Изгубих майка ѝ. Не искам да изгубя и нея. Ами ако реши да остане да живее в Бостън или в Ню Йорк?

Джеси се усмихна при тази мисъл.

— Погледни само какво си ѝ осигурил, какво направи за нея. Погледни тази къща, живота, който води тук, рехабилитационния център, който ти създаде, а тя обожава. Тук тя може да кара ски.

Наистина ли мислиш, че няма да се върне? Повярвай ми, ще се прибере. Просто иска да вкуси от живота и да получи добро образование. Не можеш да я виниш. Освен това те обича. Ще се върне.

— Аз не се върнах след колежа — намръщи се той.

— Тук не е въгледобивна мина. А и тя те обожава. Ще се върне като пощенски гълъб след колежа и ще е с теб при всяка възможност междуременно.

— Искан ми се да остане при мен — продължаваше да се цупи той.

— По-добре я пусни, за да иска да се връща. В противен случай може да се разбунтува — предупреди го Джеси. Страхуваше се Хедър да не направи нещо такова.

— Не знам. Ти как се справяш с твоите деца?

— Мразят ме — съобщи спокойно тя. — Джими не ме мрази, но за другите двама съм обществен враг номер едно. Не е много весело вкъщи.

— Лили също ми е сърдита — въздъхна Бил. — Да не говорим колко много ще ми липсва. Тя е целият ми живот — призна тъжно той, но Джеси вече знаеше, че е така.

— Не, не е. Имаш „Лилиите“, които да ти създават грижи, приятели, работа, освен това няма да я изгубиш. Тя те обича прекалено много, за да избяга надалече. Ти си нейният герой — увери го Джеси.

— Не и в момента — отвърна Бил с кисела усмивка.

— Изчакай да видиш къде ще я приемат и тогава мисли как ще се чувстваш. Постарай се обаче да подходиш разумно и без предубеждения. — Той кимна и тя усети, че повече от това не би могла да направи за Лили, но Бил не беше от хората, които можеш да убедиш лесно, а и умираше от страх да не изгуби дъщеря си.

Същата вечер Джеси вечеря с Каръл в новия ѝ апартамент. Беше приятна вечер, типично женска, каквато не бяха организирали от много отдавна. Джеси отново повдигна въпроса за Джо, но Каръл продължаваше да се инати, че нямало да излиза по срещи. По всичко обаче личеше, че е поомекнала.

— Ти нямаш представа какво е да си различна. Чувствам се обезобразена — призна тихо тя във връзка с мастектомията. — Вече не се чувствам като жена.

Джеси знаеше какво точно да каже.

— Ако той те обича, няма да има значение.

— Не искам да се подлагам на болезнени операции заради мъж.

— Няма да се наложи. Би трябвало да има някакъв изход — сексапилни нощници, не сваляй сутиена с протезите. Не е нужно да позираш за „Плейбой“. Погледни Лили, важното е да намериш нови начини да вършиш старите неща, без да позволяваш проблемът да съсипе живота ти. Лили е страхотен пример. Би трябвало да има полесен начин от реконструкция на гърдите, ако харесваш човека, а според мен ти го харесваш.

— Може и така да е — каза предпазливо Каръл, — но не искам да бъда наранена отново. С Дилън буквално се опарих.

— Трябва да се рискува. Дори да откриеш страхотен човек, той може да умре. — И двете се замислиха за Тим и Джеси се натъжи.

— Ами ти? — попита я Каръл. Тим беше загинал преди четиринайсет месеца и последното, за което Джеси мислеше, беше нов мъж. В момента единственото ѝ желание бе да постигне мир и хармония с дъщеря си. Точно сега това ѝ се струваше невъзможно и бе основната ѝ грижа.

— Прекалено скоро е — отвърна простичко тя. — След Тим ще ми бъде трудно да намеря друг. Той беше върхът.

— Не можеш да намериш такъв като него. Мъжете или са боклуци и те хваща страх, че ще попаднеш на още един такъв, или пък са страхотни и никой друг не е като тях — рече мрачно Каръл и Джеси се разсмя.

— Горедолу е така.

— Ами Бил? Той е свестен човек, а никога не съм го виждала с жена.

— Той не иска жена. Има си Лили. Освен това с него сме приятели. Така ми харесва, а и сега вече ми е шеф. Ще стане прекалено сложно. — Каръл се съгласи. Джеси очевидно не проявяваше интерес към Бил или друг. Все още спеше облечена в пижамите на Тим и не бе прибрала дрехите му. Започваше да приема факта, че трябва да го стори, когато се мести. Нямахте намерение да пренася гардероба му в Денвър. Време беше да го остави да си отиде, ако не него, то поне дрехите му.

Джеси не се видя с Лили, преди да си тръгне, но ѝ пусна есемес, че е разговаряла с баща ѝ, без да гарантира какъв ще бъде резултатът.

Три седмици по-късно Лили ѝ позвъни, неспособна да сдържи възторга си. Беше приета в „Браун“, в „Принстън“ и в университета на Ню Йорк. Можеше да избира от три страхотни колежа, до един на Източното крайбрежие.

— Татко ще получи удар — докладва тя на Джеси.

— Ти кой предпочиташ? — попита Джеси.

— „Принстън“ и само „Принстън“.

— Защо не заминете двамата и не разгледате университета? Може да промени мнението си. — Джеси не можа да измисли друго предложение.

— Двамата с него бяхме там на обиколка, преди да се нараня. Тогава реши, че е страхотно. Сега вече е различно. Освен това там няма условия за инвалиди. Вече проверих. Сега какво?

— Не знам. Опитай се да поговориш с него и му обясни колко е важно за теб.

Лили поговори по този въпрос и с Каръл и психоложката предложи да му даде време. Момичето обаче разполагаше с две седмици да приеме или да откаже, а Бил не отстъпваше. Дъщеря му не искаше да приеме мястото в колеж без негово разрешение. Все пак той щеше да плаща. Ами ако откаже?

Когато Теди научи, че е приет в университета в Денвър, позвъни на родителите си и те останаха шокирани, че е кандидатствал в колеж. Същевременно бяха толкова облекчени, че не иска да се прибере и не ги моли да ходят при него, че му позволиха да учи там. Беше приет в специалност изящни изкуства, точно както искаше. След това възнамеряваше да защити магистърска степен. Имаше големи мечти. В „Крейг“ го бяха научили да не се предава. Същото му повтаряха Фил и Лили.

Лили го заведе на вечеря, за да отпразнуват, и му разказа за притесненията, свързани с баща ѝ.

— Ти ще учиш в колеж, но по всичко личи, че аз няма да имам такъв късмет — рече тъжно тя.

— Той ще се пречупи — предсказа Теди. — Ако ли не, ще дойдеш с мен в тукашния университет.

— И той така иска. Иска цял живот да ме дундурка.

— Каза го мрачно.

След вечеря Лили изпрати Теди до „Крейг“.

— Попита ли родителите си дали може да се прехвърлиш в „Лилиите“? — поинтересува се тя.

— Следващият път, когато им звънна. Реших да им поднасям на час по лъжичка. Те си мислят, че съм като преварен зеленчук, който не може да си мръдне сам и малкия пръст. Останаха шокирани, когато им съобщих, че искам да уча в колеж. Представят си ме като Стивън Хокинг, само че без ума.

Заболя я, когато чу тези думи, но изглежда беше истина. Те нямаха представа в какво се е превърнал синът им, нито на какво е способен, какви са мечтите му и изглежда не ги интересуваше. Според Лили родителите му бяха двама страхливци, пълни егоисти. Теди заслужаваше много повече.

— Направо ще изперкат, ако разберат, че играеш ръгби — разсмя се тя. — Зеленчуците не играят ръгби. Разби ги на игрището — добави и той се разсмя.

— Така си беше — заяви гордо той.

Тогава Лили слезе от вана и човек от персонала отведе Теди в сградата, а тя се качи отново в колата и потегли към дома.

Баща ѝ я чакаше. Влезе при нея, когато си лягаше. Тъкмо беше гледал дивидито от параолимпийските игри в Аспен, където тя спечели сребърния медал, и отново бе обзет от гордост.

— Захващай се за работа по спортната програма, която каза, че ще подготвиш за „Лилиите“ — настоя троснато той.

— Защо точно сега? Смятах да започна през лятото, след като завърша.

— Може и да не ти остане време.

— Защо? — погледна го объркано тя.

— Защото след лятото няма да си тук, ако ще учиш в „Принстън“.

Тя го погледна предпазливо и очите им се срещнаха.

— Наистина ли?

— Май да — усмихна се тъжно той. — Тази вечер гледах отново спускането, когато спечели среброто. Имаш криле, Лили. Време ти е да полетиш.

Тя го прегърна през врата със затворени очи, а той се опита да преглътне буцата в гърлото си.

— Благодаря ти, татенце... много ти благодаря... обещавам, че ще се гордееш с мен.

— Не е нужно да ми обещаваш. Вече се гордея с теб — отвърна той с насълзени очи.

— Да не забравиш раницата на Джими! — изкрещя Джеси на Хедър от най-долното стъпало и огледа хола в Скуо за последен път. Мебелите вече ги нямаше. Бяха изпратени в Денвър преди две седмици и щяха да пристигнат след два дена. Бяха останали единствено леглата и няколко кашона от кухнята. Тази сутрин събра чаршафите от леглата. Беше използвала стари, които възнамеряваше да изхвърли, а леглата щеше да дари. Бил бе обещал да дойде, когато ги отнасят. За къщата в Денвър купи нови и те вече ги чакаха в стаите им. Багажът им беше готов и оставен в антрето. Беше продала колата си на Казуко. В Денвър си купи нова, благодарение на Бил и щедрата заплата, която той ѝ плащаше като медицински директор.

Совалката щеше да ги откара в Рино и я очакваха всеки момент, докато децата трополяха надолу по стълбите и пренасяха ръчния си багаж за самолета. Хедър беше взела раницата на Джими, а той носеше плюшеното куче, с което спеше. Все едно се изнасяха от „Титаник“ с всичките си съкровища. Хедър не беше проговаряла на майка си от две седмици. До този момент нищо, свързано с преместването, не беше лесно освен къщата, която ги очакваше, и работата. Джеси разбираше как се чувстват малките. Имаше чувството, че като напуска къщата, губи Тим отново. Домът им бе свързан с него, той много го беше обичал. Хората, които го бяха взели под наем, щяха да се нанесат на първи юли и на нея ѝ се струваше странно, че тук ще живеят непознати. Надяваше се да са щастливи. Семейството ѝ беше истински щастливо, поне до смъртта на Тим.

Единственото, което я развеселяваше, докато наблюдаваше лицата на децата, бе мисълта колко много ще харесат новата къща. Беше се опитала да им разкаже за нея, но те не пожелаха да я изслушат. Трябваше да почака да я видят сами, за да я оценят. Беше много по-хубава, отколкото тази в Скуо. Всичко там бе красиво, чисто и ново. Един истински нов свят.

Мълчаха през целия път до летището, а щом пристигнаха, Хедър купи списания и през целия полет пускаше трескаво есемеси. До деня на заминаването тя заплашваше, че няма да тръгне. Джеси много се страхуваше, че наистина ще откаже, но тя не го направи. Накрая си събра багажа, въпреки че плака цяла седмица, след всяко сбогуване.

Адам слушаше айпода си, а Джими стискаше ръката на майка си. В самолета щяха да гледат филми. Единственото желание на Джеси бе да поспи — последните седмици бяха изтощителни и тя се чувстваше смазана.

Бе продала практиката си на Бен и вече бе пустила молба за медицински лиценз в Колорадо. След като го получи, щеше да поговори с неврохирурзи в Денвър да се присъедини към практиката им на непълнен работен ден. Засега обаче искаше да обърне специално внимание на „Лилиите“. Предстоеше й много работа преди откриването през август. Първо щяха да пуснат най-голямата къща, след това възнамеряваха да изчакат шест месеца, докато наемат още персонал и добавят нови програми. През следващите шест до девет месеца щяха да пуснат всичките си услуги. Бил беше в офиса всеки ден, а тя възнамеряваше да последва примера му. Джо и Каръл вече бяха в офисите си от март.

Фил Луис щеше да започне като шеф на отделението по физиотерапия от първи юли. Бяха наели пълен медицински екип. Успяха да го съберат с неподозирана скорост. В момента обаче Джеси трябваше да настане децата си. Беше наела икономка на пълен работен ден, която да ги кара където се налага и да готви. Със заплатата, която Бил й плащаше, можеше да си го позволи. Оставаше й да плаща единствено режийните. Бен й беше дал прилична цена за нейната половина от практиката. Неочаквано финансовото й състояние се оказа добро, за пръв път от година и половина насам.

Полетът до Денвър мина без произшествия, ако не се броят злите погледи, които й отправяше дъщеря й. Бил беше изпратил ван и шофьор. Макар да се преструваха на незаинтересувани, децата се оглеждаха любопитно, докато пътуваха през града. Крис беше обещал да дойде за вечеря. Тъкмо бе започнал работа през лятото в правна кантора. Бил му беше помогнал да я намери. Трябваше да подрежда папки и документи и да носи кафета, но щеше да натрупа опит, защото

мислеше за правната школа. Първата му година в университета бе минала добре.

— Кога ще пристигнем, мамо? — попита Джими, стиснал плюшеното куче.

— Скоро. — Всички бяха изморени от пътуването. И тогава Джеси видя къщата, а ванът спря на алеята отпред. Трите деца ѝ се сториха изненадани.

— Чия е тази къща? — попита подозрително Адам. — На Бил ли? — Стори му се много изискана.

— Не, нашата — отвърна Джеси и слезе, за да помогне на Джими.

Тръгнаха към вратата, последвани от Хедър. Джеси отключи, спряха във фойето и надникнаха в просторния хол с камината. След това изтичаха в трапезарията и кухнята. Беше точно толкова красиво, колкото си спомняше Джеси, и всички останаха впечатлени.

— Леле, много хубаво — възкликна Джими, а Адам, изглежда, беше съгласен. Хедър продължаваше да мълчи и се преструваше, че не забелязва.

— Стаите ви са на горния етаж. Изберете си, която искате. На моя етаж има три и една на последния. — Според нея стаята на последния беше за Крис, защото бе просторна и по-уединена, но ако Хедър настояваше, щеше да ѝ разреши да я вземе. Крис възнамеряваше да се пренесе, когато пристигнеха мебелите, тъй като същата седмица трябваше да освободи стаята в общежитието. Бяха избрали много подходящ момент, за което им помогна Бил. Децата тъкмо бяха приключили училище, Лили завършваше след седмица, така че Джеси щеше да присъства на церемонията.

Тя обиколи горния етаж, надникна в спалните и видя, че Хедър е легнала на едно от новите легла с блажено изражение. За всички беше купила големи легла, за разлика от преди. Момчетата имаха легла на два етажа в старата си стая, което беше добре, докато бяха малки. Щом Хедър зърна майка си през отворената врата, се намръщи и хлътна в банята. Важното беше, че Джеси се обнадежди, след като видя изражението ѝ на задоволство.

Остана поразена колко бързо си избраха стаи. Хедър се настани в най-голямата, до тази на майка си. Адам си хареса друга, а на Джими допадна малка, уютна, защото му напомняла за старата. За Крис остана

последния етаж, който според Джеси беше най-подходящ за него. След това разгледаха двете дневни и се разтичаха нагоре-надолу по стълбите, разгледаха подробно етажите. Джеси седна на своето легло и погледна през прозореца към приятния квартал. За пореден път си каза, че има огромен късмет с тази красива къща. Лежеше и си мислеше, когато Хедър влезе със сериозно изражение.

— Никак не ми е приятно, че ни накара да се преместим тук, но къщата е хубава, мамо — призна тя. Джеси я погледна и ѝ се усмихна. За Хедър това бе голямо признание. — Въпреки това искам да се върна в Скуо — продължи тъжно тя.

— Радвам се, че ти харесва. Можеш да ходиш там на гости. — Хедър сви рамене и се върна в стаята си, без да каже и дума повече. След малко Адам се появи, без да крие учудването си.

— Защо ни е осигурил такава красива къща? — попита той майка си, сякаш в тази работа имаше нещо подозрително.

— Върви с поста. Който и да беше приел поста медицински директор, щеше да я получи. Той искаше подходящ човек за тази работа. Нарича се поощрение — обясни тя и синът ѝ кимна.

— Хедър снима банята си — добави той, което за Джеси беше добър знак. Банята беше с бял мрамор, с огромна овална вана и широка душкабина. Банята на Джеси беше още по-голяма.

Все още се оглеждаха и подреждаха вещите си, когато една кола влезе на алеята и спря зад нейната. Джеси видя Бил и Лили да слизат. Чу звънеца и отиде да им отвори. Лили носеше огромна кошница с храна и закуски в скута си, а Бил два плика с покупки и вино.

Всички слязоха, за да се запознаят с гостите, а Джеси се засрами от нацупената Хедър.

Представи децата си на Бил и Лили, след това влязоха в кухнята и Бил постави кошницата на островчето в средата, а покупките на плота. Момчетата бърбеха с Лили и тя предложи на Хедър на следващия ден да я разведе из училището. Хедър, за голямо удоволствие на Джеси, прие, макар и нацупено, но изглежда Лили никак не се притесни. Беше наясно, че момичето е нещастно.

Тогава Джеси погледна към Бил, който наблюдаваше с неприкрит интерес и дискретно вдигна палци, а тя се усмихна широко и кимна. Вървеше добре, те бяха харесали къщата, дори Хедър, макар да ѝ беше неприятно да си признае.

Десет минути по-късно се появи и Крис, зарадва се, щом видя Лили, приятно изненадан.

— Влизай, Крис, ще ти покажа стаята ти — провикна се Джими и подръпна ръката на брат си. — На последния етаж е. — За Лили щеше да е трудно да се качва там, освен ако Крис не я носи. Накрая той направи точно това, пое я на ръце и я занесе на горния етаж, а Джими ги последва.

— Добре дошла у дома — обърна се Бил към Джеси, след като децата излязоха, и тя му се усмихна.

— Благодаря ти за великолепия дом. Струва ми се, че децата почти ми простиха. Поне момчетата. И Хедър ще се успокои. Много ѝ хареса стаята.

— Чакай, докато дойдат мебелите. Тогава наистина ще заприлича на дом.

— Точно така. — Джеси се облегна на плота в кухнята. — Как върви в „Лилиите“?

— Страшен кошер. Почти сме готови. Сега ни трябва само пациенти.

— Ще дойдат — успокои го тя. — Това не ме притеснява. — Знаеше, че рано или късно ще започнат да прииждат пациенти от цялата страна, както беше в „Крейг“.

Бил и Лили останаха около час, след това се прибраха и Джеси чу Крис да обещава да се отбие у тях по-късно. Бил предложи на следващата вечер да се съберат и да хапнат заедно. Предложи да направи барбекю и Адам и Джими много се зарадваха. Крис обеща да помогне, а Хедър не възрази. Не бяха правили барбекю, откакто баща им почина.

— Лили е готина — заяви Адам, докато си вземаше от храната в кошницата, а Джими заведе Крис в стаята си, за да му я покаже. Нямахме търпение, откакто най-големият му брат беше пристигнал. Момчетата определено приемаха новото и се питаха дали наоколо има деца на тяхната възраст. Бил не познаваше никого, но беше сигурен, че има. В квартала живееха само семейства.

Вечеряха с донесеното от Бил и Лили, а след това се разотидоха по стаите си, отпуснаха се на новите си легла и гледаха филми на компютрите си. Хедър позвъни на всичките си приятели и им разказа колко е красива къщата. Вече бе поканила две момичета да ѝ дойдат на

гости през юли и август и те бяха обещали да я посетят. Нещата се оправяха. Освен това бе любопитна да разгледа училището заедно с Лили.

Джеси звънна на Каръл и се похвали, че децата са се поуспокоили. Хедър все още беше нещастна, но очевидно бе харесала къщата. Нали сама го призна пред майка си. Джеси знаеше, че посещението в училището ще бъде решаващият фактор.

На следващия ден Лили я взе, закара я до училището и ѝ показа всичко. Запозна я с някои от бъдещите ѝ съученици, които щяха да са последна година през есента. Имаше и готини момчета. Хедър остана впечатлена и по-късно докладва на приятелките си колко сладки били момчетата в новото училище. Джеси най-сетне я видя щастлива. Две от момичетата бяха поискали номера на мобилния ѝ телефон, бяха я попитали дали има профил във фейсбук и Хедър им беше казала, че има.

Вечерта отидоха на гости на семейство Томас. Бил опече пиле на барбекюто, сложи и пържоли, след това седнаха на голямата маса за пикник навън, докато Лили се движеше около тях с лекота и правеше салата в кухнята. Джими я последва и разгледа очарован помещението, след като видя, че всичко е приспособено, за да ѝ е удобно.

— Леле, ти достигаш всичко! — Никога досега не бе виждал подобна кухня.

— О, да. Татко го направи — усмихна му се Лили. Момченцето беше точно толкова сладко, колкото го описваше Крис.

— Супер! — възкликна той и тя се разсмя, а Крис дойде да ѝ помогне да изнесат всичко навън.

— Да не те притеснява? — попита загрижено той за Джими, а тя поклати глава и се усмихна широко.

Забавляваха се много на вечеря, а на следващия ден мебелите им пристигнаха от Скуо Вали и Джеси прекара целия ден в подреждане. Вечерта домът им изглеждаше завършен и уютен. Мебелите паснаха точно, децата имаха всичко необходимо в стаите си. Когато Каръл дойде на гости, бяха почти готови с подреждането и тя помогна на Джеси да оправят кухнята. Всичко беше минало забележително спокойно.

— Май сме готови — рече Каръл, когато приключиха, и Джеси ѝ благодари за помощта.

Когато тя си тръгна, Джеси осъзна, че това е самата истина. Имаха всичко, което им беше необходимо. Освен Тим, помисли си тя, след това угаси лампите и се качи на горния етаж. За пръв път от седемнайсет месеца не облече пижамата му. Беше я взела, но я сгъна внимателно и я прибра в едно чекмедже. Достатъчно ѝ беше да знае, че ѝ е подръка. Вече не изпитваше нужда да я облича.

Новата икономка, Мери Шърман, пристигна в деня след като докараха мебелите, и Джеси я представи на децата. Мери прекара сутринта с тях, за да свикнат с нея. Беше на четирийсет и няколко и бе работила за две семейства, познати на Бил. Приготви хубав обяд и предложи да ги закара до парка, да ги заведе на кино. Щом излязоха, Джеси се зае с работа. Истинският живот беше започнал.

Бил се оказа прав. „Лилиите“ беше истински кошер, хората се стрелкаха нанякъде, отваряха папки, работеха на компютри, прибираха медицинско и спортно оборудване. Имаше хиляди неща, които се вършеха от армия хора. Джеси влезе в кабинета си с усмивка и дълбока въздишка на облекчение. И тук се чувстваше у дома, също както в новата къща. Всичко ѝ се струваше свежо, ново, хората бяха развълнувани. Оставаха им два месеца до откриването. Всичко обаче беше наред.

Тя се зае да изпрати имейли на познати неврохирурзи в страната, разказа им с какво ще се занимават, покани ги да ги посетят, помоли ги да им изпращат пациенти. Екипът им беше впечатляващ. Уебсайтът, който бяха направили, даваше богата информация и беше много добре изработен. Джо се беше справил блестящо с него. Оказа се, че той не само има усет към преустройство и създаване на връзки с различни хора, ами бе и страхотен компютърджия. Център „Лилиите“ му даваше възможност да приложи многобройните си таланти. Джеси пък беше горда с всичко, което бяха направили през изминалата година. Центърът щеше да се превърне в забележително място.

— Как върви? — попита я Бил, когато влезе в кабинета ѝ късно следобед. Беше обсъждал финансови въпроси с Джо и се зарадва, когато видя Джеси в кабинета до своя, защото така щяха да имат възможност да разговарят и да се обръща към нея за съвети по всяко време, не само по телефона и когато тя имаше възможност да открадне някой и друг уикенд, за да отскочи до Денвър.

— Според мен всичко е точно както трябва — усмихна му се тя. Чувстваше се в свои води, на точното място. — Нямам търпение да отворим. Ще бъде наистина вълнуващо, когато започнат да идват пациенти.

— Ами ако не дойде никой? — погледна я той, обзет от паника.

— Няма такава опасност — увери го тя. — Имаме страхотен персонал, хора с невероятен опит и умения. Когато лекарите видят кой работи тук, ще разберат.

— Освен това ти си тук — рече облекчено той. От време на време все още се питаше дали ще се получи, но Джеси нямаше подобни съмнения, а и други му бяха казали същото. За него този свят бе свършено нов.

— Щяха да дойдат дори да не бях тук. Аз съм само примамката.

— Благодарение на теб примамката е невероятно апетитна — рече той с благодарност и се отпусна на един стол. — Всичко ли беше наред с децата?

— Абсолютно. Харесаха Мери. Харесват къщата. Момчетата са щастливи, Хедър ще се оправи. Задължена съм на Лили, че я разведе из училището. Според мен това помогна много. Сега ми се струва спокойна и не чак толкова гневна. Животът е хубав. — Той я погледна доволно. — Нямах да се справя без теб и къщата.

— Аз пък нямаш да се справя без теб — призна той. Хората, които тя бе препоръчала, се бяха оказали първокласни специалисти. — Смяташ ли да си вземеш отпуск през лятото? — попита той и тя поклати глава.

— Нали не си забравил, че откриването е през август? Може да организирам някой дълъг уикенд с децата, но нищо повече. Мислех да направя барбекю за четвърти юли. Искане ми се да отпразнувам новата къща и да поканя хората, които познавам. Ще ти кажа, щом се организирам.

— Лили държи да дойдете на дипломирането й следващата седмица. Много се гордее с нея — подхвърли усмихнато той.

— И аз — промълви Джеси. — Ще дойдем с удоволствие.

Това бе свършено събитие за слънчев ден, а след това Бил организира скромен обяд в градината. Лили грееше в шапката и тогата. За нея това бе огромна победа. Бил и Джеси се разплакаха, когато тя излезе, за да получи дипломата си.

Когато Джеси разказа на децата за намерението си за четвърти юли, те много се зарадваха. Щеше да им бъде приятно да се запознаят с нови хора. Хедър направи покани на компютъра си и през следващите няколко седмици ги раздаде. Щеше да бъде нещо като старомоден пикник в задния двор. Когато денят настъпи, пристигнаха петдесет човека. Крис и Адам приготвиха хамбургери и хотдог. Хедър и Джеси бяха направили най-различни салати, имаше царевица на клечка, пържени картофи, бисквити, а Джими помогна, като нареди пайовете и десертите, раздаваше сладолед от огромна хладилна чанта, докато хората си наливаха бира, леден чай и лимонада. Беше точно каквото Джеси бе обещала, традиционен пикник за четвърти юли. Когато Крис приключи с готвенето, седна при Лили, за да си почине. Тя пиеше лимонада, а той си наля чаша леден чай.

— Хамбургерите бяха страхотни — похвали го Лили, а той свали престилката и ѝ се ухили.

— Мама и татко обичаха да организират партита край Тахо. Радвам се, че пак го правим. — Навремето баща му обслужваше барбекюто, а сега той бе главата на семейството.

— Утре двамата с татко ще ходим да ловим риба на езерото. Искаш ли да дойдеш? — попита срамежливо Лили.

— С удоволствие. — Той се зарадва на поканата и нежно пое ръката ѝ в своята. — Радвам се, че се преместихме тук — призна с известно неудобство. — Така мога да те виждам непрекъснато. — Лошото бе, че тя заминава да учи далече. Крис усети в каква посока са поели мислите ѝ и се замисли над проблема. — Много ще ми липсваш, когато заминеш.

— Ще се връщам често — обеща тя. — А ти ще бъдеш тук по празниците. Може някой път да дойдеш и да ме видиш в „Принстън“ — подхвърли неуверено Лили.

— Ще ми бъде много приятно — прошепна той и я прегърна, а тя премести стола си по-близо до него. Вече не се чувстваше неловко сред хора. Беше съвсем спокойна, както и той с нея. Фактът, че тя не може да ходи, не го притесняваше. Освен това Лили беше по-добър скиор от него, дори на моноски със седалка. Момчето се гордеше с онова, което тя беше постигнала. А и отделяше много време и усилия за „Лилиите“. Докато говореха за това, Теди пристигна с електрическия си стол. Досега беше разговарял с гостите и беше

душата на партито. После бе седнал да похапне с Каръл и Джо, да обсъдят програмата по изкуства, която беше съставил, за да заинтересува деца на всички възрасти. Ходеше в „Лилиите“ всеки ден и съставяше списъци с покупки. Бяха наели двама учители по рисуване на пълен работен ден и имаха две просторни стаи, в които децата щяха да работят. Имаше намерение да работи тук след училище и през уикендите, да помага и това да му се признае като стаж.

— Какви ги вършите вие двамата? — попита ги той.

— Просто си приказваме — отвърна небрежно Лили. Теди и Крис се разбираха добре, което я радваше. Обичаше да прекарва времето си с тях, а Крис харесваше Теди. След малко при тях дойде и Джими и се гушна в големия си брат. Брадичката му беше омазана в сладолед и Лили избърса лицето му и го прегърна, преди той да хукне, за да намери майка си. Тримата останаха да седят заедно, докато хората се разотиваха и останаха само две семейства. Денят беше съвършен.

— Момчета, искате ли да влезете в басейна? — попита по едно време Бил. Беше шест часът и все още горещо. Децата от семейство Матюс бяха очаровани от предложението и се преместиха в неговата къща. Теди си беше тръгнал заедно с придружителя си от „Крейг“. След като всички скочиха в басейна, за да поиграят на водна топка, Лили също влезе и се заговори с Джеси. Баща ѝ играеше с момчетата, а накрая и Хедър се пристраши. През целия ден изглеждаше щастлива. Всички се забавляваха, за вечеря нападнаха хладилника и хапнаха каквото намериха. Прекараха чудесен ден, а на Лили никак не ѝ се искаше да си тръгват. Бил забеляза, че двамата с Крис се привързват все повече.

— Поканих го да дойде на риба с нас, татко, нали нямаш нищо против? — попита небрежно тя.

— Приятно хлапе, харесва ми. Май и ти го харесваш — каза тихо той и тя кимна с усмивка. — Как ще стане, когато заминеш в колеж? — попита Бил с надеждата тя да се прибира по-често заради него, ако продължат да се виждат.

— Не знам. Ще видим. И двамата имаме предостатъчно работа. Ще се виждаме, когато се прибирам. — Бил кимна и за пореден път му се прииска тя да не заминава, но вече бе започнал да свиква с тази мисъл. Джеси го беше убедила, че постъпва правилно като я пуска,

въпреки това на него му беше трудно. Но беше добре, че Лили иска да продължи образованието си.

На следващия ден тримата прекараха добре на езерото. Хванаха няколко риби, а когато се прибраха, Бил ги почисти и ги сготви за вечеря. Бяха изключително вкусни, а след като хапнаха, Крис заведе Лили на кино. На няколко пресечки от дома ѝ той спря колата и я целуна.

— Цял ден имам желание да го направя — рече жадно и тя му се усмихна.

— И аз. — Двамата се стараеха да се държат дискретно, когато са около баща ѝ. Бяха влюбени от четири месеца и огънят между тях се разгаряше. Бяха млади, животът беше пред тях. И двамата знаеха, че отношенията им няма да бъдат обикновен летен романс. Джеси бе забелязала какво става и двамата с Бил обсъдиха въпроса в понеделник, когато отидоха на работа.

— Май в двете семейства избухват сериозни чувства — рече Бил, докато обядваха в кабинета на Джеси, което се превръщаше в изключително приятен за него навик. Всеки ден ѝ докладваше нови неща, а тя го държеше в течение за онова, което върши.

— Знам — кимна тя.

— Одобряваш ли? — попита Бил.

— Абсолютно — усмихна се тя. — А ти?

— Той е страхотно момче и се държи прекрасно с Лили. Не искам обаче нито един от двамата да остане наранен или разочарован — рече загрижено Бил.

— Като че ли това е възможно — сви рамене тя. — Не можем да ги защитим, нито пък себе си. Животът просто си тече. Доколкото можем, се справяме, както е при нас с теб или с Лили. Друго не можем да направим.

— Сега, след като Тим го няма, ще се справиш ли? — Обикновено не му беше приятно да споменава Тим, за да не я разстройва, но напоследък тя му се струваше по-ведра, а и не изглеждаше толкова уморена, както по времето, когато живееше в Скуо Вали. Беше по-щастлива и облекчена, че децата ѝ се приспособяват, дори Хедър, която очакваше с нетърпение гостуването на приятелките си от Скуо. Все още ѝ беше тъжно, че са се преместили в Денвър, но

откакто дойдоха, прекарваше добре и не беше толкова сърдита на майка си.

— Тук ми е по-лесно — отвърна тихо Джеси. — Никога нямаше да намеря смелост да се махна от онази къща. Това обаче беше най-доброто за нас. Бен ми го повтаряше отдавна, ала отначало няхах сили, след това сърце не ми даваше, но сега, изглежда, съм готова. Тук ни предстои нов живот. Все още пазя спомените, но не се налага всеки ден да виждам леглото, в което той спеше. Това е истинско облекчение. — Сега му се струваше по-свободна и изглежда грижите ѝ бяха намалели. Беше го забелязал през последните няколко седмици.

Тогава Каръл влезе в кабинета на Джеси с професионални биографии на съветници, които искаше да ѝ покаже, последвана от Джо. Напоследък двамата работеха почти непрекъснато заедно. Все разглеждаха някой проект. Бил и Джеси бяха забелязали, но не казваха и дума. Този път обаче той не се въздържа.

— Да не би да имаме и служебен романс? — попита, след като те излязоха, и я погледна развеселен, а Джеси го изгледа въпросително.

— Тя твърди, че няма такова нещо. Много е сложно. Но изглежда нещо става, нали? — В Каръл и Джо се забелязваше нещо различно, двамата бяха станали по-близки, държаха се по-интимно, макар да не го демонстрираха.

— И на мен така ми се струва, но той не ми е казал абсолютно нищо. Джо е много затворен човек. — Бил го познаваше добре.

— Тя също. Не иска обаче да излиза с никого след развода и всичко, което е преживяла.

— Все пак съм почти сигурен, че нещо става. Може и да си въобразявам — реши Бил и се върна в кабинета си. Трябваше да мислят за твърде много неща преди откриването, но той щеше да се зарадва за приятеля си, ако е открил жената, която да държи на него. А Каръл беше чудесна.

— Мислиш ли, че те знаят? — обърна се Каръл към Джо, когато се върнаха в офиса му, за да обсъдят партито по случай откриването, което планираха. Тя го погледна виновно и той се разсмя.

— Може би. Дори да знаят, какво?

Всичко започна преди няколко седмици, през юни, най-сетне, точно преди Джеси да се премести в Денвър, но не бяха казали на никого. Каръл не можеше да повярва, че е преодоляла собствените си

задръжки, но малко по малко, постепенно, Джо я беше пленил и тя се радваше, че е успял. Никога досега не се беше чувствала така свободна и спокойна с друг, а притесненията ѝ вече изглеждаха маловажни. Той я приемаше каквато е, а тя се беше влюбила в него, макар да се бе зарекла никога повече да не си позволи подобно нещо. Дори разводите им нямаха значение. Двамата имаха чувството, че са създадени един за друг.

— Рано или късно ще трябва да си признаем — рече тихо той и ѝ се усмихна. Всеки ден си намираха хиляди извинения да работят заедно. Бяха добър екип както у дома, така и в офиса. Бяха ту в апартамента на единия, ту в този на другия, а Каръл настояваше да ходят на работа отделно, за да не разберат колегите им.

— Малко ми е странно, че трябва да кажем на Бил и Джеси. Тя е толкова самотна без Тим. Не искам да я разстройвам, като размахвам щастието ни пред нея — притесни се Каръл.

— Според мен тя ще се зарадва, когато разбере за нас. Платили сме своята дан, Каръл — напомни ѝ той. — Най-вече ти. — Наведе се и я целуна. — Заслужаваме го.

— Наистина го заслужаваме — съгласи се тя и двамата отново се заеха със списъка с гостите за откриването на „Лилиите“. Сама не можеше да си обясни защо няма сили да признае пред Джеси. Засега двамата с Джо пазеха в тайна връзката си и в някои отношения така бе по-вълнуващо. Усмихна се, когато се замисли. Беше забавно да си влюбен, независимо от възрастта.

Партито по случай откриването на „Лилиите“, което Каръл планира, беше по-елегантно, отколкото очакваха хората. Поканиха местни лекари, висшия ешелон на „Крейг“. Тя убеди доктор Хамърфийлд да дойде от Бостън, пристигнаха и бизнес сътрудници на Бил. Бен Стайнбърг и Казуко дойдоха от Скуо Вали. Бяха поканени физиотерапевти и медицински сестри. Директорката на училището на Лили, треньорът Оскар и Стив Джансън, архитектът, приятели. Теди също присъстваше. Приятелите на Лили, включително Уокър и гаджето му, и децата на Джеси. Накрая се събраха триста човека, които обикаляха рехабилитационния център и се възхищаваха на постигнатото. Щяха да приемат първите пациенти след две седмици и разчитаха на армия от доброжелатели и поддръжници. На следващия ден всички бяха единомисленици, че партито е било много успешно и Бил благодари на Каръл.

— Постигнахме го с усилията на всички — отвърна скромно тя. — А Джо ми помогна да го организираме — погледна го тя с топла усмивка. — Сега планираме галавечер за набиране на средства, но ще се проведе догодина.

Най-сетне Бил събра кураж и по-късно същия ден, когато двамата с Джо останаха сами, го попита. Не беше негова работа, но Джо беше един от най-старите му приятели и Бил се надяваше да бъде щастлив. А той сигурно беше, защото всеки път, когато го видеше около Каръл, грееше като коледна елха. Човек не можеше да не забележи, а тя също изглеждаше много щастлива.

— Има ли нещо между вас двамата? — попита Бил, докато отиваха към кабинетите си.

В първия момент Джо се поколеба, след това кимна.

— Влюбен съм в нея още от деня, в който се запознахме. Мислех, че няма да ме иска. Но ето че животът се обръща. — Погледна сериозно приятеля си. — Не съм споменавал, но вечерта, когато ми звънна, за да ми кажеш за Лили, стисках зареден пистолет в ръката.

Щях да се самоубия. Тогава ти ми разказа за инцидента и разбрах, че съм глупак, който е потънал в самосъжаление, че ти страдаш заради нещо много по-важно. След разговора прибрах пистолета, а по-нататък се отървах от него. Тогава мислех, че животът ми е приключил, че е най-добре да се махна от този свят. После ти дойдох на гости и ти създаде „Лилиите“, след като ти бях подхвърлил една нищо и никаква идея. Включих се и аз и това промени абсолютно всичко. Тогава пък се появи Каръл и промени живота ми. Не помня да съм бил по-щастлив.

Бил остана потресен от чутото.

— Защо не ми каза, че положението е толкова зле? Защо не ми звънна?

— Когато имаме най-голяма нужда от помощ, не знаем как да я поискаме. Мисля си какво е преживяла Каръл и разбирам колко незначителни са били проблемите ми, макар навремето да мислех, че са страшни и си струва да сложа край на живота си. Не е било така. Благодаря на Господ, че не направих онова, което бях намислил. Виж само колко хубави неща се случиха, откакто ми се обади и дойдох тук. Вече имам свършено нов живот. — И двамата бяха поразени колко малко е необходимо, за да бъде съсипан нечий живот или да бъде построен отново. Разликата между двете беше незначителна. Бил беше доволен, че Джо е направил правилния избор. Потръпна при мисълта какво е можело да се случи в онази нощ, ако му беше звъннал пет минути по-късно или бе отложил за друг ден. Джо щеше да сложи край на живота си. Вместо това той бе започнал начисто и беше щастлив. — Не съм и очаквал подобно нещо да се случи на моята възраст. Каръл казва същото, а е двацет години по-млада. Човек не може да се откаже просто така. Нещата могат да се променят всеки момент, както стана при мен. — След това погледна настойчиво Бил. — Ти също трябва да направиш усилие и да започнеш да излизаш. Не можеш да останеш сам цял живот. Все още си млад, а Лили скоро ще си има собствен живот.

— Знам — рече Бил и се натъжи при тази мисъл. — Чудя се какво ще правя без нея.

— Тук ще имаш предостатъчно работа, но това не е достатъчно. Работата не е всичко. Научих го по трудния начин.

— За мен е достатъчно, докато имам Лили — отвърна сериозно Бил и Джо разбра, че той не преувеличава. Искаше му се и приятелят

му да се радва на същото щастие, каквото изживяваше той с Каръл. Тя беше свършената жена за него на този етап от живота му. Може би по-рано щеше да е различно поради какви ли не причини, но сега тя бе свършена за него. Беше всичко, което той искаше. А той бе идеалният за нея. Бяха се намерили.

След този разговор се върнаха в кабинетите си и Бил не можа да изхвърли от мислите си признанието на приятеля си какво е щял да направи. Щеше да е ужасна загуба. Не каза нищо на Джеси, но бе потресен.

Първият им пациент беше препоръчан от местен неврохирург и дойде два дена след официалното откриване в средата на август. Обади се на Джеси за момченце, пострадало в катастрофа с родителите си четири седмици по-рано. Те загинали, а то имаше фрактура на девети торакален прешлен, малко по-тежко, отколкото на десети торакален като Лили. Беше на осем и бе поверено на грижите на баба си. Два дена по-късно им звънна местен хирург за дванайсетгодишно момченце, паднало от кон. Седмица по-късно имаха пет пациенти. В края на месеца бяха вече десет.

Бил погледна недоумяващо Джеси, когато влезе в кабинета ѝ.

— Значи било истина — „Ако го построиш, ще дойдат“ — усмихна се той. — Дойдоха.

През уикенда на Деня на труда постъпиха още трима. Едното момченце бе получило нараняване, когато скачало в басейн. След това хирург от Лос Анджелис им изпрати двама пациенти, които пристигнаха с частен самолет. През първата седмица на септември имаха шестнайсет пациенти между осем и деветнайсет години. Точно на това се бяха надявали. Персоналът полагаше много грижи за тях, отнасяха се с внимание, а Джеси бе неотлъчно до тях. Бил не можеше да се нарадва на това, което се случва. Център „Лилиите“ работеше.

Седмицата за двамата с Джеси беше натоварена както у дома, така и на работа. Хедър тръгна на училище и много ѝ хареса. Майка ѝ изпита огромно облекчение. Крис започна втората си година в университета на Денвър и този път Джеси беше с него, когато той се настани в общежитието, а същата събота Бил отлетя за „Принстън“ заедно с Лили. Къщата бе разхвърляна заради приготовленията, нещата, които тя беше купила, а асистентката на баща ѝ и икономката едва смогваха. Лили фучеше из целия град, докато организира всичко.

Отиде да се сбогува с Джеси и Каръл в деня преди заминаването, прекара следобед с Теди, а вечерта с Крис. Той я изведе и на връщане двамата обсъдиха как ще протече връзката им от тук нататък.

— Не искам да те ограничавам, Лили — рече тъжно Крис. — Заминаваш за колеж, за да разпериш крила. Не искам да те дърпам назад. — Тя остана съкрушена от тези думи и го погледна с големите си лавандулови очи.

— Зарязваш ли ме?

Той остана ужасен от тези думи.

— Не, разбира се! Просто ти давам свобода, ако я искаш. Помислих си...

— Обичам те, Крис. — Все още не бяха изричали думите до тази вечер. — Аз пак ще се забавлявам в колежа. Само че там няма да се запозная с друг като теб. Знаем, че и двамата сме млади, но не искам да те изгубя. Може би някой ден, когато пораснем... — Тя замълча и той я привлече към себе си и я целуна. Не искаше да чува друго, защото се беше надявал точно на това. Не предполагаше, че тя ще го чака, особено в „Принстън“.

— Когато престарееш — пошегува се той, — когато си на двайсет и пет, ще поговорим по този въпрос отново. Междувременно, Лили Томас, да знаеш, че си моето момиче, нали? Ще се видим, когато се върнеш. Ще ти звънна утре, щом пристигнеш. И да кажеш на момчетата в „Принстън“, че си моя. Няма защо да се притесняваш за тук. Нали? Разбрахме ли се? — Очите му танцуваха щастливо, изпълнени с обич.

— Напълно — отвърна тя, също с блеснали очи, и Крис я целуна отново. Нямахте сили да слезе от колата, когато той извади инвалидната количка.

— Обичам те, Лили — рече и я целуна за последен път.

— И аз те обичам, Крис. — Тя влезе в къщата, помахаше му и едва тогава затвори вратата. Беше късно и се надяваше баща ѝ да е заспал.

Той обаче не спеше. Лежеше и мислеше колко празен ще бъде животът му без нея. Остана буден дълго след като тя заспа, замислена за Крис.

На следващия ден отлетяха до общинското летище „Мърсър“ в „Канейдиън Глоубал Експрес“. Там ги чакаше ван с шофьор, който да ги откара до „Принстън“. Лили едва сдържаше вълнението си, а Бил

мълчеше, слушаше я и се наслаждаваше на компанията ѝ. Тя не спомена Крис, а и той не я попита. Помнеше младостта си.

Лили отиде на бюрото за информация, за да ѝ дадат стая в общежитие, и Бил се успокои, че ще бъде настанена на първия етаж в колежа „Уитман“. Шофьорът им помогна да пренесат багажа и кашоните. Бил се зае да инсталира компютъра ѝ, докато тя подреждаше дрехите. Стаята беше малка и Лили щеше да има съквартирантка, Киара от Кънектикът. Бил остана изненадан, че и другото момиче е в инвалидна количка, с нараняване, подобно на Лили. Девоjkите си погледнаха подозрително в първия момент, след това се разсмяха и заговориха. Киара бе претърпяла катастрофа с кола на шестнайсет и остана впечатлена от историята на Лили и факта, че е участвала в параолимпийските игри. Беше чувала за тях, но никога не ги беше гледала. Родителите им се разприказваха приятелски, докато Бил седеше на компютъра, а бащата на Киара донесе малък хладилник.

В осем вечерта момичетата бяха готови за вечеря. Лили се сбогува с баща си, съквартирантката ѝ Киара прегърна родителите си. Момичетата бяха готови техните да си тръгнат дискретно и да ги оставят на вълнуващия им нов живот. Двете бърбяха възбудено, докато излизаха, минаха без проблем по коридори и алеи и обсъждаха клубовете, в които се надяваха някой ден да влязат. Лили бе прочела всичко за тях и вече знаеше, че предпочита „Котидж“. Киара пък искаше „Айви“. Това бяха варианти на братства и сдружения в кампуса. Нямаше да имат възможност да се присъединят до пролетта на втората си година и щяха да членуват само през последните две години от обучението си.

Бил погледна тъжно родителите на Киара, след като свърза стереото и компютъра.

— Май е време да си тръгваме, преди момичетата да се върнат. Вече нямат нужда от нас.

Усети буцата в гърлото, когато го каза.

— Така излиза — съгласи се с широка усмивка бащата на Киара и прегърна съпругата си. — За пръв път сме в колеж. У дома ни чакат още три.

— На мен ми е само тя — призна мрачно Бил с всичкото достойнство, което успя да призове, и си наложи да си тръгне, преди да се разплаче. Откри шофьора и поеха към летището, а два часа по-

късно бе във въздуха обратно към Денвър и на борда си позволи да изпие силна напитка. Никога през живота си не се беше чувствал толкова самотен.

Кацна в два след полунощ местно време и се прибра в два и половина. Влезе в къщата и тишината му се стори оглушителна. Едва тогава даде воля на сълзите, които го задушаваша през цялата нощ. Чак тогава видя, че Лили му е пуснала есемес. „Благодаря ти. Обичам те, татко.“ Това само влоши нещата.

— Как мина? — попита загрижено Джеси на следващия ден. Веднага разбра отговора по изражението му — сякаш някой беше умрял.

— Добре. Тя беше щастлива, когато си тръгнах — отвърна мрачно той.

— Чувствах се много зле миналата година, когато Крис замина. След известно време свикваш.

— Ти имаш още три. А моята къща е като гробница.

— Постарай се да си намираш някаква работа — посъветва го Джеси. Усещаше колко е разстроен.

През следващите седмици заедно с Каръл и Джо се стараеха да го развличат, канеха го на вечери. Той прекарваше приятно с тях, но положението си оставаше същото, когато се прибираще. Лили я нямаше. Беше толкова заета, че почти не му звънеше, а той не искаше да я притеснява. Бил бе пашкулът, от който тя бе излязла и оставила.

Каръл и Джо вече бяха разкрили отношенията си и Джеси много се радваше за тях. Не им завиждаше и не искаше да започва връзка. Беше щастлива с децата си. Каръл и Джо винаги питаха за Лили. Бил повтаряше, че тя се справя добре и много се забавлява — нямаше търпение момчето му да се прибере у дома за Деня на благодарността. Джеси пък знаеше, че Крис се чувства по същия начин — веднага познаваше по тона, с който питаше за Лили. Призна, че се чуват, че си пишат есемеси, но тя определено му липсваше.

Джеси усещаше, че Лили липсва и на Теди. Беше убедил родителите си да му позволят да се прехвърли в „Лилиите“ и след като те провериха центъра, се съгласиха. Тя разговаря с тях надълго и нашироко и те се оказаха интелигентни хора, загрижени. Момчето се прехвърли в „Лилиите“ преди Деня на все светии, пристигна в костюма на търтей, който си беше направил сам, и зарадва много малките деца.

Имаше две момчета на неговата възраст и едно момиче, а трето момче беше малко по-голямо. На Теди му беше приятно да общува с тях, когато не беше в колежа, не работеше в залата за изкуство или пък играеше ръгби. Беше много зает в университета. А „Лилиите“ процъфтяваше. В момента имаха двайсет пациенти и очакваха нови през идващите седмици. Бяха почти готови да отворят и втората къща веднага след като наемат още персонал. В събота и неделя Теди им помагаше с програмата по изкуство за децата и всички го обичаха.

Работата вървеше гладко на всички фронтове. Джеси събра приятелите си на вечеря за Деня на благодарността — и Джо, и Каръл, и Теди, и Фил Луис, който нямаше къде да отиде, и Бил й Лили, и четирите си деца. Беше намислила да стотви сама за празника, въпреки че беше на повикване. Каръл обеща да я замести като готвачка и домакиня, ако се наложи да излезе по работа.

Когато Лили се прибра у дома в сряда вечерта, я посрещнаха като филмова звезда. Баща й изпрати самолет за нея, но тя не призна пред никого в колежа. Излъга, че ще вземе полет от Нюарк.

Късно същата вечер Крис мина да я види у тях, а на следващия ден не можа да й се насити, преди да отидат у Джеси за вечерята с пуйка. Децата на Джеси й се зарадваха, възрастните също. Беше липсвала на всички.

На вечеря съобщи, че си е избрала специалност. Щеше да запише психология, искаше да защити докторска дисертация и да стане психолог като Каръл, да работи с деца с гръбначни увреждания, по възможност в „Лилиите“. Баща й се почувства невероятно горд, когато чу, и се надяваше тя да защити дисертацията си в университет близо до дома. Дотогава обаче оставаше много време.

Обсъждаха въпроса, Крис стискаше ръката й под масата, когато блекбърито на Джеси звънна и тя трябваше да тръгне към центъра, за да прецени състоянието на новопостъпил пациент.

— За мен това е краят — обърна се тя към Каръл с усмивка. — Ти поемаш отгук. — Бяха изяли основното — пуйка — и оставаше десертът. Вечерята дотук бе харесала на гостите. Джеси бе подредила красива маса и бе подготвила чудесна вечеря с помощта на Хедър. Майка и дъщеря отново бяха в добри отношения. Хедър все още тъжеше за Скуо, но обичаше новото си училище и си имаше гадже, благодарение на което Денвър й се струваше чудесен. Беше се

сприятелила с нови хора и поддържаше връзка със старите си съученици.

Десертите бяха подредени на масата в кухнята. За Каръл беше лесно да ги сервира, след като Джеси излезе. Хедър и Лили ѝ помогнаха, също и Крис. Докато вдигаха масата, Хедър каза на Лили колко много ѝ харесва училището. Лили се зарадва. След това се обърна към Крис и го попита дали иска да покатат ски на следващия ден, а той остана възхитен. В Зимния парк вече имаше сняг, а Лили гореше от желание да покара.

Имаше толкова много неща, които искаше да направи, докато си беше у дома, повечето с Крис, по-малко с баща си. Докато я слушаше, Бил осъзна колко много е пораснала. Положението вече бе променено. Тя не беше малкото му момиченце. Беше вече жена, донякъде принадлежеше на Крис, но преди всичко бе самостоятелен човек. Крис бе забелязал същото, но той също растеше. Двамата приличаха на двойка повече, отколкото преди заминаването ѝ, и Бил се запита дали връзката им е вече „официална“.

Всички си тръгнаха, преди Джеси да се прибере, и Бил ги покани на Коледа в дома си. Цялата група се зарадва на поканата. Двамата с Лили се прибраха и бяха единодушни, че са прекарвали чудесен Ден на благодарността. Тя се прозя още с влизането. Къщата му се стори различна, много по-топла само при мисълта, че дъщеря му е тук. Без нея се чувстваше изгубен, но не ѝ каза. Опитваше се да се държи като възрастен човек.

На следващия ден тя отиде на ски с Крис, а след като посети Теди, излязоха заедно да вечерят. В събота Бил заведе Лили, Крис и Джеси на вечеря. Другите деца имаха планове, щяха да спят при приятели, а Хедър щеше да излиза с гаджето си. Четиримата вечеряха в тих ресторант, след това Крис и Лили се настаняха в кабинета в нейната къща, за да си поговорят. В неделя сутринта тя замина отново. Всичко приключи ужасно бързо, оплака се Бил на Джеси в понеделник.

— Защо свършва толкова бързо? Уж са още бебенца, а в следващия момент се оказват възрастни хора. Имам чувството, че съм пропуснал целия филм.

— Не си — увери го Джеси. — Все още го гледаш. Просто не го знаеш. Филмът още не е свършил.

След това заговориха за „Лилиите“ и новите попълнения, пристигнали през уикенда. Бил познаваше всички деца, които бяха приети. Заедно обсъждаха всички дейности в центъра. Джеси вече бе получила лиценз за Колорадо, но не беше направила нищо, за да се включи в нечия практика. Все още нямаше време. В „Лилиите“ имаше твърде много ангажименти.

Три седмици след Деня на благодарността Лили се прибра за коледната ваканция и този път Бил знаеше, че ще остане две седмици, затова беше по-спокоен.

На Бъдни вечер всички се събраха у тях. Лили и Крис украсиха коледната елха, като следваха артистичните насоки на Теди, а след това вечеряха. На масата Бил си каза, че това е била най-забързаната година в живота му. Лили беше спечелила сребърен медал, център „Лилиите“ бе отворен, Джеси се беше преместила в Денвър, Каръл и Джо се бяха влюбили, Крис и Лили бяха двойка, Лили учеше в „Принстън“. Годината беше невероятна.

Предишната година може и да бе минала бързо, но месеците между декември и юни буквално отлетяха. Отвориха втората къща и в „Лилиите“ бяха настанени трийсет и двама пациенти. Джеси се отказа от идеята да се включи към местна практика, защото не ѝ оставаше никакво време, макар да не бе сигурна, че иска да се откаже от хирургията. През юни Крис завърши втората си година в колежа, а Теди и Лили първата. На Хедър ѝ предстоеше дипломиране, а през есента щеше да се запише в университета на Калифорния, Санта Барбара. Каръл пък планираше значително благотворително събитие за „Лилиите“, което щеше да се състои през октомври. Джо ѝ помагаше във всичко. Беше освободила апартамента си и сега живееше с него. Животът на всички се движеше главоломно, Бил постепенно свикваше, че Лили не живее вече къщи, и се опитваше да приеме, че тя е пораснала, макар да му се струваше безкрайно трудно.

От „Принстън“ тя им помагаше в организирането на ежегодните спортни състезания. Имаха петима треньори, които работеха под зоркото око на Фил Луис, и събитието щеше да се проведе през ноември, в уикенда след Деня на благодарността, така че хората, които не бяха от града, да могат да присъстват. За всяка категория щяха да се раздават медали.

Водните лилии на Моне изглеждаха прекрасно във фойето на „Лилиите“, а картината на Теди бе закачена наблизо. Бил бе поръчал черна стена от гранит, също близо до входа, с имената на най-големите дарители в знак на благодарност за жеста им. Нарече този кът „Кръг на победителите“ и Стив Джансън тъкмо го довършваше. Бил отиде да огледа стената с Джеси и двамата подредиха дарителите от платинени към бронзови. Джеси наблюдаваше, изпълнена със страхопочитание, и Бил остана доволен.

— И твоето име трябва да е тук — обърна се тя към него и му се усмихна.

— Нищо подобно. Аз не съм дарител в този смисъл — рече скромно той. — Тези хора са ни дали пари, за да направим нещо специално. Аз съм основателят. Не е същото.

— Ти превърна и нас в победители — обясни тихо тя.

— Без теб всичко това нямаше да го има.

— А без теб нямаше да работи.

— Напротив. Щеше да откриеш друг неврохирург, да му платиш луди пари, да предложиш великолепна къща и да го привлечеш в Денвър, да му дадеш невероятната възможност да направи нещо благородно за децата с гръбначни наранявания и да им помогне да водят чудесен живот. — Тъкмо това се беше случило с Лили в „Крейг“, а сега се случваше и тук. А на Лили ѝ предстоеше изключителен живот, както и на всички, които обичат това, което правят. — Ти ни даде най-изключителния дар — цел, страст, радост. — Тя все още се усмихваше, когато се върнаха в кабинета ѝ. Обърна се към него и усети, че той я гледа по особен начин.

— Джеси... — Гласът му беше много нежен. Пристъпи към нея и застана съвсем близо. — Не мислиш ли, че чакахме достатъчно дълго?

— За какво? — обърка се тя.

— За страст, радост, точно за каквото говореше. Помогнахме на всички да започнат нов живот, по-добър от предишния. Не дойде ли и нашият ред? Работим заедно вече година, дори по-дълго, ако броим времето, когато идваше в Денвър, преди да се преместиш с децата. Чаках те през всичкото това време. — Тим беше загинал преди две години и половина. — Не искам да чакам повече. — Той докосна нежно лицето ѝ и я целуна. Тя се ококори, но отвърна на целувката, а Бил я привлече още по-близо и я притисна до себе си. От много отдавна искаше да го направи. — Обичам те, Джеси.

— И аз те обичам — прошепна тя и се облегна на него. Вече не се налагаше да се бори. Не беше сама. Бяха заедно. Бяха победители, също като останалите. Център „Лилиите“ ги беше благословил.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.